ପ୍ରାଚୀଗ୍ରନ୍ଥମାଳା ଷଷ୍ଠ ଖଣ୍ଡ

ଭଜନମାଳା

(ପ୍ରଥମ ଶତକ)

ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ

ପ୍ରାଚୀଗ୍ରନ୍ଥମାଳା ଷଷ୍ଠ ଖଣ୍ଡ

ଭଜନମାଳା

ପ୍ରଥମ ଶତକ

ଭୀମଭୋଇ କୃତ

ପୁନର୍ମୁଦ୍ରିତ ଚତୁର୍ଥ ସଂସ୍କରଣ

୧୯୭୦

ପ୍ରକାଶକ

ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ

ବାଣୀବିହାର

ମୂଲ୍ୟ—ଏକଟଙ୍କା ପଚିଶ ପଇସା

ସୂଚୀପତ୍ର

ବିଷୟ		ପୃଷ୍ଠାଙ୍କ

ବିଷୟ		ପୃଷ୍ଠାଙ୍କ

ଇତି ପ୍ରଥମ ଖଣ୍ଡ ସୂଚୀ ସମାପ୍ତ

—o—

ମୁଖବନ୍ଧ

—:*:—

ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣରେ ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗରେ ସର୍ବ ମୋଟରେ ୧୭୫ ଭଜନ ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ସଂସ୍କରଣରେ ୨୫ ଗୋଟି ଭଜନ ଯୁକ୍ତ କରାଯାଇ ପ୍ରଥମ ଭାଗରେ ଏକଶତ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗରେ ଏକଶତ ସନ୍ନିବେଶିତ ହୋଇଅଛି ।

ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣରେ ଯାହା କିଛି ପ୍ରମାଦ ଥିଲା ତାହା ଏହି ସଂସ୍କରଣରେ ପରିଷ୍କୃତ ହୋଇଅଛି । ଏହି ସଂଶୋଧନ କାର୍ଯ୍ୟ ନିମିତ୍ତ ଆମ୍ଭେ ଶ୍ରୀ ବାବୁ ପଦ୍ମଲୋଚନ ଗୌନ୍ତିଆ, ରମେଲା, ଜି: ସମ୍ବଲପୁର; ପରଲୋକଗତ କୁମ୍ଭୀପଟ୍ଟୀଧାରୀ ସାଧୁ ବ୍ରହ୍ମାବଧୂତ ବାବା ଅଚ୍ୟୁତାନନ୍ଦ, କୁମ୍ଭୀପଟ୍ଟୀଧାରୀ ସାଧୁ ବ୍ରହ୍ମାବଧୂତ ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱନାଥ ବାବାଙ୍କଠାରେ କୃତଜ୍ଞତାପାଶରେ ଆବଦ୍ଧ । ଭଜନମାନଙ୍କର ଯେ ନୂତନ କ୍ରମ ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇଅଛି ତାହା ବିଶ୍ୱନାଥ ବାବାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ହୋଇଅଛି । କବିଙ୍କ କୃତିର ମୌଳିକତା ରକ୍ଷା କରିବାରେ ଯଥା ସାଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇଅଛି । ଭୀମଭୋଇଙ୍କ ଜୀବନ ଚରିତ ସ୍ତୁତିଚିନ୍ତାମଣିର ମୁଖବନ୍ଧରେ ବିଶଦଭାବରେ ଲିଖିତ ହୋଇଅଛି । ପୁନରାବୃତ୍ତି ନିଷ୍ପ୍ରୟୋଜନ । ମହିମାଧର୍ମର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ମହିମା ଗୋସାଇଁଙ୍କର ଭୀମ ଜଣେ ପ୍ରଧାନ ଭକ୍ତ ଥିଲେ । ଗୋସାଇଁଙ୍କ ଆଦେଶରେ ସେ ସ୍ୱ କବିତ୍ୱରେ ମହିମାଧର୍ମ ପ୍ରଚାର କଲେ । ଭୀମ କବିଙ୍କର କବିତ୍ୱର ଧାରା ଜନମନରେ ତୃପ୍ତି ବିଧାନ କରେ । ଜ୍ଞାନୀ, କର୍ମୀ ଓ କବି ସତ୍ୟ, ଶିବ ଓ ସୁନ୍ଦରର ଯଥାକ୍ରମରେ ସେବକ । ଏମାନେ ପ୍ରସ୍ତୁ ସମଭାବାପନ୍ନ, ଜଣକଠାରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଭାବ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଭାବରେ ନିହିତ କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ । ଭଗବାନ ଚିର ସୁନ୍ଦର । ତାଙ୍କର

ଜଗତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟମୟ । କବି ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ଉପାସକ, ଭଗବାନଙ୍କର ଭକ୍ତ । ସେ ଜ୍ଞାତା ସେ ବକ୍ତା ସେ କବି । ସେ ସ୍ୱ ଅନୁଭୂତ ବିଷୟ ଅତି ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ଲୋକ ସମକ୍ଷରେ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି । ସେ ଗୁରୁ । ସେ ଜଗତର ମଙ୍ଗଳ ନିମିତ୍ତ ଯାହା ସତ୍ୟ ଯାହା ହିତ କଥା ଶ୍ରେୟସ୍କର ତାହା ନିଜର କରୁଣାର୍ଦ୍ର ହୃଦୟରେ ହୃଦ୍ୟ ଭାଷାରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରନ୍ତି । ଏହି ବିଷୟ-ମାନ ଶ୍ରୀମଙ୍କଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣମାତ୍ରାରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ।

ଶ୍ରୀମ ମହିମା ଗୋସାଇଁଙ୍କ ବୃକ୍ଷ ପ୍ରବୃକ୍ଷ ନାମରେ ନାମିତ କରି ଅଛନ୍ତି । ମହିମାଧର୍ମାବଲମ୍ବିଙ୍କ ମତରେ ସେ ସ୍ୱୟଂ ବୃକ୍ଷରୂପୀ ଭଗବାନ । ସ୍ତୁତି ଭଜନ ନୂତନ ନୁହେ । ପ୍ରାଚୀନ କାଳରୁ ଏହାର ପ୍ରଚଳନ ଅଛି । ବୈଦିକ ସୁକ୍ତ ବୌଦ୍ଧ ଗାନ ଓ ଦୋହା ଏହି ଭଜନାଦିର ପ୍ରସୂତି । ଉତ୍କଳର ଅଚ୍ୟୁତାନନ୍ଦ, ବଳରାମ, କବିର, ନାନକ, ଶୁରଦାସ, ଜ୍ଞାନଦାସ ପ୍ରଭୃତି ଜ୍ଞାନ-ମିଶ୍ରା-ଭକ୍ତିର ଉପାସକ । ସେମାନଙ୍କ ଭଜନାଦିରେ ଶରୀରର ତତ୍ତ୍ୱଭେଦ ତଥା ଭଗବାନ ସଗୁଣ ଓ ନିର୍ଗୁଣ, ସାକାର ଓ ନିରାକାର ଇତ୍ୟାଦି ସ୍ପଷ୍ଟରୂପେ ପ୍ରତିପାଦିତ । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ଅନେକ ଭକ୍ତକବିଙ୍କ ଭଜନ ଅଛି, ସେ ସବୁର ଆଲୋଚନା ନିଷ୍ପ୍ରୟୋଜନ । ଶ୍ରୀମଭୋଇଙ୍କ ଭଜନ ସେହି ସବୁର ଅନୁକରଣରେ ଲିଖିତ । ସେମାନେ ରାମ ବା କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଅଲେଖ ନିରଞ୍ଜନ ଓ ଶ୍ରୀମଭୋଇ ମହିମା ଗୋସାଇଁଙ୍କୁ ଅଲେଖ ଓ ନିରଞ୍ଜନ କହି ଅଛନ୍ତି ମାତ୍ର । ଶ୍ରୀମଭୋଇଙ୍କ ଭଜନମାନ ଉତ୍କଳରେ ପ୍ରାୟ ସର୍ବତ୍ର ବିଦିତ । ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀଙ୍କଠାରୁ ସାଧାରଣ ଲୋକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ଭଜନମାନ ଖଞ୍ଜଣି ସାହାଯ୍ୟରେ ବୋଲନ୍ତି । ଇତି ।

କଟକ
୧୫ । ୮ । ୩୪ } ଶ୍ରୀ ଆର୍ତ୍ତବଲ୍ଲଭ ମହାନ୍ତି

ଭଜନମାଳା

(୧)

(୧) ବନ୍ଦନା ପାଦପଦ୍ମକୁ । ଧ୍ୟାଇ ଅରୂପାନନ୍ଦଙ୍କୁ ।
ଧ୍ୟାଇ ସ୍ୱାମୀ ପସ୍ୱରକୁ । ଘୋଷା ।

ନଖ କୋଣେ ସୁରସ୍ରୋତ   ମାଳ ମାଳ ଚନ୍ଦ୍ର ପୂର
ଅନନ୍ତ ବାସୁକି ଶିରେ ବହୁଛି ମକରନ୍ଦକୁ । ।

ଶ୍ରୀପଦ୍ମର ଦୀର୍ଘ ପ୍ରଭ   କୋଟିଏ ମୋର ବନ୍ଦନ
ଶରଣ ସୋଦର ପାଦ ନିର୍ଭୟ ଭଲ ମନ୍ଦକୁ । ୨ ।

ଗୃହ କର୍ମ ତେଜି ଭକ୍ତେ   ପ୍ରଚାରୁଛନ୍ତି ଜଗତେ
ଜୀବ ଉଦ୍ଧାର ନିମନ୍ତେ ଭରସା କରି ନାମକୁ । ୩ ।

କରୁଛନ୍ତି ନିର୍ମମାନ   ମାତା ପୁତ୍ରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ
ଭେଦ ଅସ୍ତ୍ର ଦରଶନ, ଧରି ଚୌଷଠି ବନ୍ଧକୁ । ୪ ।

ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ପାଦ ତଳ   ଫୁଟିଛି ପଦ୍ମ କମଳ
ନାଦନା ଅମାପ ମୂଲ ଘେନ ନାସିକା ବନ୍ଧକୁ । ୫ ।

ଏକାକ୍ଷର ପାଦ ଚିହ୍ନି   ଭକ୍ତେ ଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ
ଶ୍ରୀମ ଅରକ୍ଷିତ ଭଣି ଧ୍ୟାଇ ଅନାଦି ସିଦ୍ଧଙ୍କୁ । ୬ ।

(୨)

(୨) ଈଶ୍ୱର କରିଛୁ ଲୟେ

କଳିଯୁଗେ ନାମ ବ୍ରହ୍ମ ଅଟେ ଅନନ୍ତ ଅକ୍ଷୟେ । ଘୋଷା ।

ସବୁଠାରୁ ସାର ବ୍ରହ୍ମ, ନିଷ୍କାମ ଭଗତ ଧର୍ମ
ଅକଳ୍ପନା ଅଣାକାର ଅଣସାଧନେ ଉଦୟେ । ୧ ।

ଆଜ୍ଞା ନୋହେ କାଳ ବାସି ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଉଦୟେ ଆସି.
ଥିଲେ ପୂର୍ବର ବାସନା ନଷ୍ଟେ ଲଭିବ ସନ୍ଦେହେ । ୨ ।

ସତ୍ୟ ଏହୁ ସଦଗୁରୁ ଦୁବଳୁ କରନ୍ତି ଦାରୁ
ସିଦ୍ଧ ବଚନ ଅଜ୍ଞାରୁ କାହାକୁ ମୋ ନାହିଁ ଭୟେ । ୩ ।

ଏହୁ ପ୍ରଭୁଠାରୁ ଆଉ ନ ଦିଶନ୍ତି ମହାବାହୁ
ତ୍ରିଭୁବନେ ଲୋଡ଼ି ଦେଖ ବଡ଼ ହୋଇ ନାହିଁ କଏ । ୪ ।

ହଡ଼େ ଅବଧୂତ ବାନା ଭଗତଙ୍କ ବଜ୍ରସେହ୍ନା
ନିର୍ବେଦ ଦୀକ୍ଷା ଧାରଣା ବିନ୍ଦୁରେ ଜୟେ ଜୟେ । ୫ ।

ହେଥ କଲ୍ୟାଣ ଆମ୍ଭୂଷ ଯାଉ କାଳ ମୃତ୍ୟୁ ଦୋଷ
ବୋଲେ ଶ୍ରୀମ ଅରକ୍ଷିତ ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ନୋହୁ କ୍ଷୟେ । ୬ ।

(୩)

(୩) ଭଜ ରେ ଶ୍ରୀଗୁରୁପାଦ ନ କର ହେଳା ।

ଅଣହେଳା କଲେ ଭବେ ବୁଡ଼ିବ ଭେଳା । ଘୋଷା ।

ପ୍ରଥମ ଜନ୍ମରେ ସୁତ, ମାତା ଗର୍ଭେ ହେଲ ସ୍ଥିତ
ଦଶମାସ ଯାଏ ଗର୍ଭଗତରେ ଥିଲ ।

ଗର୍ଭେ ଥିଲ ଯେତେ ଦିନ, କରୁଥିଲ ବ୍ରହ୍ମେ ଧ୍ୟାନ
ଦେନି କର ଯୋଡ଼ି ପାଦେ ଭଜନ୍ତି ଥିଲ । ୧ ।

ଅବମାରେ ପଡ଼ି ପୁଅ, ରାବ ଦେଲା କୁହଁ କୁହଁ
ପୂର୍ବ ଜନ୍ମ ହେରୁ ଗୋଷ୍ଠୀ ପାସୋର ଦେଲା ।
ମାତା ଦେଲା କ୍ଷୀରପାନ ବାଳ ଖେଳେ ଗଲା ଦିନ
କଉତୁକେ ଶିଶୁ ସଙ୍ଗେ ରଙ୍ଗେ ବଢ଼ିଲା । ୨ ।
ହୋଇଲା ଦ୍ୱିତୀୟ କାଳ ତନୁ ହୋଇଲା ପ୍ରବଳ
ଉପୃତ୍ତିରୁ ଚିତ୍ତ ପଞ୍ଚ ଅଧିକ ହେଲା ।
ପାଇ ଯୁବତୀ ରତନ କାମରେ ବୁଡ଼ିଲା ମନ
ଗୁରୁ ପାଦ ଛାଡ଼ି ମାୟା ମୋହେ ପଡ଼ିଲା । ୩ ।
ତିସ୍ର କାଳ ଆସି ହେଲା ନିରଞ୍ଜନ ନ ଭଜିଲା
ହଂସା ଗଗ ତମେ ନିରନ୍ତରେ ମଜ୍ଜିଲା ।
ଦେଖି ସୁତ ବନ୍ଧୁ ଧନ କ୍ରୋଧରେ ବୁଡ଼ିଲା ମନ
ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଶରୀର ଗୋଷ୍ଠୀ ବୃଥା ହେଲା । ୪ ।
ହୋଇଲା ଚତୁର୍ଥ ଯୁଗ ସଗଲା ଦେହର ଖେଳ
ଅସ୍ଥି ଚର୍ମ ଏକଠାରେ ଠୁଳ ହୋଇଲା ।
ଫୁଙ୍କା ବନ୍ଧ ହେଲା ନାଶ ଉଡ଼ିଲା ପରମହଂସ
ଗୁରୁ ପାଦ ଧ୍ୟାନ ଖିମ ଖେଳ ଭରିଲା ।

(୪)

(୦) ଦୁର୍ଲଭ ଜନ୍ମରେ ଅରେ ଦର୍ଶନ କର

ପଞ୍ଚ ପ୍ରାଣ କାଳ ଜାଲ ନ୍ୟାଇ ଚର । ଘୋଷା ।
ପରଶୁ ପଥର ଖଣ୍ଡେ ଏସେ ପଡ଼ିଛୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ
ଚନ୍ଦ୍ରୋଦ ହେଉଛୁ ହୃଦେ ସମ୍ଭାଳି ଧର ।

ଏହ୍ରୂପର ସ୍ୱଦେହରେ ଆଉ କ ମିଳବ ଅରେ
ମାଳ ଗ୍ରନ୍ଥି ବାନ୍ଧ ରଖ ହୃଦରେ ହାର । ° ।

ଭାଙ୍ଗିଛ ସକଳ ବନ୍ଧ ବନ୍ଧ ଗଲେ ସଙ୍ଗ ସଙ୍ଗ
ଜନ୍ମ ମରଣଟି ଏ ଦେହକୁ ଅସାର ।
।ମୀ ନାମେ ଅହଙ୍କାର ସର୍ବେ କର ଛରନ୍ତର
ତେବେ ଏ ଜନ୍ମ କଷ୍ଟରୁ ହୋଇବ ପାର । ୨ ।

କୋଟିଏ ଯୋନରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଣ ଏକ୍ଷୁ ଜୀବନ
ମହାଭାଗ୍ୟେ ପାଇଅଛ ଗୁରୁ ପୟର ।
ଖଣ୍ଡୁଅଛ ମକରନ୍ଦ ଲଭ୍ୟେ କର ପାଦ୍ବନ୍ଦ
ଦବସ ରଜନୀ ବହ ଆସୁଛ ଧାର । ୩ ।

ଭେଦେଉଛୁ ଯାକୁ ହାତ ସକଳ ଏ ପଞ୍ଚଭୂତ୍ୟ
କଦାନ ଜାଳକୁ ସର୍ବେ ହେବ ଅନ୍ତର ।
କୋମଳ ଶରୀର ଅଙ୍ଗ ଅବଶୀ ଏ ନାଶଯିବ
ହେତୁ ତେଭା ଛନ ଧ୍ୟାନ ହେବ ପାସୋର । ୪ ।

ଜଳ ଘଟେ ଯେଉଁ ପର ଏ ଦେହରେ ଅଛ ପୁଣ
କାମ କ୍ରୋଧ ଲୋଭ ମୋହ ବହ ଶବର ।
ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଚରଣେ ଧ୍ୟାୟି ଭଣେ ପ୍ରେମଦେବ ଭୋଇ
ନନ୍ଦେରେ ବନ୍ଦୁଅଛ ନୟନୁ ନୀର । ୫ ।

(୪)

(୧) ଅଷୟୁ ଅନନ୍ତ ହେ ଅଜ୍ଞାନରେ ମୁଁ ତ ଦନ ହର

ମାୟା ମୋହ ରୂପ ମଣି ମହାଦୁଖ
ଭୁଲୁଅଛି ଦେବ ନାଲ ନର । ଘୋଷା ।

ଭୁଷଣ୍ଡ ସେ ପକ୍ଷୀ ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ବାଛୁ
ମ ଅକ୍ଷରକୁ ଚଞ୍ଚେ ଧରି ।
ହୃଦପଦ୍ମେ ଜପ କରି ଏକ ରୂପ
ରହୁଛୁ ବଟେ ଆସନ କରି । ୧ ।
ଅଗସ୍ତି ପୁରୁଷ ଜ୍ଞାନ ଉପଦେଶ
ସହସ୍ର ଯୁଗ ସାଧନ କରି ।
ପାରି ହେଲେ ସିନ୍ଧୁ ପିଇ ସପ୍ତ ସିନ୍ଧୁ
ଅଣାକାରଙ୍କର ଆଜ୍ଞାକାରୀ । ୨ ।
ବାଲ୍ମୀକ ମୁନି ବାଳୁତ କାଳରୁ
ଅବଧୂତ ଦୀକ୍ଷା ଅଗ୍ରେ କରି ।
ଭଜ ଏକାକ୍ଷର ଡିମ୍ବ ଡମ୍ବିର
ଭେଣ୍ଡ କରି ହେଲେ ବ୍ରହ୍ମବୃଷି । ୩ ।
ଶୁକଦେବ ମୁନି ହେଲେ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ
ମାତୃ ଗର୍ଭଜ୍ଞାନ ହେତୁ କରି ।
ମାୟାକୁ ବାହାର ହେଲେ ଯୋଗେଶ୍ୱର
ସିଦ୍ଧ ମୁନି ସବେ ଚଳେ ତରି । ୪ ।
ମାର୍କଣ୍ଡ ଯତି ପ୍ରଳୟ ଉତ୍ପତ୍ତି
ଖପି ଯାଉଥିଲେ ଭବବାରି
ଆଣ୍ଟେ ଦେଲେ ତାଳ ରଖ ହେ ଅଲେଖ
ରଖିଲେ ଧ୍ରୁବ ମଣ୍ଡଳ ପରି । ୫ ।
ଦେଖି ଏତୁ ନ୍ୟାୟ କର୍ମ ଅନ୍ତୁ ଦେହ,
ବାୟୁର ଘାତରେ ତୃଣ ପରି
ବୋଲେ ଭୀମ ଦୀନ ପାମର ଅଜ୍ଞାନ
ପାର କର ଭବସିନ୍ଧୁ-ବାରି । ୬ ।

(୬)

(୨) ଶୂନ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ହେ, ଘୋଟିଅଛ ତ୍ରିଭୁବନ ମଝି ।
ସୁଜ୍ଞାନୀ ଜନଙ୍କ ଚକ୍ଷୁରେ ଆଦୃଶ୍ୟ କୁଜ୍ଞାନୀକ ପଥ ଦଶୁନାହିଁ । ଘୋଷା ।

ଆଜ୍ଞାରେ ବାସୁକ ଧରଛୁ ପୃଥୀକି କବା ଦୁଷ୍ଟ ସନ୍ତୁ ଏକ କରି
କାହାକୁ ଅନ୍ତର ଚଢ଼େ ନାହିଁ ତାର ଅଲେଖ ପୁରୁଷ ଦାକ୍ଷା ବନ୍ଧୁ । ୧ ।
ସାଙ୍ଗେର ମଣ୍ଡଳ ଦ୍ୱୀପଦୀର ଖଲ କେତେ ଉପଦ୍ରବ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ନାହିଁ ।
ଧନ୍ୟ ସେ ପୁରୁଷ ଶୂନ୍ୟ ଅବତରି ଉଦ୍ଧରେ ମାନବ ଦେହ ବନ୍ଧୁ । ୨ ।
ସ୍ୱର୍ଗେ ସୁରପତି ଦିଗପାଳ ଖ୍ୟାତି ଅମାପ୍ତ ଭୁବନେ ବାସ ପାଇ ।
କେ ରଚିଲା ପୁର ହେତୁ ନାହିଁ ତାର ଶଚିସେନ ଭୋଗ କଲା ମଝି । ୩ ।
ବ୍ରହ୍ମା ବେଦବର ଜଗତେ ଅନ୍ଧକାର ଦିବସ ରଜନୀ ସୃଷ୍ଟି ନାହିଁ ।
ବେଦ ଅଧ୍ୟାନରେ ସୃଷ୍ଟି ସର୍ଜ୍ଜନାରେ କୋଟି କୋଟି ଯୁଗ ଗଲା ବନ୍ଧୁ । ୪ ।
ନକ୍ଷତ୍ରାଦିଗଣ ଶଶୀ ଯେ ଅରୁଣ ଚଳୁଛନ୍ତି ସର୍ବେ ଆଜ୍ଞା ପାଇ ।
ଆଜ୍ଞା ବିନୁ ବଡ଼ ଜଗତେ କେ ଗାଢ଼ ଦୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଜଣେ ନାହିଁ କେହୁ ॥
ଘଟେ ଘଟେ ଦେଖ ନାହିଁ ରୂପ ରେଖ ଏକରୁ ଅନେକ ସଞ୍ଚରଇ ।
ଭୀମଦେନ ଭୋଇ ପଦ ବଖାଣଇ ଅମନ ମଧ୍ୟରେ ମନ ଥୋଇ । ୭ ।

(୭)

(୩) ଶୂନ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମକୁ ହେ ଦେଖିବ ଯେମନ୍ତେ ଜ୍ଞାନ ତୋଳେ ।
କଳଣାକୁ କାଟି ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ମେଣ୍ଟି
ଏ ବୈକୁଣ୍ଠପୁରକୁ ଜିଣିଗଲେ । ଘୋଷା ।
ଅନନ୍ତ ବାସୁକ ଅଷ୍ଟକୁଳାନାଗ ସପତସିନ୍ଧୁକୁ ଡେଇଁଗଲେ ।
ଭେଦ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପୃଥ୍ୱ ନବଖଣ୍ଡ, ଅନୁଭବ ସୁଧେ ବୁଝିଥିଲେ । ୧ ।

ତିନି ସତାଇଶ ଏ ଚୌଦ ଭୁବନ ଯେ ଜଣି ପାଶବ ଏକାବେଳେ
କାଳବାସି ନୋହେ ଏକ ବ୍ରହ୍ମପାଦ ସ୍ୱଦେହରେ ମିଳେ ତତକାଳେ । ୨ ।

ଦାରୁ ପ୍ରତିମା ମୂର୍ତ୍ତି ଦେଖି ଦେବତା ସବୁଠାରୁ ଚିତ୍ତ ଛାଡ଼ି ଦେଲେ ।
ମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର ଚତୁର୍ବେଦ ସବୁ ଏମାନଙ୍କୁ ଏଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ । ୩ ।

ନବଲକ୍ଷ ତାରା ବୈକୁଣ୍ଠ ସୁକୁଣ୍ଠ ମହାକୁଣ୍ଠ ସବୁ ପଛ କଲେ ।
ପୃଥ୍ୱୀ ଆପ ତେଜ ବାୟୁ ଯେ ଆକାଶ ଏମାନଙ୍କୁ ଟିକେ ନ ଚାହିଁଲେ । ୪ ।

ପଢ଼ିଅଛୁ ବଜ୍ର କିଳଣି କବାଟ ସକାମ ନିଷ୍କାମ ଦୁଇ ମେଲେ ।
କାମନା କଳ୍ପନା ସେଠାରୁ ଛାଡ଼ିଚ ସକାମରେ ନ ପଡ଼ିଲେ ଖେଳେ । ୫ ।

ଠୁଳ ଶୂନ୍ୟ ପରେ ଅମନ ମଧରେ ଲହିଁକ ବଚନ ନାହିଁ ଚଳେ ।
ତରତର ହୋଇ ବୋଲେ ଭୀମଭୋଇ ପଡ଼ି ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ପାଦତଳେ । ୬ ।

(୮)

(୪) ବିନା ଭକ୍ତିରେ ହେ ପ୍ରାପତ ନୁହଇ ସଦଜ୍ଞାନ ।
ଏ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ତନୁ ଗୁରୁ ସେବା ବିନୁ ବର୍ତ୍ତିବ ସଂସାରେ କେଉଁ ଜନ । ଘୋଷା ।

ହେରୁ ଚେତା ରଖି ଦିଶ୍ରେ ପ୍ରାଣ ଧନ ପଦ୍ମପାଦ ତଳେ ଥିଲେ ମନ ।
ଅନ୍ତେ ଗତି ମୁକ୍ତି କାରଣ ଲଭନ୍ତି ବଳାଗିବ ଯେତେବ ପୂର୍ବ ପୁଣ୍ୟ । ୧ ।

ତର ଭୟ ନିନ୍ଦା ସ୍ତୁତି ହାନି ଲଭ ଏଡ଼ିଲେ ଲଜ୍ଜାନ୍ଧ ମୋହମାନ ।
ଧନ ଦାରାସୁତ ଦୁହିତା ସମର୍ପି ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଛାମୁରେ ଦେଲେ ଦାନ । ୨ ।

ଦୁଃଖ ସୁଖ ଫନ୍ଦା ବୃତ୍ତି କର୍ମ ଧର୍ମ ଦେଇ ଖଟିଥିବ ଅନୁକ୍ଷଣ ।
ଚିତ୍ତ ମତି ଚହ୍ନି ଅନ୍ତର୍ଗତେ ଜାଣି ତେବେ ସିନା ହେବେ ସୁପ୍ରସନ୍ନ । ୩ ।

ସଦଗୁରୁ ପାଦେ ଚିତ୍ତ ଅପ୍ରମାଦେ ସେବା କରି ବଞ୍ଚିଥିବ ଦିନ ।
ଆପେ ତରି ଗୃହଜନଙ୍କୁ ତାରିବ ସପତ ପୁରୁଷ ଉଦ୍ଧାରଣ । ୪ ।

ନିଜରୂପେ ହୃଦେ ଆତ୍ମାଜ୍ଞାନ ଭେଦେ ଅନନ୍ତ ଅରୂପ ନାରାୟଣ ।
ସ୍ୱଦେହେ ଭଜିଲେ ସତ୍ୟରେ ମଜ୍ଜିଲେ ନିଷ୍କାମରେ ଫଳଇ ନିର୍ଗୁଣ । ୫ ।

ସେ ଯେ ଅନାଦି ମହାଶୂନ୍ୟ ପୁରୁଷ ଭକ୍ତଙ୍କ ହିତ ଜୀବନ ଧନ
ବୋଲେ ଭୀମଭୋଇ ସେବା ଭକ୍ତି ଦେଇ ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କୁ କର ଦରଶନ । ୬ ।

(୯)

(୧) ରଖ ନବଖଣ୍ଡ ମଣ୍ଡ ଅନାଦି ଅଲେଖ ତିନି ତୈଲୋକ୍ୟ । ଘୋଷା ।

ରକ୍ଷା କର ସ୍ୱାମୀ ତିରଲୋକ,
ଜରା ଯୁବା ବୃଦ୍ଧ ସ୍ତ୍ରି ପୁରୁଷ ବାଳକ । ୧ ।

କୀଟ ପତଙ୍ଗାଦି ଜଳ ପୋକ,
ଯାକୁ ଯେଉଁରୂପେ କର କାରଣେ ବିବେକ । ୨ ।

ତିରଣ ସ୍ଥାବର ତରୁ ବୃକ୍ଷ,
ଶରଣ ସମ୍ଭାଳି ରଖ ଏ ଜନ୍ମୁ ଜୀବକ । ୩ ।

ଛେଦି ଘୋର କଳିକାଳ ପାପ,
ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ, ଶିବ ଦଶଦିଗପାଳ ରଖ । ୪

ନାମେ ସଜ୍ଜନଙ୍କୁ କର ମୋକ୍ଷ ।
ସପ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ର, ସୂର୍ଯ୍ୟ ନବଲକ୍ଷ ନକ୍ଷତ୍ର-ଙ୍କ । ୫ ।

ଭଣେ ଭୀମ ଅଶିକ୍ଷିତ ମୂର୍ଖ
ଚୌଦ-ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଧର ଏକୋଇଶ ପୁରକ । ୬ ।

(୧୦)

(୨) ଧର ଦୃଢ଼ବନ୍ଧେ ସର୍ବେ ସେହି ସେ କରତା ନ କର ଚିନ୍ତା । ଘୋଷା ।

ଗଢ ପଢ ପ୍ରାଣ ଭକ୍ତହିତା,
ବର୍ଣ୍ଣବନ୍ଧୁ ତାତ ମାତ ସେ ଇଷ୍ଟ ଦେବତା । ୧

ଧନ ଦାର୍ଗ-ଦୂତ ପଡ଼ିଦାତା,
ଛପ୍ପନକୋଟି ଜୀବ ପେଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ-ଘଡ଼ନ୍ତା । ୨ ।

କର୍ମ ଧର୍ମ ଦାନ ଧ୍ୟାନ କିତା,
ଜପ ତପ ତୀର୍ଥବ୍ରତ ଉପରେ ଶକତା । ୩ ।

ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଖଣ୍ଡିତ ବ୍ରହ୍ମବେତ୍ତା,
ଭବତଳେ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ବୁହାଇବେ କଥା । ୪ ।

କରଉଛନ୍ତି କଷା ବସ୍ତ୍ର ଗୁନ୍ଥା
ସ୍ୱଦେହରେ ହୁଦେ ହୋଇ ପୃଥ୍ୱୀ ଧରନ୍ତା । ୫ ।

ଭଣେ ଭୀମ ହୋଇ ଅରକ୍ଷିତା
ନାମବ୍ରହ୍ମ ଭଜ ସକଳେ ଦୁଃଖ ଘଟେଟା । ୬ ।

(୧୧)

(୩) ତାକ ମୁଖେ ସ୍ୱାମୀ ମହିମା ନିଜ ନାମକୁ, ଶୂନ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମକୁ । ଘୋଷା ।

ଯୁଗ ଶେଷ ହେଲା ଦେଖୁଁ ଦେଖୁଁ
ଏତେବେଳେ ନ ଲୋଡ଼ିଲେ ନ ମିଳେ ଆଗକୁ । ୧ ।

ଧର୍ମ କେନ୍ଦ୍ର ନାହିଁ ଚହ୍ନିବାକୁ
ଘରେ ଘରେ ଯାଚୁଛନ୍ତି ମୂକତ ପଦକୁ । ୨ ।

ଫିଙ୍ଗି ଦେଉଛନ୍ତି ଅଲଗାକୁ,
ଧନ୍ୟ କଳିଯୁଗେ ଦାନା ହୁଦେ କ ଭାଗ୍ୟକୁ । ୩ ।

ନରେ ନ ଭଜୁଛ ଅଲେଖକୁ,
ସାଧୁ ସୁଜ୍ଞଜନେ ଦୋଷ ନ ଦେବ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ।

ସବେ ମାଗୁଛନ୍ତି ପଣ୍ଡଷକୁ,
ସାବଧାନେ ସମ୍ଭାଳି ଥାଅ ଏ ପିଣ୍ଡେ ପ୍ରାଣକୁ । ୫ ।

ମୋର ଶକ୍ୟ ନାହିଁ ବର୍ଣ୍ଣିବାକୁ,
ସ୍ୱାମୀ ଦୟା ରଖିଥିବେ ଭୀମ ଅକ୍ଷିତକୁ । ୬ ।

(୧୨)

(୪ ଦଅ ପଣଫାଣ ଦାନ, ସମ୍ଭାଳ ଶରଣ, ବନଥ ଘେନ । ଘୋଷା ।
ଖସି ଯାଉଛନ୍ତି ପୃଜ୍ଞଜନ,
ବାରଧୂ ବାନା ଥାଉଁ ନୋହୁଛୁ କାରଣ । ୧ ।
ସର୍ବେ ହୋଇଲେଣି ରଣଭଣ,
ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ କର୍ତ୍ତା ବନେ କରଛ ଆପଣ । ୨ ।
ଅଚେତାରେ ହଜିଲାଣି ଜ୍ଞାନ ,
ଦନ ଗଣୁଁ ପିଣ୍ଡ ଛାଡ଼ି ଗଲଣି ପରାଣ । ୩।
କବା ସାଧୂ ସନ୍ଥ ଦୂରୁଜନ,
ଅଖ୍ୟ ଥାଉ ଘୋଟିଲଣି ଅକାଲ ମରଣ । ୪ ।
ପୋଡ଼ି ଯାଉଅଛୁ ତ୍ରିଭୁବନ,
ଜଳବୃନ୍ଦେ ସିଞ୍ଚିବାକୁ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଭଜନ । ୫ ।
ଭଣେ ଭୀମ ଅରକ୍ଷିତ ହୀନ,
ବକଳରେ ଚସୃନ୍ଦର ହେଉଛୁ ଉଚ୍ଛନ୍ନ । ୬ ।

(୧୩)

(୧) ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଶୂନ୍ୟେ ଶବଦ ଅନୁମାନ ଚଢେ ଭେଦ
ଅକଳଣା ବାଗ୍‌ନଧି ନାମ ମହିମା ଅଗାଧ । ଘୋଷା ।
ଗମ୍ୟ ନାହିଁ ଗୁଣଧର୍ମ ଜ୍ୟୋତ ଜାଳା ଊର୍ମି ଧୂର୍ମ
ବହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଶିବ ବଣା ଯେମନ୍ତ ସେ ସେଉଁ ପାଦ । ୧ ।

ଯେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅନନ୍ତ   କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଜଗନ୍ନାଥ
ଚାରିଯୁଗ ଅବତାରରେ ହୋଇ ନ ପାରିଲେ ସିଦ୍ଧ । ୨ ।
ରକ୍ତ ଶ୍ୟାମ ଯନ୍ତ୍ର ଅର୍ଥ   ହ୍ରୀଁ କ୍ଲୀଁ ଶ୍ରୀଁ ଯୁକ୍ତ
ବଗ ଆକାଶରେ ଭ୍ରମି ଲୋଡ଼ି ନ ପାଇ ବିଷାଦ । ୩ ।
ପୃଥ୍ୱୀ ପଞ୍ଚଭୂତ ବାଇ   ଜ୍ୟୋତି ତେଜ କଳା ବନ୍ଧ
ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦେ ହୋଇ ନ ପାଇଲେ ଅନ୍ତ ଆଦ୍ୟ । ୪ ।
ଛପନକୋଟି ଜନ୍ତୁ ଜୀବ   କରି ନ ପାରିଲେ ଠାବ
ମୁନି ତପସ୍ୟାରେ ବସି ମନରେ ହେଲେ ତବଦ । ୫ ।
ଅବ୍ୟକ୍ତ ବ୍ରହ୍ମ ଯେନ୍ହ   ରୂପ ରଚନାରେ ନାହିଁ
କହେ ଭୀମ ଅରକ୍ଷିତ ଅନାମେ ରହିଲା ଭେଦ । ୬ ।

(୧୪)

(୨) ବନ୍ଧୁଛ ଅଜନା ବାଇ   ଦବା ନସ୍ତି ଏକ ହୋଇ
କେ ପାଇଛ ଆଦ୍ୟ ଅନ୍ତ ଚିହ୍ନି ରଖିଅଛ କାହିଁ । ଘୋଷା ।
ମହାଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟେ ବାଟ   ଅରୂପେ ଅବର୍ଣ୍ଣେ ଭେଟ
ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ଭେଦ ଧରି ନପାରିଲେ କେହ୍ନ । ୧ ।
ନାହିଁ ଚେତା ହେତୁ ଦ୍ୱାରେ   ନ ଥାଇ ମନ ଭିତରେ
କାୟା ଛାୟା ମାୟାଠାରେ କାହିଁ କିଛୁ ନ ଲାଗଇ । ୨ ।
କାମନା କଳ୍ପନା ଦ୍ୱାରେ   ନ ମିଶେ ହେଳ ପାଶରେ
ତାଙ୍କୁ କେ କରନ୍ତ ଠାବ ଯାର ନାହିଁ ସ୍ଥାଇ ଛାଇ । ୩ ।
ନ ପଶେ ଶବ୍ଦ ଆକାରେ   ଏକେଶ୍ୱର ପୁରୁ ବାହାରେ
ସାର ବ୍ରହ୍ମ ଏକପାଦ ରହିଛି ଗୁପତ ହୋଇ । ୪ ।

୧୩-୭—ମୁକ୍ତ-ପାଠାନ୍ତର, ୧୩—୮, ନ ପାଇଲେ ସ୍ୱାଦ

୧୪-୭—ଠାରେ ନ ମିଶେ ଶବ୍ଦ ଆକାରେ

ସ୍ଥିତ ବସ୍ତିରେ ନ ଥିଲ — କେଉଁ ଭିତରେ ରହିଲ
ତାଙ୍କୁ ଯେ ଭେଟାଇ ଦେବ ତା ପାଦ ଧରିବି ଯାଇ । ୫ ।
ନ ଯେବେ ସେବା ଭଗତ — ଦର୍ଶନ ଭଜନ ନାସ୍ତି
କହେ ଭୀମ ଅରକ୍ଷିତ ନିଗମେ ରହିଲ ଯାଇଁ । ୬ ।

(୧୫)

(ଅ ଶୂନ୍ୟ ମଧରେ ବିହାର — ରୂପରେଖ ନାହିଁ ଯାର
ଦୁଇପାଦ ନ ମିଶାଇ ଏକପାଦ ଧର ଧର । ଘୋଷା ।
ଅଲେଖ ପାଟଣା ପୁର — ସେ ଠାବରେ ତାଙ୍କ ଘର
ନାହିଁ ଶବଦ ଉଷ୍ମ ସାଧୁଜନେ ହେତୁ କର । ୧ ।
ନିରମିଷ ନିଅଁଠା — ପିଉଥିଲେ ଲାଗେ ମିଠା
ଅଦେଖା ଅନାମେ ସ୍ୱାଦ ଏମନ୍ତେ ସେ ସୁଧାଧାର । ୨ ।
ଦେଖି ତା ଛଟକ ସ୍ଥଳ — କ୍ଷମା ମଦୁଛନ୍ତୁସ୍ୱଳ
ଚକ୍ଷୁ ମଟକରୁ ବେଗ 'ବିଜୁଳିରୁ ଅତି ଖର । ୩ ।
ତାହାଙ୍କୁ ସେବଣ ଜନ — ନିର୍ବେଦେ କରେ ଦର୍ଶନ
ଅଖଣ୍ଡିତ ବ୍ରହ୍ମେ ଲୀନ ଜନ୍ମ ମରଣରୁ ପାର । ୪ ।
କିସ୍ପା କର୍ମ ନ ଲାଗଇ — ସାଧୁ ସଙ୍ଗ କଲେ ଯାଇ
ଦୀକ୍ଷା ତା ନିଷ୍କାମ ଧର୍ମ ଭଜନ ଏକ ଅକ୍ଷର । ୫ ।
ଯେଉଁଠାରେ ବୃକ୍ଷ ଅଛୁ — ହୃଦେ ଅନ୍ତ ନାହିଁ କିଛୁ
କହେ ଭୀମ ଅରକ୍ଷିତ ନିଗମ ସେ ଅନ୍ଧକାର । ୬ ।

---

(୧୭)

(୪) ଅଭମ୍ବପୁର ମଣ୍ଡଳ ନାହିଁ ଅନ୍ଧାର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ
ଅଜପା ଅଲେଖ ବ୍ରହ୍ମ ନାହିଁ ତାଙ୍କ ସ୍ଥିତ ଠୂଳ । ଘୋଷା ।
ନାମ ସନ୍ଧିରେ ଦୁଆଗ୍ନି ଭରସା ଅଛୁ ତାହାର
ନିର୍ଗମସ୍ଥ ବ୍ରହ୍ମ ସେଠୁ କି ମିଳିବ ଅନୁକୂଳ । ୧ ।
ସୁମତ୍ୟ ସନ୍ଧିରେ ଦୀପ ଲକ୍ଷ ଦେବା କେଉଁ ରୂପ
ଅକଳଣା ଅଣାକାର ଆପେ ଆପଣେ ନିର୍ମଳ । ୨ ।
ଧର୍ମ ଯାର ବାମ କରେ ସେ କି ତାହାକୁ ଛୁଇଁରେ
ହେଉଛନ୍ତି ଏତେବେଳେ ବାନା କି ହେବ ବଞ୍ଚଳ । ୩ ।
ସେବା ଯାର ଲଖ କୋଣ ଭକ୍ତ ହେବ କେଉଁ ଜନ
ଯାଉଛି ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଜନ୍ମ ଆଶ୍ରିତ କର ସକଳ । ୪ ।
ମୁକ୍ତ ଯାର ପୃଷ୍ଠ ସ୍ଥରେ ସେ କି ସ୍ତବ ଭକ୍ତ ମାଗେ
ଅଲେଖ ସେବଣ ପଦ ଅଣା ଆକାରେ କୁଶଳ । ୫ ।
ଏବେ ଯେତ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମ ଦେଖ ବୈଷ୍ଣବ ମୂରତ ରୂପ
କହେ ଶ୍ୟାମ ଅରକ୍ଷିତ ସମସ୍ତେ ଧରିବା ଚୂଳ । ୬ ।

(୧୮)

(୧) ପରତେ ହୋଇ ପାଶଲେ ଅଣ ଆକାରେ
ନିଶ୍ଚୟ ଭେଟ ପାଇବ ଅମରପୁରେ । ପଦ ।
ହୋଇ ଥିଲ ଦମ୍ପତ୍ତି କ୍ଷୁଧା ତୃଷା ଅଯୁତକୁ
ଆଶା ଭରସା ସବୁକୁ ପେଷିଲେ ଦୂରେ ।

୧୬—୫—ସୁଷୁପ୍ତି ଯାହାର ଦୀପ
୧୭— —ଆ ପ ଆପଣୀ କୁଶଳ
୧୬—୧୦—ତନୁ ଆଶ୍ରିତ ହୃଷ

ଅବାଇ ମଣ୍ଡଳେ ବାଇ ନେଇ ପାରିଲେ ପୂରାଇ
ତେବେ ସେ ପ୍ରବେଶ ହେବ ସ୍ୱାମୀ ଗ୍ରୁମ୍ମରେ । ୧ ।

ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ଚୈତନ୍ୟ କର ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁକୁ ନ ଡର
କାଳ ବିକାଳକୁ ନିବାରିବ ନିଷ୍ଠାରେ ।
ବ୍ରହ୍ମ ଅନଳ ଦହୁଡ଼ି ଜାଳ ଫଂଠାଅ କୁହୁଡ଼ି
ଅର୍ଗଳ କବାଟ ଫେଡ଼ି ଯିବ ସଧୀରେ । ୨ ।

ଅବନ୍ଧ ବନ୍ଧରେ ପାଣି ବଳାଅ ଲହଡ଼ି ଟାଣି
ଅରୂପାନନ୍ଦଙ୍କ ପାଦ ଚରଣ ତଳେ ।
ଚିରକାଳ ଥିବ ରନ୍ଧ୍ର ବ୍ରହ୍ମ ଅଙ୍ଗ ତେଜେ ବନ୍ଧ
ଉଲଟ ଉଜାଣି ନଦୀ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭରେ । ୩ ।

ଅମାପ ମାପିଲେ ଯାଇ ଅଖାଦ୍ୟ ପାରିଲେ ଖାଇ
ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ପୂର୍ବ ପାତକ ହରେ ।
ଅକଳନ୍ତଣ ବ୍ରହ୍ମେ ଧ୍ୟାନ ଲିପ୍ତ କରି ସ୍ୱଅ ତନ
ବଦଳିଲେ ପିଣ୍ଡ ନୂଆ ନବୀନ ଧରେ । ୪ ।

ଅଦେଖା ଦେଖିଲେ ସାର ଅଜପା ଜପିଲେ ପାର
ଅଚିହ୍ନାକୁ ଚିହ୍ନି ଭଜ ଅଣ୍ଟୁପରେ ।
ତରିବାକୁ ଥିଲେ ଆଶ ନିର୍ବେଦ କର୍ମରେ ପଶ
ସଦଜ୍ଞାନ ମୁକ୍ତପଦ ଗୁରୁ ଦୁଆରେ । ୫ ।

ଅଲେଖ ପୁର ଭୁବନ ନାହିଁ ଚହିଁ ନଜ ସାନ
ସମାନରେ ଦୟା ଦୃଷ୍ଟି ସର୍ବ ଜୀବରେ ।
କହେ ଶ୍ରୀମ ସ୍ୱାନ ଦାସ ଅଜନା ମଣ୍ଡଳେ ପଶ
ନିଶୁଣି ଲଗାଇ ଉଠ ଶୂନ୍ୟ ଶିଖରେ । ୬ ।

୧୭—୧୭-ଅମପା ମାପିଲେ ପାର

(୧୮)

(୨) ଜାଗିଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମଅଗ୍ନି ଅଲେଖ କୁଣ୍ଡେ
ଧାପ ଦେଉଛନ୍ତି ଏକୋଇଶ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ । ଘୋଷା ।

ବ୍ରହ୍ମ ବେଦ ଯାଗ କଲା ଅଧେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ରଚଲା
ଗୁପତ ହୋଇ ରହିଛୁ ଆତ୍ମର ଖଣ୍ଡେ ।
ଏକବ୍ରହ୍ମ ରୂପ ଗୋଟି ଗୁରୁ ହିଁ ଚକ୍ଷୁ ଯିବ ଫୁଟି
ଯାହା ମୁଁ ଦେଖିଛୁ କିସ କହିବ ତୁଣ୍ଡେ । ୧ ।

କାଷ୍ଠର ପାଉଁଶ ନାହିଁ ଧୂମ ଧୂଆଁ ନ ଦିଶଇ
ଗୁଡ଼ ଘୃତ ନାହିଁ ହୁତାଶନ ପ୍ରଚଣ୍ଡେ ।
ସାବଧାନ ହେଲେ ଯାଇ ହସ୍ତ ମାର ଦେବେ କହି
ଲଲାଟପଟରେ ଲେଖା ହୋଇଛୁ ମୁଣ୍ଡେ । ୨ ।

ଶବ୍ଦବ୍ରହ୍ମ ନଶ୍ବରରୂପ ସକଳ ଜୀବଙ୍କ ବାପ
ଆସ୍ଥାନ ତଳରେ ସେବା ଭକତ ଛଡ଼େ ।
ବସି ଅଛନ୍ତି ଅନାଦି ଶୂନ୍ୟ ଆସନ ସମାଧି
ଅଟଶବଦେ ପ୍ରକାଶ ଅମନ ଦାଣ୍ଡେ । ୩ ।

ହଜି ଯାଇଅଛୁ ଯିନା ଉଦେ କରୁଅ ବାସନା
ଯେବଣ ସୁକୃତ ଅଛୁ କରମ କାଣ୍ଡେ ।
ନିଗମ ପଥ ଆବୋର ଅସାଧନାରେ ସୁମର
ଧର ଦୃଢ଼ବନ୍ଧେ ଜୀବ ଥାଉ ଏ ପିଣ୍ଡେ । ୪ ।

ଯେଉଁ ଜନ ଭକ୍ତ ତାର ସେହୁ ଜାଣେ ବ୍ରହ୍ମ ସାର
ଶ୍ରୀପାଦତଳରେ ଶିର କମଳ ମଣ୍ଡେ ।
ଅକ୍ଷୟ ବ୍ରହ୍ମରେ ମିଶି ଏକରୂପ ପ୍ରବେଶ ଦିଶି
ତାକୁ କେହି ସର ନୋହେ ତିନି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ । ୫ ।

ପିନ୍ଧନ୍ତି ବୃକ୍ଷ ବକଳ ନେତେ ଦେଖୁଛ ସକଳ
ଅତିଥି ପ୍ରାୟେ ବୁଲନ୍ତି ଧରମ ଦାଣ୍ଡେ ।
କହେ ଭୀମସେନ ଭୋଇ କେହି ଅନ୍ତ ପାଇ ନାହିଁ
ଘୋଡ଼ାଇ ରଖିଛି ଶୂନ୍ୟ ଗୁପତ ଖଣ୍ଡେ । ୬ ।

(୧୯)

(ଓ) ଅଶେଷ ମହିମା ତ୍ରିଭୁବନେ ଖ୍ୟାତ
ନରଦେହ ନହି କେହୁ କହିବ ଅନ୍ତ । ଘୋଷା ।

କେହୁ ମହିମା ଭଜିବ କେବଣ ଭାବେ ମଜ୍ଜିବ
ସତ୍ୟ ତନ୍ତ୍ର ଦୃଢ଼ ବ୍ରତ କେତେ ଶକତ
ଜନ୍ମ ଲଭି ଗଲେ ବହି ଅଗମ୍ୟ ପାର ନୋହି
ସରି ଯାଉଅଛି ଯୁଗ କଳ୍ପ କଳ୍ପାନ୍ତ । ୧ ।
ନୁହଇ ଉଶ୍ୱାସ ବୋଝ ବହିବାକୁ ବଡ଼ ସହଜ
ଆଣିବା ନବାକୁ କେହୁ ଅଛି ସମର୍ଥ ।
ରଥରେ ଯୋଚିଲେ ନେଇ ଠିଆ ହୋଇ ନ ରହଇ
ଅଢ଼ୁଆ ନ ଲଗେ ନୋହେ ଅଳ୍ପ ବହୁତ । ୨ ।
ନୁହଇ ଜାତ ଅଜାତ ନାହିଁ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗ ସାଥି
ଇଷ୍ଟବନ୍ଧୁ ତାତ ମାତ ନ ବସେ ମିତ ।
ଯାର ନାହିଁ ରୂପ କାୟା ତାଙ୍କୁ କି ଲାଗିବ ମାୟା
ନୁହନ୍ତି ସେ ପ୍ରଭୁ ଯୋନି-ଜନ୍ମଜାତ । ୩ ।
ଜଗାତିଆ ହେଲେ ସହି ହୃଦେ ହେଲେ ମହାବାହୁ
ଜାତିଆ କରିବେ ସବୁ ଯେତେ ଭଗତ ।

ବ୍ରହ୍ମ ଅନଳେ ଝାଳିବେ   ନାମ ଜଳେ ପଖାଳିବେ
ନିଶ୍ଚଳା ଆନେ ଧୋଇବେ କରି ନିର୍ମିତ । ୪ ।

ଅଦ୍ରୂଢ ଅମୂର୍ତ୍ତି ଦ୍ୱାର   ବାଛି ବସ୍ତୁର ନ କର
ଅଗମ୍ୟରେ ଗମିଲେ ଲଭିବ ମୁକତି
ପେଲି ପଶିଲେ ଝଂସାଇ   ଦସ୍ତା ହେବ ତେବେ ଯାଇ
ଅନାମିକା ପଦ ନିଷ୍ଟେ ହେବ ପ୍ରାପତି । ୫ ।

ଦୁର୍ଗମ ଘାଷା ଅଛଇ   ହସ୍ତ ଗୋଡ଼ ପାଉ ନାହିଁ
ଗନ୍ତି ପଥ ହର୍ତ୍ତା କର୍ତ୍ତା ଭଗତ ହିତ
କହେ ଭୀମସେନ ହେଇ   ହେ ବୋଲିବ ମିଥ୍ୟା ଏହି
ନାମ ବ୍ରହ୍ମ ପଦ ସ୍ଥିର ଯୁଗରେ ସତ । ୬ ।

(୨୦)

(୪) ପାଦ ପାଣି ନାହିଁ ତାଙ୍କୁ ଧରିବ କସ୍ତେ
ଏମନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱରୂପ ଦେଖା ନ ଯାଏ । ଘୋଷା ।

ନାହିଁ ତାଙ୍କ ପେଟ ଅଣ୍ଟା   ଫିଟାଇ ବନ୍ଧୁଛି ଗୋଟା
ନର ଦେହ ବନ୍ଧ ତାଙ୍କୁ କଳିବା ନୋହେ
ତାଙ୍କ ପରି ଶାନ୍ତ ପ୍ରାଣ   ତ୍ରିଭୁବନେ ନାହିଁ ଜଣେ
ନିନ୍ଦା ସ୍ତୁତି ହାନି ଲାଭ ସକଳ ସହେ । ୧ ।

ଭକ୍ଷଣ ନାହିଁ ଆହାର   ରଜ ବୀଜରୁ ବାହାର
କ୍ଷୁଧା ତୃଷା କଲେ କ୍ଷୀର ନୀର ନ ଖାସ୍ତେ
ନ ଲାଗଇ ଅଙ୍ଗେ ଧୂଳି   ବର୍ଜି ଦଣଇ ଝଳି
ନିଦ୍ରା ଘୁମାଇଲେ ଉଷ୍ମ ଆସନେ ଶୁଏ । ୨ ।

ଇଚ୍ଛାରେ ଆସନ୍ତି ଭ୍ରମି ଭଗତ ଭାବକୁ ପ୍ରେମୀ
ଶୁଣି ସ୍ତୁହୁଁ ବାକୁ କର୍ଣ୍ଣ ଚକ୍ଷୁ ନ ଥାଏ

ନାହିଁ ମୁଖ ଜିହ୍ୱା ନାସା ଉତ୍ତର ନ ଦୟେ ଭାଷା
ଅଙ୍ଗ ପରୁ ଜାଣି ଧୀରେ ସମୀରେ ବହେ । ୩ ।

ଉଲଟ ପାଲଟ ନାହିଁ ମହାଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ ଦେଖି
ମୁଖ ବାଟେ ଜିହ୍ୱା କଣ୍ଠେ ବଖାଣି ନୋହେ ।

ସଦା ଜୟ ପୂର୍ଣ୍ଣାନନ୍ଦ ପାଇଲେ ଚରଣେ ବନ୍ଧ
ନିରନ୍ତରେ ଆଜ୍ଞା ଚଜପୁରେ ଉଦୟେ । ୪ ।

ନାହିଁ ତାଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣ ଚହ୍ନ ଅଶେଷ ରୂପରୁ ଭିନ୍ନ
ସକଳ ଧର୍ମ ବିଧାନ କରନ୍ତି ନ୍ୟାୟେ

ଆସିବା ଯିବା ହେଉଛି କରି ସର୍ବ କରାଉଛି
ନିଷ୍କାମ ଯୋଗରେ ନିଜ ନାମକୁ ଥୁଏ । ୫ ।

ସେ ବ୍ରହ୍ମର ତେଜ ଝାସେ ରହି ନ ପାରୁଛି ପାଶେ ।
ଅନୁଭବ ପଦେ ମାତ୍ର କରିଛି ଲୟେ ।

କହେ ଭୀମସେନ ଖେଇ ପୂର୍ବଦିଗେ ଛନ୍ତି ରହି
ଦୁଖ ସୁଖ ଜଣାଇବ ଭେଟିଲେ ପାୟେ । ୬ ।

(୨୧)

(୧) କୃପା କର ମହାବାହୁ
ଆଜ୍ଞାରେ କୋଟି ଜନ୍ମ ଦୁଖ ଯାଉ ହେ । ଘୋଷା ।

ଜଗି ବସି କାଳ କରୁଛି ଦୁର୍ବଳ ଯେସନେ ଖାତକ ସାହୁ ।
ସଂସାରସାଗରେ ପଡ଼ି ନିରନ୍ତରେ ବୁଦ୍ଧି ଦିଶୁ ନାହିଁ ଆଉ । ୧ ।
ଘଟେ ଘଟେ ବାସ ଏ କଳା ପୁରୁଷ ତାର ବଡ଼ିମା କେ କହୁ ।
ମାୟାଜାଲ ପ୍ରାୟେ ଢାଙ୍କିଅଛି କାୟେ ସତ୍ୟଧର୍ମ ଥାଉଁ ୨ ଯେ । ୨ ।

ଏ ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ହୋଇ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ଦମ୍ଭେ ବଳ୍ପ ନାହିଁ ଆଉ ।
ହବସ ରଜନୀ ପକାଉଛୁ ହାଣି ମାୟା କଲ୍ପଜାଲ ଗନ୍ଥୁ । ୩ ।

ଅବନା ମନରୁ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀଗ୍ରମ୍ବରୁ ରକ୍ଷା ଚାରେ ମାଗ ଦେଉ
ନୋହିଲେ କରୁଣା କ୍ଷିପିଯିବେ ପିନା ସମ୍ଭାଳ ଧଣବ କେନ୍ତୁ ଯେ ॥

ଜଗତ ଭଗତ ହେଲେ ବମୋହିତ କୃପା କର ତୁମ୍ଭ ତହୁଁ ।
ଜଣାଇଲି ଯେତେ ଶୁଣ ଶ୍ରୁତିପଥେ ଭକ୍ତବାନା ଯେବେ ବହୁ ଯେ ॥

ଏ କଳିଯୁଗରେ ଉଦ୍ଧାର ନେବାରେ କୃପାରେ ସାଗର ଯେନ୍ତୁ ।
ଭଣେ ଭୀମ ହୀନ ପାମର ଅଜ୍ଞାନ ଗୁରୁପାଦେ ଚିତ୍ତ ରହୁ ଯେ । ୬

(୬୨)

(୬) କରୁଅଛୁ ମୁଁ ବିନତି, ଶୂନ୍ୟ ଅଭୟ ପଦ୍ମର ଚକ୍ର । ଘୋଷା ।

ଲଗାଇଛୁ ଲକ୍ଷ୍ୟେ ଗୁରୁ ପଦ୍ମପାଦେ ନ ଜାଣଇ ହବା ଗତି
କଳିଯୁଗ ମୁଁ ତ ନର ଅଙ୍ଗେ ଜାତ ଅଟଇ ଅଳପ ଶକତି । ୧ ।

ନାନାକର୍ମ୍ମ କରି ଚେତା ନ ସ୍ମରି ନୁହଇ ଗୁରୁ ଭଗତି
ଅନୁକ୍ଷଣେ ମୋତେ ସୁମ୍ଭ ନାହିଁ ଚିତ୍ତେ ବିଷୟ୍ୟା ଧନ୍ଦାରେ ମାତି ଯେ ॥

ନ ପଶେ ହୃଦୟେ ନ ଭେଦଇ କାୟେ ନାହିଁ ମୋର ଜ୍ଞାନଗତି ।
କାଳ ଖଡ଼୍‌ଗ କାଟି ପକାଉଛୁ ବାଣ୍ଟି ମନ ପଚିଶ ପ୍ରକୃତି ଯେ । ୩ ।

କଶବଦ ଘରୁ ହୃଦେ ହେଲେ ଗୁରୁ ବ୍ୟକ୍ତ କଲେ ଏ ଧରତି
ସସଂାର ସାଗରେ ବୁଡ଼ ବାନ୍ତରେ ଜଳ ଘୋଟିଅଛି ପୃଥୀ । ୪ ।

ଦେଖ ଦେଖ ପ୍ରଭୁ ପାପକର୍ମ୍ମ ଘୋଟି ହୋଇଲାଣି ଅପକୀର୍ତ୍ତି
ଏ ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯେମନ୍ତେ ରହିବ ସ୍ୱରୂ ଛେଦ କର ସ୍ଥିତି ଯେ । ୫

ଅଶେଷ ଭୁବନ ଶୁଣ ସର୍ବଜନ ଡାକ ଦେଉଅଛୁ ନିତି
ଭଣେ ଭୀମ ହୀନ ପାମର ଅଜ୍ଞାନ ଗୁରୁପାଦେ ଦେଇ ମତି ଯେ ॥

(୨୩)

(୩) ଦେଖ ସ୍ୱାମୀ ଏ ସଂସାର ହୋଇ ଯାଉଅଛି ନାରଖାର ଯେ । ଘୋଷା ।

ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ କୀଟରୁ ପତଙ୍ଗ
ସର୍ବେ କଲେ ଅବିଗ୍ଭର ।
ଆତ୍ମ ହିଂସା କରି କପଟ ଆଚରି
ହୋଇଲେଣି ପରି ପର ଯେ । ୧ ।

ଛଡ଼ିଣ ପାଟରେ ଅକର୍ମ ବାଟରେ
କଲେଣି ଅଣ ଆଗ୍ଭର ।
ପରଧନ ପରନାରୀ ଦ୍ୱେଷ କରି
ଅସତ୍ୟ କହି ସଞ୍ଚାର ଯେ । ୨ ।

ସର୍ବତ୍ର ପରସ୍ତ୍ରୀ ଆପଣାର ଦେହେ
ବଢ଼ିଲେଣି ପାପ ଭାର ।
ପିତା ଭୁଲେ ଝିଅ ମାତା ଭୁଲେ ପୁଅ
ସୁଖେ କରୁଛନ୍ତି ଘର ଯେ । ୩ ।

ପଣ୍ଡିତମାନେ ଅବିବେକ ହେଲେଣି
ଜ୍ଞାନମାନେ ବେଶ୍ୟାପୁର ।
କେହି କାହାର ଜାତିକୁଳ ନ ରଖି
ହୋଇଲେଣି ଏକାକାର ଯେ । ୪ ।

ଗୁରୁଠାରେ ଶିଷ୍ୟ ହୋଇ ଅବିଶ୍ୱାସ
ମହାଜନମାନେ ସ୍ୱେର ।
ସାଆନ୍ତ ପାଶରୁ ସେବକ ପରାଣୀ
ପଳାଇ ଗଲେଣି ଦୂର ହେ । ୫

ଧର୍ମମାନ ଲଙ୍ଘି ପାଦେ ଶିଖ ଫିଙ୍ଗି
ମିଥ୍ୟା ଜନ୍ମ ନରନ୍ତର ।
କହେ ଭୀମ ଭୋଇ ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ
ଦୟାରେ ହୁଙ୍କର ଧର ଯେ । ୬ ।

(୧୪)

(୪) କ୍ଷମା କର ଅପରାଧ ଛପ୍ପନକୋଟି ଦୟାରେ ସମ୍ବାଦ ଯେ । ଘୋଷା ।
ପ୍ରକୃତରେ ଜୀବ ପଡ଼ି ଭବାର୍ଣ୍ଣବ ଭକ୍ଷୁଅଛୁ ମାଂସ ମଦ
ଏହାଙ୍କର ଦୋଷ ଧଇଲେ କି ହେବ ଗୁରୁ ତ ପରମ ଆଦ୍ୟ ଯେ । ୧ ।
ଜଙ୍ଗମ ହୋଇ ସେ କିଛୁ ନ ଜାଣନ୍ତି ବେଦ ପୁରାଣର ଭେଦ
ସ୍ୱାଙ୍କୁ କୋପକଲେ କି କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇବ ମନେ ନ ଧର ବିଷାଦ ଯେ ।୨।
ସ୍ଥାବରମାନେ ସେ କେମନ୍ତେ ଜାଣିବେ ପରଂବ୍ରହ୍ମର ସମ୍ବାଦ
ସଂହାରଣ କଲେ କି ଯଶ ରହିବ ଚନ୍ଦରେ ନ କର ଛେଦ ଯେ । ୩ ।
କୀଟପଖାନା କିସ ନାମ ଜାଣନ୍ତି ଲୁଚନ୍ତି ବିଲର ମଧ୍ୟ
ଅଜ୍ଞାନୀ ପ୍ରାଣୀକି କ୍ଷମାଇ ନାଶିବ ଆପେ ବୁଦ୍ଧି ହୁଅ ବୋଧ ଯେ । ୪ ।
ପତଙ୍ଗ ଜାତି କେଉଁ ଭକ୍ତି ଜାଣନ୍ତି ଆକାଶରେ ତାଙ୍କ ନାଦ
ନନ୍ଦେ ।ଷି ଜନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି କର ସ୍ୱାମୀ ଅପାଧିକୁ କର ସାଧ ଯେ । ୫ ।
ଭାସି ଯାଉଛନ୍ତି ତୀରେ ନ ଲାଗନ୍ତି ଅଗାଧ ସାଗର ହ୍ରଦ
ଭଣେ ଭୀମ ହୀନ ପାମର ଅଜ୍ଞାନ ଧାଇଁ ଏକାକ୍ଷର ପାଦ ଯେ । ୬ ।

(୧୫)

(୧) ଡାକ ନ ଶୁଣ କିମ୍ପାଇଁ, ଭବସିନ୍ଧୁ ଜଳେ ପଡ଼ି ଭାସୁଅଛୁ ମୁହିଁ ।ଘୋଷା।
ଡାକ ଡାକ ହବା ନଣ୍ଟି କଣ୍ଠ ଶୁଖି ଯାଇ
ଯେସନେ ଚାତକ ପକ୍ଷୀ ତେସନକ ମୁହିଁ । ୧ ।

ନରକେ ଅଶା କରୁଛୁ ହୃଦପଦ୍ମେ ଧ୍ୟାଇ
କର୍ମ୍ମ ନିର୍ଦ୍ଦୟା କରୁଛ ତୈଲୋକ୍ୟ ଗୋସାଇ । ୨ ।

ଯାର ଆଜ୍ଞାରେ କମ୍ପୁଛି ତ୍ରିଭୁବନ ମନ୍ତ୍ରୀ
ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ବାନା ଅଛ ପଶ ବନ୍ଧୁ । ୩ ।

ମୂଢ଼ ପାପୀ ଜୀବଆତ୍ମା ରହିଛୁ କର୍ମ୍ମାଇ
କେ ସହୁ ଏତେ କପଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ଦେହ ବନ୍ଧୁ । ୪ ।

ଦୁଖୀ ଦୁଖ ଜଣାଉଛୁ ନ ଶୁଣ କର୍ମ୍ମାଇ
ଅଲେଖ ଅବଧୂତ ବାନା କ କରିବ ଥାଇ । ୫ ।

ମୁହିଁ ପାପିଷ୍ଠ ପାମର ଦୁର୍ଜନ ଅଟଇ
ଅପରାଧ କ୍ଷମା କର ବୋଇଲେ ଭୀମ ଭୋଇ । ୬ ।

(୨୭)

(୨) ବ୍ରହ୍ମ ହୁଅ ପରକାଶ, ପିଣ୍ଡବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଦୁରିତ ଘଟେଣରେ ନାଶ । ଘୋଷା ।

ଅଲେଖ ଅରୂପ ଅଟ ଶୂନ୍ୟାଦ୍ୟ ପୁରୁଷ
କେଉଁ ପାଦ ସେବା କରି ବୋଲାଇବି ଦାସ । ୧ ।

ନାମ ନାହିଁ ଅନାମିକା ଅବର୍ଣ୍ଣ ଅଦୃଶ
କିରୂପ ଚିହ୍ନିବି ଯାର ମହିମା ଅଶେଷ । ୨ ।

ଅବ୍ୟକତ ନିଶବଦ ନାହିଁ ଚେନ୍ଦ ଲେଶ
କବିକୂଳେ ବର୍ଣ୍ଣିବାକୁ ନ ସ୍ଫୁରେ ସାହସ । ୩ ।

ଇଚ୍ଛାବିହାରୀ କରତା କରୁଣା ବିଳାସ
କି ବୋଲି ଠାବ କରିବି ଭକ୍ତଭାବେ ବଶ । ୪ ।

ସୁଦୟା ହୋଇଲେ ସିନା ହେବ ମୋତେ ଦୃଶ
ଶୁଣ ନଶୁଣ ଗୁହାରି କରୁଛୁ ମୁଁ ଆଶ । ୫ ।

ସତେ ଯେବେ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଭଗତ ବିଶ୍ବାସ
କହେ ଶ୍ରମ ଅରକ୍ଷିତ ଜଣାଇବ କସ । ୭ ।

(୨୭)

(୩) କର୍ପା ଦେଉଛ କଷଣ,
ମାୟା ମୋହ ଧନ୍ଦେ ପଡ଼ି ହେଲି ଅକାରଣ । ଘୋଷା ।

ନ ଗଲା ପୂର୍ବ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଅଭାଗ୍ୟର ଗୁଣ
କେ ଆନ କରିବ ମୋର କର୍ମର ଲେଖନ । ୧ ।

ପୋଡ଼ୁଅଛି ପିଣ୍ଡପ୍ରାଣ ଆଶା ଯେ ସ୍ବପନ
ବେନି ନେତ୍ରରୁ ଅଶ୍ରୁତ ବହେ ଘନ ଘନ । ୨ ।

ଏ ମୃତ୍ୟୁ ଶରୀର ତୋଷା ପୁଷ୍ପକ ଯେମନ
ଭରସା ନ ଦିଶୁଅଛି ହେବାକୁ କାରଣ । ୩ ।

ରଖ ଅଭୟ ଚରଣେ ସମ୍ଭାଳ ଶରଣ
ଗୁରୁଦେବ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ହେଲିଣି ମରଣ । ୪ ।

କର୍ମକାଣ୍ଡ ପ୍ରକୃତିରେ ପଡ଼ି ଅନୁକ୍ଷଣ
ଦୋଷ ଅପରାଧ ଖଣ୍ଡି ଦିଅ ପରିତ୍ରାଣ । ୫ ।

ଦିବସ ରଜନୀ ଖିବ ନ ମରିଗ ଦିନ
ଗୁରୁ ପାଦପଦ୍ମେ ଧ୍ୟାୟି ଭଣେ ଶ୍ରମ ଦୀନ । ୬ ।

(୨୮)

(୪) ଦୁଃଖ ଜଣାଇବି କେତେ
ଅନ୍ତର୍ଗତରେ କାମନା ଅଛି ମୋର ଯେତେ । ଘୋଷା ।

ରବି ତଳେ ଯେବେ ଜାତ କରିଅଛ ମୋତେ ।
ସତ୍ୟାଦ୍ଧ ବଚନ ମିଥ୍ୟା ହେଉଛି କେମନ୍ତେ । ୧ ।

ଗୃହଧର୍ମ ଗୁରୁବ୍ରହ୍ମ ମିଥ୍ୟା କ ସମସ୍ତେ ।
ଦଇବ କର୍ତ୍ତା ବଚନ ହେଉଛୁ ଅପ୍ରତେ । ୨ ।

ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ବଚନ ନ ଛଠେ ଯେମନ୍ତେ ।
ରେଣୁ ପରାଏ କହୁଡ଼ ଯାଉଛୁ ବଅର୍ଥେ । ୩ ।

ପାଷାଣ ହୁଅଇ ପାଣି ଯାର ଆଜ୍ଞାମତେ ।
ଗ୍ରୁର କଷ୍ଟ ଜଣାଉଛୁ ସରା ଅନୁବ୍ରତେ । ୪ ।

ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଦୟା କର ସୁଦ୍ଧି ଅନ୍ତର୍ଗତେ ।
ଅନ୍ତର ବାହାରେ ସୁକ୍ଷ୍ମ ନାହିଁ କଦାଚିତେ । ୫ ।

କହେ ଭୀମ ଅରକ୍ଷିତ କରଯୋଡ଼ି ମାଥେ ।
ଗୁରୁ ଗ୍ରୁମୁରେ ଇଙ୍ଗାର ଜନପ୍ରାଣୀ ହୁତେ । ୬ ।

(୨୯)

(୧) ମନ୍ତ୍ରା ନିବେଦ ଅଟଇ ଏହୁ ଏ ପଥ
ଅନ୍ତର୍ଗତେ ନାମ ଭଜ ହୁଅ ସଚେତ । ଘୋଷା ।

ଧର ଏକାଙ୍ଗ ପସ୍ତର । ତର ଭବକୁ ନିବାର ।
ଧାରଣାକୁ ଦୃଢ଼େ ଧର ହୁଅ ସଚେତ । ୧ ।

ନିଗମକୁ ଧର ବାଛୁ । ଆଉ ବାଞ୍ଛା ନାହିଁ କିଛୁ ।
ଅଛୁ ଯେବେ ସତ୍ୟ ନିର୍ଗୁଣରେ ଭଗତ । ୨ ।

ଯେବେ ଭଜିବ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ପାଷାଣ କର ହୁଆକୁ ।
ଦେଖୁଅଛୁ ପରା ରହୁନାହିଁ ମହତ । ୩ ।

ଏ କଳିଯୁଗରେ ଏକା । ଉଦ୍ଧଏ ମହିମା ଦୀକ୍ଷା ।
କର ସର୍ବେ ଆତ୍ମାଭକ୍ତ ହୋଇ ଏକାନ୍ତ । ୪ ।

ପ୍ରକାଶ ହୋଇଛୁ ଧର୍ମ । ସେହୁଟି ସାକ୍ଷାତେ ବ୍ରହ୍ମ ।
ତାହାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ରକ୍ଷା ଅଛୁ ଜଗତ । ୫ ।
ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଚରଣେ ଧ୍ୟାଇ । ଦିବାନିଶି ଚିତ୍ତ ଦେଇ ।
ଭଣେ ପାମର ଅଜ୍ଞାନ ଭୀମ ଅର୍ପିତ । ୬ ।

(୩୦)

(୨) ନରଲେ ଭଜ ତରିବ ଭବସଂସାରୁ ।
ନାମ ବହୁ ଆସୁଅଛୁ ଅଣ ଅକ୍ଷରୁ । ପଦ ।
ସୁଖସେଗ ତେଜ୍ୟା କର । ଭୂମି ଆସନେ ବିହର ।
ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ନଟାର ଏହୁ ଅଙ୍ଗରୁ । ୧ ।
କାମ କ୍ରୋଧ ଲୋଭ ମୋହ । ଛନ୍ଦ ବାଦ ହିଂସା ଦ୍ରୋହ ।
ଆସୁଭ କରାଇ ରଖ ଜ୍ଞାନ ତତ୍ତ୍ୱରୁ । ୨ ।
ଖଟ ମିଛ କଥା ଗୁଡ଼ । ନବେଦରେ କର ଦୃଢ଼ ।
ସେବା କରି ସୁଧାପାନ ପିଅ ପଦ୍ମରୁ । ୩ ।
ସେହୁଟି ପୃଥିବୀ ଚଳ । ଫୁଟି ଯେସନେକ ଫୁଲ ।
ଦଶ ଅବତାର ଅତଯାତ ସେଠାରୁ । ୪ ।
ସତ୍ୟଯୁଗେ ଯେତୁ ମୋକ୍ଷ । ଏତେବେଳେ ତାକୁ ଡାକ ।
ନଷ୍ଟଏ ତରିବ ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ଦୟାରୁ । ୫ ।
କଳି ଉତ୍ପାତ ହେଲଣି । ଧର୍ମ ଉଜାଡ଼ ଗଲଣି ।
ଭଣେ ଭୀମଭୋଇ ଯାହୁ କର ନନ୍ଦାରୁ । ୬ ।

(୩୧)

(୩) ଚେତାରେ ଉଠ ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣି ଶବଦ ।
ଗୁରୁବଚନରେ ନାମ ଭଜ ନବେଦ । ଘୋଷା ।

ମାୟା ମୋହ ତେଜ ବେଗେ । ସାବଧାନ ହୁଅ ସର୍ବେ ।
କଳିଯୁଗ ଭୟ ଦେଖି ନୁହ ତବଦ । ୧ ।

ତୁମ୍ଭେ ଅବା ବୋଲୁଥିବ । ଅକାରଣ ହେବ ଜୀବ ।
ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଏହୁ ଅଟେ ନୁହ ଅବୋଧ । ୨ ।

ଗରବତା ନାହିଁ ବୁଦ୍ଧ । ଗୁଞ୍ଜ ଯିବ ନିଜ ଦେହ ।
ଗୁରୁ ମୁକ୍ତିଦ୍ୱାରେ ନ କର ନା ବିବାଦ । ୩ ।

ଡାକୁଛି ମାୟା କୁହୁଡ଼ି । ଶତେ ପୁର କଣ ବେଢ଼ି ।
ଏକା ଭବସକେ ଲଭିବ କି ସେ ପଦ । ୪ ।

ଅନାମିକା ପଦ ଯେଚି । ପୁଷ୍ପ ପ୍ରାପ୍ତେ ଅଛୁ ଫୁଟି ।
ବାସ କରୁଅଛୁ ଭଜନପୁରେ ଆମୋଦ । ୫ ।

ଭଜ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରୁ ଆସି । ଖଟିଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ ଦାସୀ ।
ଭଣେ ଶ୍ରୀମନ୍ତଙ୍କର ହୃଦେ ଜାଗ ସମ୍ବାଦ । ୬ ।

(୩୧)

(୪) ଧର ନିର୍ବେଦେ ନାମକୁ ଭାସି ନ ଯିବ,
ଗୁରୁ ଦୟା କଲେ ଜୀବ ମୁକ୍ତି ପାଇବ । ଘୋଷା ।

ମନ୍ଦା ଅଧର୍ମ ହେଉଛି, କାର ଚେତା ନ ରହୁଛି,
ମନ୍ଦମା ଭଜିଲେ କଳିଯୁଗ ଦଣ୍ଡିବ । ୧ ।

କାହିଁରେ ନାହିଁ ନା ଫଳ, ବ୍ରହ୍ମକୁ ଭଜ ସକଳ,
ସ୍ୱାମୀ ସେବାକଲେ ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ତରିବ । ୨ ।

ତପ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲାଣି, ସତ୍ୟ ନିକଟ ହେଲାଣି,
କଳି ସତ୍ୟ ଦୁହିଁଙ୍କର ଭେଟ ପଡ଼ିବ । ୩ ।

ଅନାଦି ମଣ୍ଡବେ ସଭା, ଯାର ଜ୍ଞାନ ଲଭ ହେବା,
ଯାକୁ ସଉଁରୂପେ କରାଇବେ ସଂଯୋଗ । ୪ ।

କଳିଯୁଗ ଦୁଷ୍ଟପଣ, ଲାଗିଅଛୁ ନଷ୍ଟକୂଟ,
ନିନ୍ଦା ଗର୍ବ ଗାଳି ଯେତେ ସହୁ ପାରିବ ।୫।
ଭଣେ ଭୀମସେନ ଭୋଇ, ଶ୍ରୀଗୁରୁଚରଣେ ଧ୍ୟାୟି,
ନାମ ଭଜିଥିବ ଯେତେ ଯେତେ ତରିବ ।୬।

(୩୩)

(୧) ଭଜ ନାମ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ରଖ ସମ୍ପାଦ । ଘୋଷା ।

ଆତଯାତ ହେଉଛ, ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁଛ,
ଆସୁଛ ଯାଉଛ, ଦେଖା ନ ଦେଉଛ,
ବନ୍ଧୁଅଛ ଯେସନକ ନଦୀ ।୧।
ଜଳ ପବନେ ଦେହ, ଅଛ ସ୍ଥିତ ଅଥୟ,
ଖେଳୁଅଛ ଅଟଙ୍ଗ, ନ ମିଶି କା ସଙ୍ଗେ,
ଶବ୍ଦରେ ଶବ୍ଦରୂପେ ଭେଦ ।୨।
ପବନର ସଂଯୋଗ, ଅଣ୍ଡବ୍ରହ୍ମ ଅମୂର୍ତ୍ତି,
ନଅର ଆକାରେ, ନ ଦିଶେ ନୟନରେ,
ଆଦି ଅନ୍ତ ନାହିଁ କ୍ଷୟ ବୃଦ୍ଧି ।୩।
ରୂପ ମଧ୍ୟେ ଅରୂପ, ଅଛ ବ୍ରହ୍ମସ୍ୱରୂପ,
ପାର ଯେବେ ଚହ୍ନି, ଘଟେ ଧର ଆଣି,
ଅଲେଖ ଅବଧୂତ ସତ୍ୟବାଦୀ ।୪।
ଅସ୍ତରେ ନ ରହିଛ, ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ବନ୍ଧିଛ,
ନିର୍ଗୁଣରେ କାୟା, ଲକ୍ଷ୍ମୀଛନ୍ତି ମାୟା,
ଦେଖ କରୁଛନ୍ତି ସର୍ବସିଦ୍ଧି ।୫।

ପାଠା— ୨ ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ଲଗିଛ,

ନିଷ୍କାମରେ ବିହର, ଅଗଡ଼ାରେ ଡିଆର,
ଭଣେ ଭୀମ ଭୋଇ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଧ୍ୟାଇ,
ସାରସ୍ୱତ ବ୍ରହ୍ମ ସେ ଯେ ଅନାଦି । ୬

(୩୪)

(୨) ମୂଳ ଶୂନ୍ୟ ଘରକୁ କର ବିବେକ । ଘୋଷା ।

ନିଶବ୍ଦ ସେ ଭୁବନ, ଘୁ ଘୁ ନାଦ ଗର୍ଜନ,
ଅଗାଧ ସାଗର, ନାହିଁ ତହିଁ ନୀର,
ପୂରି ରହିଅଛି ହୃଦ ପଙ୍କ । ୧ ।

ନ ପଡି ପୃଷ୍ଠ ବେଢ଼ି, ସ୍ଥିର ଦୁଆରେ ଖେଳ,
ମହା ନିତ୍ୟ ଭୂଇଁ. ଠଲ ଠଲ ନାହିଁ,
ପାଦ ଘାତେ ପଡୁଅଛି ଚମକ । ୨ ।

ଜଣେ ଜଣେ ସୁବେଶ, ନ ଥାଇ ଝୀନବାସ,
ଚୌଷଠି ବନ୍ଧରେ, ନୃତ୍ୟ ସେ ମଧ୍ୟରେ
ନ ବାଜଇ ଢୋଲ ଦମା ଝମକ । ୩ ।

ମଧ୍ୟେ ପ୍ରଭୁ ବିଜୟେ, ଅନାମେ ରଖି କାୟେ,
ଅଲେଖ ମହିମା, କି ଦେବ ଉପମା,
ଆଶ୍ରେ କଲେ ଖଣ୍ଡୁଅଛି ପାତକ । ୪ ।

ବାମ ଡାହାଣ କରି ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ଖଣ୍ଡନ୍ତି,
ଅକ୍ଷୟ ପୁରୁଷ, ଭକ୍ତ ସବେ ଦୃଶ୍ୟ,
ଖାଇଛନ୍ତି ଅମଳକୀ କଳପ । ୫ ।

ଏକାକ୍ଷର ନିର୍ବେଦ, କ୍ଷର ଅସ୍ପୃଷ୍ଟ ପଦ,
ବସ୍ତୁ ନିରୂପଣ, ହୋଇଛି ସେ ସ୍ଥାନ,
ଭଣେ ଭୀମ ଧ୍ୟାନ ବାଇ ମୁରୁଖ । ୬ ।

(୩୬)

(୩) ଦିଶ ଦିଶ ଅନନ୍ତ ଅବ୍ୟ ମୂରତି । ଘୋଷା ।

ରୂପ ମଧ୍ୟେ ନ ଗଛେ, ଲଗିଛୁ ଆଗ ପଛେ,
ବାମ ଡାହାଣରେ, ଭିତର ବାହାରେ,
ଜ୍ଞାନନେତ୍ରେ ଦେଖି କର ପୀରତି । ୧ ।

ଅମନ ମଣ୍ଡଳରେ, ଧରି ଏତେବେଳରେ,
ନ ଦେଉଛୁ ଧରା, ଯେସନେ ଭ୍ରମରା,
ଅନୁମାନ ମାର୍ଗେ କର ସୁରତି । ୨ ।

ନିଗମ ଘରେ ପଶ, ହେବ ଯେମନ୍ତେ ଦାସ,
ନ ଧରିଲେ କର୍ମ, ଭେଟିବ ସେ ବ୍ରହ୍ମ,
ତେବେ ସେ ପାଇବ ଗତି ମୁକତି । ୩ ।

ସଦା ବ୍ରହ୍ମ ଅଙ୍ଗରେ, ନିତ୍ୟ ଥିବ ସଙ୍ଗରେ,
ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ସେଥି, ବାରଣ ନ ଯାନ୍ତି,
କଟିଯିବ ଜନ୍ମ ମରଣ ବିପତ୍ତି । ୪ ।

ଝରୁଛୁ ଗୃହଯୁଗେ, ଫଳ ଶୂନ୍ୟର ଭୋଗେ,
ଦେଉଛନ୍ତି ଛଳ, ଯେସନ୍ତେ ମଧୁଫଳ,
ଛଡ଼ାଇ ଅଲଗା ହୋଇ ଅଛନ୍ତି । ୫ ।

ଭଣେ ଭୀମ ଅକ୍ଷିତ, ନ ପାଇ ଆଦ୍ୟ ଅନ୍ତ,
ଧରିଛୁ ପଦ୍ମର, ହେବାକୁ ଉଦ୍ଧାର,
ଏବେ ସେ କରତା ବିଜେ ଧରତି । ୬ ।

(୩୬)

(୪) ନିର୍ଝରରୁ ଝରୁଛି ସୁଧା ମଧୁର । ଘୋଷା ।

ଜାଗି ପାରିଲେ ବସି, ତହିଁ ଦ୍ରବି ଆସୁଛି,
ଥିଲେ ପୂର୍ବ ଭାଗ୍ୟ, ତେବେ ସେ ପାଇବ,
ଗଳୁଅଛି ଏକ ପାଦବନ୍ଦର । ୧ ।

ରାତି ଦିବସ ଖାଇ, କେବେ ତୃଷା ନ ପାଇ,
ଅଧିକରେ ସ୍ୱାଦୁ, ସୁଧାପାନ ମଧୁ,
ପିଇ ତୋଷ କର ଉଦର । ୨ ।

ଅମର ମକରନ୍ଦ, ଅଛନ୍ତି ଭଲ ମନ୍ଦ,
ଦୁର୍ଗମ ସେ ପଥ, କର ଦୃଢ଼ ବ୍ରତ,
ପଶି ପାରିଲେ ଅଗମ୍ୟ ଭିତର । ୩ ।

ଏ ପିଣ୍ଡ ନ ପଡ଼ିବ, ହେତୁ ବୁଡ଼ି ନ ଯିବ,
ଗୁରୁ ଆଜ୍ଞା ବନ୍ଧ, ଲେଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ,
ସାକ୍ଷୀରୂପେ ଦେଖୁଥିବ ସଂସାର । ୪ ।

ସ୍ୱ ଘଟରେ ସେ ପଶିବ, ଶାସ୍ତ୍ରାର୍ଥ ଦିଶିବ,
ବ୍ରହ୍ମର ଭୁବନ, ନାହିଁ ରାତ୍ର ଦିନ,
ନ ପଡ଼ିବ ଜନ୍ମମୃତ୍ୟୁ ସାଗର । ୫ ।

ମହାଶୂନ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୁ, ବହୁଛି ସେଠାବରୁ,
ଲାଗିଅଛି ଧାରା, ନିଗମରୁ ପରା,
ଭଣେ ଖେମ ଅଗାଧ ସେ ସାଗର । ୬ ।

(୩୭)

(୧) ମନର ଭିତରେ କଲେ ଭଗଣ ଗୋ ।
ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଗୁରୁଦେବ ଜାଣନ୍ତି ଗୋ । ଘୋଷା ।

୩୭—୨-ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଗୁରୁସ୍ୱାମୀ

ନାମକୁ ଭଜଲେ ଚକ୍ରି ପାଷାଣ ହୁଅଇ ପାଣି,
କାଷ୍ଠ ପଲ୍ଲବନ୍ତ ଗୋ, କୁସୁମ ଫୁଟନ୍ତ,
ଥିଲେ ପୂର୍ବର ବାସନା, ଗୁଣ ତାର ପଡ଼େ ଚହ୍ଲା,
ମୂକ ଜଡ଼ା ସ୍ତୁତିବେଦ କହନ୍ତ ଗୋ । ୧ ।

ମୂର୍ଖେ ହୁଅନ୍ତ ପଣ୍ଡିତା, ପାନ୍ତ ଜ୍ଞାନ ହେତୁ ଚେତା,
ବାନା ଉଡ଼େ ପୃଥ୍ୱୀ ଗୋ, ବଢ଼ିଲେ କୀରତ,
ଅନୁଭବ ଥିଲେ ବୁଦ୍ଧି, ବ୍ରହ୍ମକୁ ପା ଇ ସାଧି,
ପ୍ରାପତ ହୁଅଇ ଗତ ମୁକତ ଗୋ । ୨ ।

ଅନ୍ଧାର ଘରରେ ନଇ, ବିନା ତଇଲରେ ବତ,
ଲଗାଇ ପାରନ୍ତ ଗୋ, ନିଷ୍ଠା ଥିଲେ ମତ,
ଆଉତେ ଭଜିଲେ ନାମ ଦଣ୍ଡି ନ ପାରଇ ଯମ,
ପଙ୍ଗୁ ଗିରବର ଲଙ୍ଘି ଯାଆନ୍ତ ଗୋ । ୩ ।

ଅକର୍ମରୁ କର୍ମ ଉଦେ, ଗମନ୍ତ ଅନାମ ବେଦେ,
ଛୁଟେ ଭବ ଭ୍ରାନ୍ତ ଗୋ, ନ ପଡ଼େ ବିପତ୍ତି,
କାମନା କଳ୍ପନା ଇଚ୍ଛା, ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ମନବାଞ୍ଛା,
ଅବଶ୍ୟ ସେ ଫଳ ବସି ଭୁଞ୍ଜନ୍ତ ଗୋ । ୪ ।

ନଣବ ଘଟୁ ଶବଦ, ଜନ୍ମ ହୋଏ ସ୍ତୁତିବେଦ
ମହିମା ଜାଣନ୍ତ ଗୋ, ଶାସ୍ତ୍ରେ ବଖାଣନ୍ତ,
ଲାଗିଥାଇ ବସ୍ତୁ ତେଜ, ପଣ୍ଡିତ ସୁଜ୍ଞାନୀ ବୃନ୍ଦ,
କବକୃତ କର ପଦ ଯୋଡ଼ନ୍ତ ଗୋ । ୫ ।

୩୨—୨—ଗବ ଜଡ଼ା ସ୍ତୁତିବେଦ

ଅନ୍ତର୍ଗତ କଥା ସବୁ, ଜାଣନ୍ତି ଅଲେଖ ପ୍ରଭୁ,
ସର୍ବଠାରେ ଥାନ୍ତି ଗୋ, ଲୁଚେ ନ ଦିଶନ୍ତି,
କହେ ଗ୍ରାମ ଅରକ୍ଷିତ, ନିଶ୍ଚୟେ ବୁଝିଲେ ତତ୍ତ୍ୱ
ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନରେ ଥିଲେ ଶୁଣନ୍ତି ଗୋ । ୬ ।

(୩୮)

(୨) ନିରନ୍ତରେ ଭଜୁଥାଅ ନାମକୁ ଗୋ
ଛାଡ଼ ପୁତ୍ର ବନ୍ଧୁ ଦାର ଧନକୁ ଗୋ । ଘୋଷା ।

ଏ ସେ ବ୍ରହ୍ମ ଜ୍ଞାନ ତତ୍ତ୍ୱ, ଏ ଜୀବ ଆତ୍ମାକୁ ହିତ,
ଆସଇ ମନକୁ ଗୋ, ସୁଜ୍ଞାନ ଜନକୁ,
ପଚଶ ପ୍ରକୃତି ମାର, ମନ ପବନରେ ଭର
ଧରିଥିବ ମନ ଧ୍ୟାନ ଯୋଗକୁ ଗୋ । ୧ ।

ଏତେବେଳେ ଥିଲେ ବସ୍ତୁ, ନିଶ୍ଚୟେ ରଖିବେ ପନ୍ଥ,
ଆଗତ ଦିନକୁ ଗୋ, ଭଗତମାନଙ୍କୁ,
ପୃଥ୍ୱୀ ହୋଇଲେ ହସ୍ତକ, ଶୂନ୍ୟରୁ ପଡ଼ିବ ଡାକ,
ଡେରିଥିବ ବାମ କର କର୍ଣ୍ଣକୁ ଗୋ । ୨ ।

ଅମଡ଼ା ଅପୋଡ଼ା ଭୂଇଁ, ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଗମ୍ୟ ନାହିଁ,
ଲୋଡ଼ ସେ ସ୍ଥାନକୁ ଗୋ, ସୁମର ଗୁରୁଙ୍କୁ,
ଚାଖମନ କଲେ ତହୁଁ, ପାଇବ ପୂର୍ବର ହେତୁ,
ସ୍ମରଣ ହୋଇକେ ଦାସପଣକୁ ଗୋ । ୩ ।

ଗମି ପାରିଲେ ସେପୁର, ଯୁଗ ଯୁଗାନ୍ତେ ଅମର,
ଛେଦଇ ଭସ୍ମକୁ ଗୋ, ଭେଦଇ ଜ୍ଞାନକୁ,
ସୁଜନେ ନ ଦେବା ଦୋଷ, ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଆଜ୍ଞାରେ ଦୃଶ୍ୟ
ସେଠାରୁ ଫିଟିଛି ବାଟ ଶୂନ୍ୟକୁ ଗୋ । ୪ ।

ବହୁଛି ବସନ୍ତ ତହିଁ   କ୍ଷୁଧା ତୃଷା ବାଧା ନାହିଁ,
ସୁକ୍ଷ୍ମ ଏ ପିଣ୍ଡକୁ ଗୋ,   ଅକ୍ଷୟ ଏ ଜୀବକୁ,
ଶବ୍ଦ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ଏହ,   ଧନ ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟେ ନ ପାଇ
ହୃତକୁ ଆସର ଜ୍ଞାନଜନକୁ ଗୋ । ୫ ।

ବ୍ରହ୍ମ ଲୋକଙ୍କର ନାଗ,   ତହିଁକି କରନ୍ତି ଆଶ,
ବଶ୍ୱର ମନକୁ ଗୋ,   ନ ଭଜି ଆନକୁ,
କହେ ଗ୍ରାମ ଅବକ୍ଷିତ   ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଯେମନ୍ତେ ସତ୍ୟ
ଭାଗ୍ୟ ଥିଲେ ଯିବ ତପୋବନକୁ ଗୋ । ୬ ।

(୩୪)

ମନ ନିଷ୍କାମେ କଲେ ଦର୍ଶନ ଗୋ ।
ନିଶ୍ଚୟେ ହୋଇବେ ଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ଗୋ । ଘୋଷା ।

ମନକୁ କର ନିଶ୍ଚଳ,   ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ପଦତଳ,
ଆଗକୁ ଥୋଇଲେ ନେଇ ମରଣ ଗୋ ।

ଏ ନବ ଖଣ୍ଡ ମେଦନୀ,   କର୍ମ ଥିବ ପୂର୍ବ ଧନ
ତାହାକୁ ଯିବ ଶୂନ୍ୟ ଆସନ ଗୋ । ୧ ।

ଅଳପ ନୁହଇ କଥା   ବୁଡ଼ିଯାଏ ହେତୁ ଚେତା
ତେଜି ଭଜ ଯେହ୍ନେ ହେବ ସମାନ ଗୋ ।

ଏ ଅଟେ ନିର୍ବେଦ ପଥ   ଜାଣି ବୁଝି ବଧିମତ,
ଦେହ ଜୀବନେ କଲେ କିଣ ଗୋ । ୨ ।

ସାର ଏ ମହିମା ଦୀକ୍ଷା   ଧର ଗୁରୁ ମନ୍ତ୍ର ଶିକ୍ଷା,
ସେବା ଭକ୍ତି କର ପଶ ଶରଣ ଗୋ ।

ଲାଗାଇଲେ ତନ ମନ   ନାମ ବ୍ରହ୍ମେ ହେବ ଲୀନ
ତେବେ ଏ ଜୀବକୁ ଅଛି କାରଣ ଗୋ । ୩ ।

ହୃଦେ ହୋଇଛୁ ପସ୍ୱର ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତେ ଧର ଧର
ହୃଦପଦ୍ମେ ଭାବ ରଖ ଯତନେ ଗୋ ।
ସକଳ ଦୀକ୍ଷାରୁ ଉଚ୍ଚ ନବେଦ ହୋଇଛୁ ଗଚ୍ଛ
ଭଗଦ୍ଦି ମଧ୍ୟେ ସାର ରଚନ ଗୋ । ୪ ।

ଦାରା-ସୁତ ବନ୍ଧୁ ଛାଡ଼ି ନତ୍ୟେ ସାଧ ଦୁଖ ପଡ଼ି
ଥିଚ ଫନ୍ଦା ଛାଡ଼ି ଜିହ୍ୱା ରସନା ଗୋ ।
ନୀଚ ଜନ ପ୍ରାପ୍ତେ ହୋଇ ଅନୁସରିଥିଲେ ସନ୍ଧ୍ୟ
ତେବେ ମିଳୁଛୁ କଷ୍ଟାବସନ ଗୋ । ୫ ।

ବୋଲେ ଭୀମ ଅରକ୍ଷିତ ଶ୍ରୀଗୁରୁଚରଣେ ଚିତ୍ତ
ଭାଷେ ସୁଧା ମୃଦୁବାଣୀ ବଚନ ଗୋ ।
ଦସ୍ୟାକର ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ପଡ଼ିଅଛୁ ପାଦଗତେ
ଅଲେଖ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ନନ୍ଦନ ଗୋ । ୬ ।

(୪୦)

(୪) ଭଗତ ଜୀବନ ପ୍ରାଣପତି

ନିଜରୂପେ ବିଜେ କରିଛନ୍ତି ଦେଖି ଦେଖି ନ ପାରୁଛୁ ଚେତ ଗୋ । ଘୋଷା ।

ନୁହନ୍ତି କଳା ଧବଳା । ରଙ୍ଗ କୁଙ୍କୁମ ପିଙ୍ଗଳା ।
ନାହିଁ ଦବା ଗତି ଗୋ ନ ଭେଦେ ତ୍ରିକୁଟ ।
ଯାର ଥିବ ଜ୍ଞାନ ଅଖି । ସେ ଧନା ପାରିବ ଦେଖି
ରୂପ ଜାଜୁଲ୍ୟମୟ ତା ଜ୍ୟୋତି ଗୋ । ୧ ।

ଯେ ଅନନ୍ତ କୋଟି ସାଧୁ । ଚଉଷଠି ସିଦ୍ଧ ବଧୂ ।
ସ୍ଫୁରେ ଭଜୁଛନ୍ତି ଗୋ ଅବଧୂତ ମୂର୍ତ୍ତି ।
ବନ୍ଧୁଛନ୍ତି ବାନା ଭେକ । ବେନ ତୋଳେ ଦେଖ ଦେଖ ।
ଗଣ୍ଡିଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁପାଦ କଣ୍ଠ ଗୋ । ୨ ।

ବେଦ ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଲୋକ । ବ୍ରଜବାଳ ବେଦାନ୍ତକ ।
ଲଢ଼ିବେ ମୁନିଙ୍କ ଗୋ । ଖଣ୍ଡିବେ ଦୁର୍ଗତି ।
ଲଗିଥଇ ବ୍ରହ୍ମକଳା । ନାଶନ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଲୀଳା ।
ଏତେ ଲୋକ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତି ଗୋ । ୩ ।

ମୁନି ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ କନ୍ୟା । ସତୀ ପଦରେ ଗଣନା ।
ଗୋପିନୀ ବେଦାନ୍ତୀ ଗୋ । ପଦ୍ମିନୀ ସୁଜାତ ।
ଜନ୍ମିଥାନ୍ତି ସୁକୃପାରୁ । କଷ୍ଟାମ ଭଗତ ଘରୁ ।
ଏତେ କନ୍ୟା ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତି ଗୋ । ୪ ।

ତେତିଶକୋଟି ଦେବଗଣେ । ଥାଇ ଅଧାସ୍ୱର୍ଗ ଶୂନ୍ୟେ ।
ଏକ ମୁଖେ ଦୃଷ୍ଟି ଗୋ । ହଜାରେଣ ସ୍ତୁତି ।
ବଜାଇ ଦୁନ୍ଦୁଭି ବାଦ୍ୟ । ଦେଇ ଜୟଶଙ୍ଖ ନାଦ ।
ଓହ୍ଲାଇ ଆସିବେ ଏ ଧରିତ୍ରୀ ଗୋ । ୫ ।

କଳିଯୁଗ ଧୂର୍ତ୍ତ ପଣ । ଆସି ହେଲଣି ନିକଟ ।
ଶୁକ୍ଳବର୍ଣ୍ଣ ମୂର୍ତ୍ତି ଗୋ । ଦଖିବ ଏ ପୃଥ୍ୱୀ ।
ଭଣେ ଭୀମ ଅଲେଖିତ । ଏ ବାକ୍ୟ ଘୋଷିଲେ ସତ୍ୟ ।
ଆଦ୍ୟ ଧୂର୍ତ୍ତ ତାରି ଧାଡ଼ି ରହନ୍ତି ଗୋ । ୬ ।

(୪୧)

(୧) ନର ମାନୁଷ ନୋହ୍ଵ । ଅପରତେ କହୁଅଛ କପାଇଁ । ଘୋଷ
ସାକ୍ଷାତେ ସେ ବ୍ରହ୍ମ, ଅକାକାର ନାମ, ସବେ ପାଇବେ କାହିଁ ।
ବାହ୍ୟ ସଂସାରକୁ, ଏ କଳିଯୁଗକୁ, ଅଛନ୍ତି ସେ ନର
ଦେହକୁ ବହ୍ନ ।

ବଇଷ୍ଣବ ବେଶ, ମଞ୍ଚରେ ପ୍ରକାଶ, ଦୀକ୍ଷା ଅବଧୂତହିଁ ।
ବକଳ ଭୂଷଣ, ଦେଖ ସର୍ବଜନ, ଜ୍ଞାନ ଭଣ୍ଡାରକୁ
ଅଛନ୍ତି ଧୋଇ । ୨ ।

ବଚନେ ହୁଙ୍କାର, କହିବେ ନିପ୍ପର । ମନ୍ତ୍ରମୂର୍ତ୍ତି ନ ଦେଇ ।
ଅକ୍ଷୟ ଶରୀର, ଅଟେ ତାହାଙ୍କର, ନ ଥାଇ ଯାହାର
ସ୍ୱରୂପ ଛୁଇ । ୩ ।

ମହାଶୂନ୍ୟଠାରୁ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ଝର ଆସୁଛି ମହୀ ।
ଦେବାଦେବୀଗଣ, ମୃତ୍ତିକା ପାଷାଣ
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ କେହ୍ନ ନ ପାରିବେ ର. । ୪ ।

ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ନ ରହିବେ ଟି କେହ୍ନ ।
ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଭାବ ସର୍ବଠାରେ ହେବ ସାର କର୍ମ ବୋଲଇ ।
ଦେଖିବ ମହିମା ପ୍ରଭୁ ଗୁଣ ସୀମା
ସ୍ୱାମୀ ଯେମାନଙ୍କୁ ଥିବେଟି ଧୋଇ । ୫ ।

ଯାହାଙ୍କୁ ଅଲେଖ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଲୋକ ମୋ ଜୀବର ଗୋସାଇଁ ।
ନିଷ୍ଟୟ ଡାକିବେ, କଷଣ ଫେଡିବେ ।
ଭଣେ ଭୀମ ଭୋଇ ଅଧମ ବାଇ । ୬ ।

୦୧-୫—ଅବଧୂତ ବେଶ ।

(୪୧)

(୧) ଯାଉଁ ଶରଣ ମାଗ । ଗୁରୁ ପାଦବନ୍ଦେ ହୋଇଲେ ଯୋଗ୍ୟ । ଘୋଷା ।
ଏକା ଜଣକର ନୁହନ୍ତି ଠାକୁର ଅଛୁ ସବୃତ ଭାଗ ।
କୋଟି ଲୋକ ହେବ   ଉଦ୍ଧାର ନୋହିବ ।
ଯେଉଁମାନେ ଭଜୁଥିବେଟି ଆଗ । ୧ ।

ଦସ୍ଥା ଯେବେ ହେବ । ଏ ପିଣ୍ଡ ରହିବ । ଗୃଣ ଯୁଗରେ ଥିବ ।
ଯାର ମନେ ଇଚ୍ଛା   ଅଛି ଯେଉଁ ବାଞ୍ଛା ।
ନଷ୍ଟେ ପରାପତ ତାହାଙ୍କୁ ହେବ । ୨ ।

ମହାଘୋର କଥା କହିବେ କହିତା କହିଲେ ତା ଅସମ୍ଭବ ।
ଦିନୁଁ ଦିନୁଁ ଦେଖି   ହେବ ନେଇ ଲୋକ୍ୟ ।
ମାଣ୍ଡିଟିବେ ଭକ୍ତେ ଏ ଚଉଦିଗ । ୩ ।

ଅପୁର୍ବ କାହାଣୀ ହେବ ଏ ମେଦିନୀ ନେନ୍ନ ନେତ୍ରାଲେ ଦେଖିବ ।
ଅଲେଖ ମହିମା   ଯେବେ ନ ଭଜିବ ।
ରବ ତଳେ ନାହିଁ ମିଳିବ ଠାବ । ୪ ।

ଦେଉଅଛୁ ଡାକ ଠାକୁର ଯାକ ଏତାରେ ଯେ ଧରିବ ।
ସାଧିଲେ ସୁଜ୍ଞାନ   ରହିବ ବନ୍ଧନ ।
ବ୍ରହ୍ମଅଙ୍ଗ ଲୋକ ସେ ବୋଲାଇବ । ୫ ।

କଳି କ୍ଷୟ ଯିବ । ଧର୍ମ ପ୍ରକାଶିବ । ହେଲାଣି ସତ୍ୟ ଶୁଭ ।
ଗୁରୁପାଦ ଧ୍ୟାଇ   ଭଣେ ଶ୍ରୀମ ଖେଉ
କବିକୃତ ପଦ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇବ । ୬ ।

(୪୬)

(୬) କ୍ଷପି ଯାଉଛି ପୃଥୀ ଡାକ ମନ୍ତ୍ରମାଙ୍କୁ ରକ୍ଷ ଧରତ । ଘୋଷା ।
ସାଧୁ ସୁଜ୍ଞଜନ ଘେନ ମୋ ବଚନ କରୁଅଛୁ ବିନତ ।
ଯେତେ ଦନଠାରୁ ଉଦେ ହେଲେ ଗୁରୁ ।
ରବିତଳେ ଅଛ କେ କେ ଭଗତ । ୧ ।
ସଂସାର ପୋଡ଼ୁଛୁ ଆକାଶେ ଉଡ଼ୁଛୁ ଯେପରେ ଅଗ୍ନି ଜ୍ୱାଳା ।
ଜଳବୁନ୍ଦେ ହୁଅ ଦେବାକୁ କେ ଅଛୁ
ଜନ୍ମର ମଧ୍ୟେ ହୋଇ ଶକତ । ୨ ।
ଯେବଣ ଭକତ ରଖିବେ ଜଗତ ଜ ଅବା ଯଥ ମତା ।
ଜନପୁର ମଧ୍ୟ ସମର୍ପିବେ ନେଇ
ଶିରେ ଉଠାଇବେ ଗ୍ରମର ଛତ । ୩ ।
ବେକୁଁ ବେଳ ମହା ଉତ୍ପାତ ହୋଇ ପାପ ହେଲାଣି ପୃଥୀ ।
ମଦ ମାଂସ ଖାଇ ମହାସୁଖ ପାଇ ।
ନ ଜାଣିଲେ କେହୁ ଦବର ଗତ । ୪ ।
ଧର୍ମକୁ ସ୍ଥାପନ କର ସବଜନ ସତ୍ୟଯୁଗେ ଯେ ସ୍ୱିତ ।
ଏ ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯେ କଲେ ନିର୍ମାଣ ।
ସେ ଏକା ରଖିବେ ଏ ନବ କ୍ଷିତ । ୫ ।
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ରହିଲେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କହିଲେ ମିଳିବ ଦସା ସ୍ଥିତ ।
ପାସୋରିବ ଦୁଃଖ ଲଭିବଇଁ ସୁଖ ।
ଭଣେ ଭୀମ ହୀନ ପାମର ମତ । ୬ ।

୪୬—୧୫—କଲେ ନିର୍ମାଣ

(୪୪)

(୪) କର ସତ୍ୟ ଆଦର । ଛେଦ ହୋଇଯିବ ପାତକ ଭାର । ଘୋଷା ।

ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଜନମ ଦେଲେ ନାରାୟଣ ହେଉଛ ନାରଖାର ।
ମାୟା ମୋହେ ପଡ଼ି କିୟା କର୍ମେ ଜଡ଼ି
ହୋଇଲେଣି ସବେ ଦୁଷ୍ଟ ଅସୁର । ୧ ।

ପାପମାନ କର ଦୋକାନେ ଦୋସର । ବୋଝ ବନ୍ଧିଲେ ଶିର ।
କର୍ଣ୍ଣରନ୍ଧ୍ରେ ବୁଝିଲେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଜିଲେ ।
ଦୋଷ ଅପରାଧ ହୋଇବ ଦୂର । ୨ ।

କିଛି ଦୋଷ ନାହିଁ କହୁଛି ବୁଝାଇ ବଚନ ସୁଧା ଧାର ।
ଆଜ୍ଞା ନ ଘେନଲେ ବୋଲ ନ ମାନଲେ ।
ପଶ୍ଚାତେ ହୋଇବ ପୋଡ଼ା ଅଙ୍ଗାର । ୩ ।

ଅଲେଖ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଜ ହେ ତାହାଙ୍କୁ କଷ୍ଟେ ହେବ ଉଦ୍ଧାର ।
ସବ ଅଭ୍ୟାଗତ ସେବଣ ଅତିଥ ।
ସେବା ଭକ୍ତି କର ତାଙ୍କ ପୟର । ୪ ।

ସେହୁ ଅବଧୂତ ମହିମା ବଖ୍ୟାତ ଗ୍ରହିଛନ୍ତି ସଂସାର ।
ମନୁଷ୍ୟ ପରାୟେ କର ଏବେ ନ୍ୟାୟେ ।
ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଶ୍ରୀମୁଖେ ବଥ ଇଶ୍ୱାର । ୫ ।

ସତ୍ୟ ତ୍ରେତୟା ଦ୍ୱାପର । କଳିଯୁଗେ ସେଉଁ ଧର୍ମଟି ସାର ।
ଗ୍ରନ୍ଥ ଦେଇଅଛି ମାୟାରେ ପଡ଼ିଛି ।
ଭଣେ ଭୀମଭୋଇ କରତେ ଧର । ୬ ।

୪୪-୧୬—ସେବଣ ଭଗତ, ୪୪—୧୬—କର ଓଜର ।

(୪୫)

(୧) ଅଣାକାର ଅରୂପ ବ୍ରହ୍ମ ମରତ ହେ ।
ଏବେ ବଳସ୍ତେ କହେନ୍ତ ଧରତ ହେ । ଘୋଷା ।

ଅରୂପ ପୁରୁଷ ରୂପବନ୍ତ ହୋଇଲେ । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ଅଇଲେ ।
ଭଗତ ହିତକାରୀ । କରୁଣା କୃପାଧାରୀ
ମାୟାସିନ୍ଧୁ ମାନଙ୍କୁ ନେବେ ଉଦ୍ଧାର କରି ।
ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣକୁ ଦେଇ କର ଭଗତ ହେ । ୧ ।

ଅନାମିକା ପୁରୁଷ ସେ ନାମକୁ ବନ୍ଧୁ । ରକ୍ଷା କମନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ରୀ ।
କବେଦରୁ ପ୍ରକାଶ । ମହିମା ଧର୍ମ ରସ ।
ଭଜି ଯେବେ ପାଇବ ଯିବ ପୂର୍ବ କଲ୍ମଷ ।
ତେବେ ପାଇବ ସଦଗତ ମୁକତି ହେ । ୨ ।

ଅଚକ୍ଷୁ ପୁରୁଷ ସେ ଯେ ଚକ୍ଷୁଟ ହେଲେ ।
ଅପେ ଅଟଥ ହେଲେ ।
ଅଲେଖ ପଦ ଯେହୁ । ଲେଖି ନୁହଇ ଯେହୁ ।
ଗୁରୁପଣେ ଶକତା ଅଟନ୍ତ୍ର ମହାବାହୁ ।
ଏକୋଇଶ ଭୁବନେ ସେହୁ ନୃପତ ହେ । ୩ ।

ଅକଳ୍ପଣା ପୁରୁଷ ସେ କଳ୍ପଣା କଲେ ।
ଅଙ୍ଗ ସର୍ବେ ଜନ୍ମିଲେ ।
ଏବେ ସେ କରତାଙ୍କୁ । ନେତ୍ରରେ ଦେଖି ଦେଖି ।
କହିତ କରୁଅଛ ଭଜୁଅଛ କାହାକୁ ।
ଏବେ ବୈଷ୍ଣବ ଧର୍ମେ ଅଛୁ ଏ ପୃଥ୍ୱୀ ହେ । ୪ ।

ଅଦ୍ୱୟେ ପୁରୁଷ, ଅଦ୍ୱୟେ ହେବାକୁ ନାହିଁ । ଏକୁ ନାହିଁ ନା ଦୁଇ ।
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଗୁରୁ ବୋଲେ ଶିଷ୍ୟ ନାହାନ୍ତି କେହି ।
ବଢ଼ିମା ପଣେ ସର୍ବେ ହନ ଯାଆନ୍ତି ବନ୍ଧ ।
ଗୁରୁ ଦର୍ଶନେ ଖଣ୍ଡେ ଜାଳ ଛପନ୍ତି । ୫ ।
ଦେହଧାରୀ ହୋଇଛନ୍ତି ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳେ ।
ଏ ଘୋର କଳିକାଳେ ।
ଅବନା ଅଣାକ୍ଷର । ବାନାହିଁ ନୀରବର । ବଚନ ସୁଧାଧାର
ମୁକ୍ତିଦାମୀ ପସର
ଭଣେ ଖ୍ରୀମ ଅର୍ଷିତ କର ନେତ୍ର ହେ । ୬ ।

(୪୭)

(୨) ତେଜ ଭଜ ପାଶଲେ ହେବ ଅମର ହେ ।
ତେବେ ଲୀନ ହୋଇବ ବ୍ରହ୍ମ ଅଙ୍ଗର ହେ । ଘୋଷା ।
ପୂର୍ଣ୍ଣାନନ୍ଦ ପୂର୍ଣ୍ଣବ୍ରହ୍ମ ଅଟନ୍ତି ସେହି । ଚିହ୍ନ ତାହାଙ୍କୁ ଧ୍ୟାଇ ।
ନୋହେ ଅଲ୍ପ ବହୁତ କିଛୁ ନୂତନ ଗୁଣା ।
ତେଜ ବିରାଜେ ଅଛି ନୁହେ ନୂଆ ପୁରୁଣା ।
ପାରି ହେବ ଯେମନ୍ତେ ବସ ନାବର ହେ । ୧ ।

ସଦାନନ୍ଦ ସଦା ସର୍ବଦାରେ ଅଛନ୍ତି । ଛଏ ବୃତ୍ତି ନୁହନ୍ତି ।
ସେହି ବ୍ରହ୍ମେ ଭଜତ । ଭର ଦାନସ ଗତ ।
ଧର ଅଣବ୍ରକାର ନାହିଁ ନାତ ଅନାନ୍ତ ।
ଭବସାଗରୁ ହେବେ ହେବ ଉଦ୍ଧାର ହେ । ୨ ।

୪୫-୨୭—ଅବନା ଅଣାକ୍ଷର—ଚାଠାନ୍ତର

ଶାନନ୍ଦ ଜଗତରେ ଜାଣନ୍ତି ସବୁ । ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ସେ ପ୍ରଭୁ ।
କଲେ ନିଷ୍କାମ ଚିତ୍ତ । ଗମିବ ସେହି ପଥ ।
ହେଲେ ଭୃତ୍ୟର ଭୃତ୍ୟ । ଲଭିବ ଜ୍ଞାନ ତତ୍ତ୍ୱ ।
ନିର୍ବେଦ କର୍ମରେ କର ବିହାର । ୩ ।

ଚିଦାନନ୍ଦ ଚିରକାଳ ଅଛନ୍ତି ରହି । ଟଳି ନାହାନ୍ତି ଦେହି ।
କର ସୁସାଧୁସଙ୍ଗ । ଧର ଭଗତି ମାର୍ଗ । ଜାଗିଲେ ଆତ୍ମାଲିଙ୍ଗ ।
ଟଳି ନ ଯିବ ଅଙ୍ଗ ।
ଏର ଏକରୂପ ଚରଣାରବିନ୍ଦର ହେ । ୪ ।

ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କୁ ଘଟେ ଚେତାଇ ରଖ । ବୁଦ୍ଧି ବିବେକେ ଦେଖ ।
ପୋଡ଼ିଯିବ କଳଙ୍କ, ରହିବ ସୁବାରୂପ ।
ବୟସ ନ ଟଳିବ, ଆୟୁ ବଢ଼ିବ ଦେଖ ।
ଆନନ୍ଦତେ ବ୍ରହ୍ମସାଗରେ ବିହର ହେ । ୫ ।

ଅରୂପାନନ୍ଦ ଅବଧୂତଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ । କର ସୁଜ୍ଞାନୀ ଜନ ।
ଜନ୍ମ ଲଭିଛ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ । ଗତି ପାଇବ ନିଶ୍ଚେ ।
ସେବା ଦେଖିଲେ ଆଗ ଦୟା କରିବେ ପଛେ ।
ଭଣେ ଶ୍ରୀମ ଅକିଞ୍ଚନ ଗୁରୁ ପଦ୍ମର ହେ । ୬ ।

(୪୭)

(୩) ବ୍ରହ୍ମ ବିଜେ ବତିଶ ବେଢ଼ା ଭିତରେ ହେ ।
ଗମି ପାରିଲେ ନିର୍ବେଦ ମନ୍ଦିରେ ହେ । ଘୋଷା ।
ମହାଶୂନ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ରହ୍ମ ଅଛନ୍ତି ସେହି । ରୂପ ରେଖନ୍ତି ନାହିଁ ।
ମିଛକୁ ଛାଡ଼ି ସତ୍ୟ । ରଖି ପାରିଲେ ନିତ୍ୟ ।
ହେବେ ଅସ୍ତ ଦର୍ଶନ ପାଳିଲେ ଦୃଢ଼ବ୍ରତ ।
ନିଶ୍ଚେ ଦେଖିବ ଯାଇ ଜ୍ଞାନନେତ୍ରରେ ହେ । ୧ ।

ଅଣାକାର ପୁରୁଷ ସେ ଆକାର ନାହିଁ । ଖୋଜ ପାଶଲେ ପାଇ ।
ବ୍ରହ୍ମ କର୍ମରେ ଅଙ୍ଗ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲେ ।
ଅସାଧନା ମାର୍ଗରେ ନିଜକର୍ମ ଧରିଲେ ।
ତେବେ ଖୋଲି ପାରିବ ସେହି ପଥରେ ହେ । ୨ ।

ଅବ୍ୟକତ ପୁରୁଷ ସେ ବ୍ୟକତ ନାହିଁ । ଚିହ୍ନ ତାହାଙ୍କୁ ଧାଇ ।
ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଜନ୍ମପିଣ୍ଡ ଥିବ କେତେ ଦିବସ ।
ଅଲେଖ ଗୁଞ୍ଜି ଚଢ଼େ ଖୋଜ ଭକ୍ତିରେ ରସ ।
ଅନୁମାନରେ ଧର ଘଟସୂନ୍ୟରେ ହେ । ୩ ।

ସେ ଅଲେଖ ଅବଧୂତ ଜଗତ ତାତ । ସର୍ବ ଜୀବଙ୍କ ହିତ ।
କାମନା କଳ୍ପନାକୁ ଆୟତ୍ତ କରି ରଖ ।
ଆପ ଆତ୍ମାକୁ ଘଟେ ବୁଝି ବିବେକ ଦେଖ ।
ନିଶ୍ଚେ ପ୍ରକାଶ ହେବ ବ୍ରହ୍ମ ଅଙ୍ଗରେ ହେ । ୪ ।

ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଅନନ୍ତ ଠାକୁର । ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପର ।
ଆପଣା ପିଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ଯେ ଅଛି ଦାରା ଧନ ।
ପୁତ୍ର ଦୁହିତା ନେଇ । ଶ୍ରୀମୁଖରେ ଦିଅ ଦାନ ।
ସବୁ ସମର୍ପି ଦିଅ ଗୁରୁ ପଦ୍ମରେ ହେ । ୫ ।

ଅଲେଖ ପୁରୁଷ ନାମ ଲେଖି ନୁହଇ । କେହୁ ପାରିବ କହି ।
ଭଣେ ଭୀମ ଅକ୍ଷର । ଶୂନ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମରେ ଚିତ୍ତ ।
ନାହିଁ ମୋର ଶକତ ହୋଇବାକୁ ଭକତ ।
ଅନୁସରି ରହିଛି ଗୁରୁ ଦୁଆରେ ହେ । ୬ ।

(୪୮)

(୪ ଶୂନ୍ୟେ ଶୂନ୍ୟେ ଆସିବା ଚିହ୍ନା ହେଉଛି ହେ ।
ମାୟାଗୁମ୍ଫାରେ କାହିଁ ନହିଁ ଲାଗୁଛି ହେ । ଘୋଷା ।

ମେଦନୀରେ ଗୃଲୁଛନ୍ତି ନ ଲଗେ ଧଳା ।
ଅଙ୍ଗ ଟିମ ନ ଟଳା ।
ନୂହନ୍ତି ପଥଶ୍ରମ, ନାହିଁ ପାଦେ ପଦ୍ମ ।
ଅଚ୍ୟାନ୍ତି ସୁକୁମାର ଅଟନ୍ତି ସେ ପୁରୁଷ ।
ମନେ ପଡ଼ିଲେ ନେଇଁ ନିର ବହୁଛି ହେ । ୧ ।
ଭୋଜନ ମାଗୁଅଛନ୍ତି କ୍ଷୁଧା ନ ଥାଇ ।
ଜଳେ ତୃଷାର୍ତ୍ତୀ ନୋହି ।
ଛପନା କୋଟି ଜୀବ ଯାହାର କୁଟୁମ୍ବାଦ ।
ବାଉନ କୋଟି ଭଣ୍ଡାର ରଖିଛନ୍ତି ହମାଦ ।
ଏହା ଭେଦନ୍ତ କର କେହୁ ଜାଣୁଛି ହେ । ୨ ।
ଛନଣ ଛାଠିଏ ଦ୍ୱାନ କର ଭ୍ରମଣି ।
ଗ୍ରାମେ ଦ୍ୱନେ ଦେଣି ।
ସେ ପ୍ରଭୁ ମହିମାହିଁ ଦୁଃଖ କଷଣ ସହି ।
ଜଗତ୍ ଭକ୍ତ ନିମନ୍ତେ ଏତେ ଅନଷ୍ଟା ହୋଇ ।
ଶୁଣ ଶୁଣି ହୃଦୟ ପୋଡ଼ି ଯାଉଛି ହେ । ୩ ।
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ କରିଛନ୍ତି ଘର ବଖରା ।
ଆଦ ଏ ଛନପୁଖା ।
ସପତ ସିନ୍ଧୁ ଘାଟେ ଜଳେ ସ୍ନାହାନ କରି ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯାହାର ଦୀପାବଳୀ ପହରୀ ।
ଠୁଲ ଶୂନ୍ୟ ମୁଦ ଗୁହଣି ହୋଇଛି ହେ । ୪ ।
ସ୍ୱର୍ଗ ଦ୍ୱାରେ ସ୍ୱର ମେରୁ ହୋଇଛି ଖମ୍ବ ।
ସେ ସ୍ୱର ଗୋଟି ରୋମ ।

୪୮—୮—ତୃଷାର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ୪୮—୧୫—ଭକ୍ତ ଯହୁ !
୪୯—୧୯—ସ୍ନାହାନ ସାର

ପୃଥୀଦେବୀ ଯାହାର ପୟର ମଶ୍ଚାଳନ୍ତି ।
ଛପନ କୋଟି ଜୀବ ଯା'ଧ୍ୟାନ ପୂଜନ୍ତି ।
ସେହି ପୁରୁଷ ଅବତାର ହୋଇଛନ୍ତି ହେ । ୫ ।
ବନ୍ଧୁ ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଦାନ ପାଉନ୍ତି ଯେଣୁ ।
ସର୍ବେ ଥାଅ ହେ ଶୁଣି ।
ଜବ ପନ୍ଦର ମୋତେ ଶିରେ ବୁହାଇ ଦେଲେ ।
ଅତିଥିରୂପେ ସ୍ୱାମୀ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ବୁଲିଲେ ।
ଭଣେ ଶ୍ୟାମ ଅକ୍ଷିତ ନୁହେଁ ମୂରୁଛି ହେ । ୬ ।

(୪୯)

(୧) କେତେ ଦେଖିଛ କି ବେନି ନୟନରେ ।
ବୃଦ୍ଧ ବୟସରେ ଅତିଥି ବେଶରେ
ଗୁରୁ ଯାଉଥିଲେ ଏହି ପଥରେ । ଘୋଷା ।
ପିତା ମାତା ନାହିଁ ଜନ୍ମ ହୋଇଲେ ।
ଥନ ନ ଚୁମ୍ବିଣ କ୍ଷୀର ଖାଇଲେ ।
ବାବୁଧନ ବୋଲି ଗେଲ କରିଥିଲି ।
ବସିଥିଲେ ମୋର କୋଳରେ । ୧ ।
ବଢି ନାହାନ୍ତି ସେ ସାନ ପିଲନ୍ତି ।
ବୃଦ୍ଧ ହୋଇଅଛି ଯୁବା ତେଜନ୍ତି ।
ଗୋରା ନ ହଅନ୍ତି କଳା ନୁହନ୍ତି ।
ସ୍ୱରୂପକ ଦୂର ମଧ୍ୟରେ । ୨ ।
ଘରୁ କେଭେଁ ନୋହିଥିଲେ ବାହାର ।
ଖଜା ଚୂଡ଼ା ଦେଇ ନାହିଁ ଆହାର ।

୪୯—୯—ବୃଦ୍ଧା ହୋଇ ନାହିଁ

ଶୁଙ୍ଖାଇ ରଣାଇ ନାମ ଦେଇ ନାହିଁ ।
ଧୂଳି ଖେଳୁଥିଲେ ଦାଣ୍ଡରେ । ୩ ।
ରୂପବର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ ଝଳ ଚନ୍ଦ୍ର ।
ପାଦ ପାଣି ନାହିଁ ଗ୍ଳୁଅଛନ୍ତି ।
ବସ୍ତ୍ର ନାହିଁ ବୃକ୍ଷ ବକଳ ପିନ୍ଧନ୍ତି ।
ଆଡ଼ବନ୍ଧ ଲାଇ କଟିରେ । ୪ ।
ମୋତେ ଧରନ୍ତ ଆକାଶ ନନ୍ଦଲେ ।
ପୁଣି ଯୋଗୀନ୍ଦ୍ର ହେଲେଣି ବୋଇଲେ ।
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଉଦ୍ଧାର କରିବେ କୁମର !
ଘୋର କଳିକାଳ ଯୁଗରେ । ୫ ।
ସର୍ବ ଶୁଭେ ଯେବେ ଭେଟ ପାବନ୍ତି ।
କୋଳେ ଧରି ମୁଖେ ଚୁମ୍ବ ଦିଅନ୍ତି ।
ଭଣେ ଭୀମ ହୀନ ପାମର ଅଜ୍ଞାନ ।
ଲେଉଟିଛି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଭିତରେ । ୬ ।

(୫୦)

(୧) ତାତ ମାତ କରୁଛନ୍ତି ରୋଦନ ।
ଚଉଦଗେ ଫେରି, ପଚ୍ଛରି ପଚ୍ଛରି ।
କାହିଁଗଲେ ଏକ ନନ୍ଦନ । ଘୋଷା ।
ପିତା ବୀନାମୃତ ତୋଳି ନ ଦେଇ ।
ମାତା ପ୍ରସବଲେ ଦୁଃଖ ନ ପାଇ ।

୯୯—୯୯ ଅଡ଼୍ବନ୍ଧ କାନ୍ଧ

ଗଭ୍ୟ ନ ପଢ଼ନ୍ତେ ଗଲେ କେଉଁ ପଥେ ।
ବୁଦ୍ଧି ନ ଶିଖନ୍ତେ ହେଲେ ସିଦ୍ଧାଣ । ୧ ।

ଜନ୍ମହନ୍ତୁ କ୍ଷୁଧା ତୃଷା ନ ଥାଇ ।
ଉଦର ପୂରଉ୍ଥ କଛୁ ନ ଖାଇ ।
ତୈଳ କୁଙ୍କୁମ ଅଙ୍ଗେ ନ ଲଗଇ ।
ଦେହ ଦଶେ ଯେସନେକ ସୁବର୍ଣ୍ଣ । ୨ ।

ଜଳ ନ ଥାଇ କରନ୍ତି ସ୍ନାହାନ ।
ଯୋ ନାହିଁ ପଲଙ୍କରେ ଶୟନ ।
ନିଦ୍ରା ନାହିଁ ହାଇ ଆଳସ ମାରନ୍ତି ।
ଅଚେତେ ପଢ଼ି ଶୁଣନ୍ତି ବଚନ । ୩ ।

କଣ୍ଠ ନାହିଁ ବଚନଟି କୋକିଳ ।
କର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ସକଳ ।
ଚକ୍ଷୁ ନାହିଁ ସବ ସମାନ ଦେଖନ୍ତି ।
ଦାସ୍ତ୍ୟା ନ ଥାଇ କରନ୍ତି ତାରଣ । ୪ ।

ମୁଖ ନାହିଁ ଖଲ ଖଲ ହସନ୍ତି ।
ଦନ୍ତ ନାହିଁ ଲୁହାଚଣା ଚୋବାନ୍ତି ।
ଜିହ୍ୱା ଅଗ୍ର ନାହିଁ ସୁଆଦ ବାରନ୍ତି ।
ନିମ୍ବ ମଧୁର ମଣନ୍ତି ସମାନ । ୫ ।

ଅନୁମାନ କରୁଛନ୍ତି ସଂସାରେ ।
ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ ଅବିବେକ ବିସ୍ତାରେ ।
ଭଣେ ଭୀମଭୋଇ, କାହିଁ କାହିଁ ହୋଇ ।
ନ ବୁଝନ୍ତି ଏ ପୂହର ଚଦନ । ୬

(୫୧)

(୩) କାହିଁ ବୈକୁଣ୍ଠେ ମୋ ଇଷ୍ଟ ମାଧବ । ଛନ୍ତି କେତେଦୂର ।
କେଉଁଠାରେ ଘର ଦେଖିଅଛ ଯେବେ କହିବ । ଘୋଷା ।

ସ୍ନେହ ନାହିଁ ଛନ୍ତି ପ୍ରୀତି ଲଗାଇ ।
ଦେଖାଦେଖି ନାହିଁ ମୂର୍ତ୍ତି ଲୁହଇ ।
ପ୍ରତିଦିନ କଥା ବାରତା ଲଗିଛି ।
କେତେ ଦିନେ ଭେଟ ପଡ଼ିବ । ୧ ।

ବସ୍ତି ଦେଇଛନ୍ତି ସ୍ଥାନ ନ ଥାଇ ।
ଘର ଦେଲେ କ୍ଷଣ କୁଟା ନ ଗ୍ଲଇ ।
ଦ୍ୱାର ଦେଇଛନ୍ତି ନାହିଁ ମାର୍ଗ ପ୍ରତି ।
କେଉଁ ରୂପେ ଯାଇ ଆସିବ । ୨ ।

ଅକର୍ମଦାୟକ ପଣ୍ଡ ବୋଲନ୍ତି ।
କର୍ମେ ନାହିଁ ଥିଲେ ଯାଚି ଦିଅନ୍ତି ।
ଦଣ୍ଡେ ଅଟନ୍ତି ଦାତା'ପଟେଣ ଦେ'ନ୍ତି ।
ସେବା ନ କରନ୍ତେ ଫଳ ମିଳିବ । ୩ ।

ସବୁଗୃହରେ କୁଣିଆ ହୁଅନ୍ତି ।
ବନ୍ଧୁ ବୋଲି କେହି ନାହିଁ ଚିହ୍ନନ୍ତି ।
ପାଣରେ ନ ଥାଇ କଷଣ ଫେଡନ୍ତି ।
ତାଙ୍କ ଗୁଣମାନ କେହ୍ନେ ଶୁଝିବ । ୪ ।

ବାନା ଭକ୍ତପୁର ମଧ୍ୟେ ଉଡ଼ୁଛି ।
ଧର୍ମ ନାହିଁ ପୁଣ୍ୟେ ପୃଥୀ ପୂରୁଛି ।
ଯଶ ନାହିଁ କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରକାଶ ହୋଇଛି ।
ଗୁଣ ଯୁଗଳ୍ପ ସେ ରହିବ । ୫

ଫୁଟି ନ କାନ୍ଦ କରନ୍ତ ରୋଦନ ।

ଅଗ୍ନି ନାହିଁ ପୋଡ଼ୁଅଛୁ ଜୀବନ ।

ସ୍ୱାମ ଅରକ୍ଷିତ, ଗୁରୁ ପାଦଗତ ।

ଜଣାଇଲେ ଦୁଃଖ ଫିଟିବ । ୭ ।

(୫୨)

(୯) ଭେଟ ପାଇଲେ କରନ୍ତ ବନ୍ଦନ । କରପଦ ଯୋଡ଼ି ।
ପାଦତଳେ ପଡ଼ି । ଦୁଃଖ ସୁଖ ମୋର ଜଣାନ୍ତ । ଘୋଷା ।

ହସ୍ତ ନ ଲଗାଇ ପିଣ୍ଡ ଗଢ଼ନ୍ତ ।

ଜୀବ ପରମ ଏ ଅଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତ ।

ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କରି ଥୋଇଛନ୍ତ ବାରି ।

ଏକଠାରେ ଯୁବା ଯୁବତୀ । ୧ ।

ଝିଅ ନ ନେଇ ଜ୍ୱାଇଁ ବୋଲନ୍ତ ।

ଯୋଗ ନାହିଁ ବନ୍ଦାପନା ହୁଅନ୍ତ ।

ଏକା ଘରେ ଥାଇ ଛୁଆଁ ଛୁଇ ନାହିଁ ।

କରୁଛନ୍ତ ସୁଖ ସୁରତ । ୨ ।

ପାଶେ ଥାଇ ଦୂରାନ୍ତରେ ନବାର ।

ଛପ୍ପନ କୋଟି ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ଆବୋର ।

ଭଣ୍ଡାର ନ ଥାଇ ପଡ଼ି ବାଣ୍ଟୁଛନ୍ତ ।

ପ୍ରତିପାଳ କରୁଅଛନ୍ତ । ୩ ।

ସେବାଭକ୍ତ ନାହିଁ ସେବା କରନ୍ତ ।

ପାଦତଳେ ତନପୁର ଖଟନ୍ତ ।

ଯାଚ ନ ଦଅନ୍ତି ଫଳ ପାଉଛନ୍ତି ।

ସ୍ୱର୍ଗକୁ ନ ଯାଇ ତରୁଅଛନ୍ତି । ୪ ।

ନାମ ନାହିଁ ଅନାମିକା ପୁରୁଷ ।

ରୂପେ ଥାଇ ଅରୂପରେ ପୁରୁଣ ।

ନ ଭଜଲେ ଆପେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅନ୍ତି ।

ନାହିଁ ଦେଖି ବ୍ରହ୍ମେ ଲୀନ ହୁଅନ୍ତି । ୫ ।

ଡଙ୍କା ନ ବାଜନ୍ତେ ନବଖଣ୍ଡରେ ।

ଶବ୍ଦ ଶୁଭିଲଣି ଉନ୍ନପୁରରେ ।

ଭଣେ ଭୀମ ଭୋଇ ଅରୂପକୁ ଧାଇ ।

ଗୁରୁଚରଣରେ ରହୁ ମୋ ମତି । ୬ ।

(୫୩)

(୧) ଉଠ ଶୂନ୍ୟ ଶିଖରେ, ଭେଟ ଅଲେଖପୁରେ

ଖଟସେବା ଭଗତ ମୁକତ ହେ । ଘୋଷା ।

ବିନ୍ଦୁ ଫୁଟଇ କାନ୍ତି । ଜାଜ୍ୱଲ୍ୟମୟ ଜ୍ୟୋତି

ଆବାଲ୍ୟରୂପ ବ୍ରହ୍ମ ମୂରତି ହେ । ୧ ।

ସଦାକାଳେ ଅତିଥି । ନାହିଁ ଦବସବତି ।

ଅମ୍ବରେ କାହିଁ ନାହିଁ ବହନ୍ତି ହେ । ୨ ।

ସର୍ବଠାବରେ ଛନ୍ତି । କାହିଁରେ ନ ମିଶନ୍ତି ।

ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ କର ପୀରତି ହେ । ୩ ।

ରଜ ବୀଜ ନୁହନ୍ତି । ପବନେ ନ ଉଡ଼ନ୍ତି ।

ନାହିଁ ବନ୍ଧ ପ୍ରକଟ ବକୃତ ହେ । ୪ ।

ଦ୍ୱାଦଶ ଯୁଗ ଛିଡ଼ । ତହୁଁର ଯାଏ ପ୍ରତ ।
ସ୍ମୃତ ଯୁଗରେ ବ୍ରହ୍ମ ଖେଳନ୍ତ ହେ । ୫ ।
ଭଣିଲେ ଖ୍ରୀମ ଛିଡ଼ । ଗୁରୁ ପଦ୍ମରେ ମତ ।
ଅଭେଦ ମାର୍ଗେ ବ୍ରହ୍ମ ଦଶନ୍ତି ହେ । ୬ ।

(୫୪)

(୨) କର ବଢ଼ାଇ ଧର । ହେଉଛୁ ତରତର ।
ଲୁଚ ପଶୁଛୁ ଯାଇ ଭିତରେ ହେ । ଘୋଷା ।
ଶବଦବ୍ରହ୍ମ କାନ୍ତ ହୋଇଛୁ ସେ ମନ୍ଦରେ ।
ମେରୁ ପୋଛୁଛୁ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣରେ ହେ । ୧ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେବତା ଯାପ । ଚନ୍ଦ୍ର ଦର୍ପଣ ରୂପ ।
ପାହାର ହୋଇଛନ୍ତି ସେ ପୁରେ ହେ । ୨ ।
ଏ ତନ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର । କହୁଛନ୍ତି ଖବର ।
ଯେତେ ଭଳ ଅପାର ଗ୍ରମୁରେ ଯେ । ୩ ।
ଭେଦ ତତ୍ତ୍ୱ ସେ ଘରେ । ଜଟିଛନ୍ତି ଭଣ୍ଡାରେ ।
ଜ୍ଞାନ ବର୍ଣ୍ଣା ହେଉଛୁ ବେଦର ହେ । ୪ ।
ଭାଗ୍ୟ ଅଛୁ ଯାହାରେ । ଧର ଏବେବେଳରେ ।
ଅନୁମାନ ବବେକ ବୁଦ୍ଧିରେ ହେ । ୫ ।
ଭଣିଲେ ଖ୍ରୀମ କନ୍ଧ ସ୍ୱାମୀ ଚରଣ ବନ୍ଦ ।
ଠାବ କଲଛୁ ବ୍ରହ୍ମ ଶୂନ୍ୟରେ ହେ । ୬ ।

୫୩— ୧୪—ଭେଦମାର୍ଗରେ
୫୪—୧୪—କଟିଛନ୍ତି ଶୂନ୍ୟବ୍ରହ୍ମରେ

(୫୫)

(୩) ସଙ୍କ୍ରୋଧ ତେଜ ତୋର । ନାହିଁ ଦେଉଛୁ ଧର ।
ଅଜ୍ୟୋତି ବ୍ରହ୍ମ ତହିଁ ଖେଳୁଛୁ ହେ । ଘୋଷା ।
ରୂପ ପ୍ରାପ୍ତେ ଦଶନ୍ତି । ଅରୂପେ ବିହରନ୍ତି ।
ଅଦୃଷ୍ଟି ଆସ୍ଥାନରେ ରହୁଛୁ ହେ । ୧ ।
ଅବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇଅଛୁ । ବଚନ ନ କହୁଛୁ ।
କୃପାଜଳ ଶରୀର ବହୁଛୁ ହେ । ୨ ।
ଚକ୍ଷୁ ଧଇଲେ ବାଛୁ । ହସ୍ତୁଁ ଖସି ଯାଉଛୁ ।
ଅଛ ଚକ୍ଷଣ ଅଙ୍ଗ ହୋଇଛୁ ହେ । ୩ ।
ନିଷ୍କାମରେ ଗଢ଼ୁଛୁ । ବଡ଼ ଚତୁରେ ଅଛୁ ।
ଜଣ୍ଟିନେ ଅଚଳ୍ୟାରେ ରହୁଛୁ ହେ । ୪ ।
ନର୍ତ୍ତରୁ ଝର ଝର । ଝର ଝର ବହୁଛୁ ।
ଶରମ ପାଇ ପୁଷ୍ପ ଶୋଭୁଛୁ ହେ । ୫ ।
ଭଣିଲେ ଖୀମ ଭକ୍ତ । ମୋ ସେଉଁ ପୂର୍ଣ୍ଣାନନ୍ଦ ।
ପାଦ ବନ୍ଦରୁ ପଦ ଝରୁଛୁ ହେ । ୬ ।

(୫୬)

(୪) ଗମି ନାହାନ୍ତି କେହୁ । ଘୂମଗଲେ ଅନେକ ।
ଏବେ ସେ ପ୍ରଭୁ ନରସ୍ୱରୂପ ହେ । ଘୋଷା ।
ବୈଷ୍ଣବ ବେଶ ଧର । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ବିହର ।
ସପ୍ତସାଗର ନବ ଦ୍ୱୀପକ ହେ । ୧ ।

୫—୩— ଦଶୁଛୁ—ଦିଶୁଛୁ

ବୈକୁଣ୍ଠପୁର ବାନା ଅଟେ ଜଗନ୍ତ ଜଣା ।
ଉଡ଼ାଇଛନ୍ତି ଡନ୍ନପୁରକୁ ହେ । ୨ ।

ଋବେଦରୁ ସମ୍ଭୂତ । ମହିମା ଅବଧୂତ ।
କର୍ଣ୍ଣେ ଶୁଣିଲେ କଥା ଉତ୍ସବ ହେ । ୩ ।

ତାରବେ ସ୍କନ୍ଧଖାନ । ମହିମା ନାମ ଘେନ ।
ସୃଷ୍ଟି ପୁରୁଷ ବୃଦ୍ଧ ବାଳକ ହେ । ୪ ।

କ୍ଷମାସାଗର ବ୍ରହ୍ମ । ଧର୍ମ ନବେଦ କର୍ମ ।
ଛପନକୋଟି ଜୀବ ପାଳକ ହେ । ୫ ।

ଭଣିଲେ ଖ୍ରମ କନ୍ଧ । ସ୍ୱାମୀ ଅନାଦି କନ୍ଦ ।
ବିଜୟ କଲେ ଜଳ ଭାଳକ ହେ । ୬ ।

(୫୭)

(୧) ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ବିଜୟ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ହେ । ଘୋଷା ।

ମିଥ୍ୟ ନୋହେ ବାକ୍ୟ । ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଦେଖ ।
ପ୍ରକାଶ ଅବନା ମଧ୍ୟରୁ ହେ । ୧ ।

ନବଖଣ୍ଡେ ମସ୍ତି । ଯାଇଥାନ୍ତା ବନ୍ଧ ।
ରହିଲା ଶ୍ରୀଗୁରୁ କୃପାରୁ ହେ । ୨ ।

ଭକ୍ତ ହିତକାଙ୍କ୍ଷୀ । ଅନାଦି ସେ ନର ।
ତାରବେ ଏ ଭବସାଗରୁ ହେ । ୩ ।

ଧର୍ମାର୍ଥ ପୁରୁଷ । ଭକ୍ତସବେ ବଶ ।
ଜାଣନ୍ତି ଅନ୍ତର ଭିତରୁ ହେ । ୪ ।

୫୭—୯—ଜାଣିବେ ଅନ୍ତର

କରୁଛୁ ଜଣାଣ । ବିନତି ମୋ ଘେନ ।
କହିଲେ ଦୁଃଖ ମୋ ନ ସରୁ ହେ । ୫ ।
ଭଣେ ଶ୍ୟାମ ଚନ୍ଦ୍ର । ଧ୍ୟାଇ ପାଦଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ।
ହେ ପ୍ରଭୁ ଉଦ୍ଧର ସଂସାରୁ ହେ । ୬ ।

(୫୮)

(୨) ସଂସାର ତରିବା ନିମନ୍ତେ ହେ । ପଦ ।

ଅନାଦି ସେ ବ୍ରହ୍ମ । ଏକାକ୍ଷର ଧର୍ମ ।
ବୈଷ୍ଣବରୂପ ଏ ଜଗତେ ହେ । ୧ ।
ଢନପୁର ଯାକ । ପଢ଼ୁଅଛୁ ତାକ ।
ନ ଚିହ୍ନି ଅଜ ପରିଯନ୍ତେ ହେ । ୨ ।
ଚକ୍ଷୁ ଥାଇଁ କଣା । ବୁଦ୍ଧି ଥାଇଁ ବଣା ।
ବାତୁଳ ହେଲେଣି ସମସ୍ତେ ହେ । ୩ ।
ଯେ ହେବ ମନୁଷ୍ୟ । ଜାଣିବ ଅବଶ୍ୟ ।
ବୁଝାଇ କହୁଅଛୁ ଯେତେ ହେ । ୪ ।
ଭଜିଲେ ଏ ଦୀକ୍ଷା । ହେବୁ ରହେ ଧକା ।
ଚେତାରେ ଧର ଅନୁରାଗତେ ହେ । ୫ ।
ଭଣେ ଶ୍ୟାମ ଚନ୍ଦ୍ର ସୁଧା ମକରନ୍ଦ ।
ସୁଜନେ ପିଅ ଅନୁବ୍ରତେ ହେ । ୬ ।

(୫୯)

(୩) ଭଗତଙ୍କବେ ହୋନ୍ତି ବଶ ହେ । ପଦ ।

ସକାମରେ ନାହିଁ । ନିଷ୍କାମରେ ଥାଇ ।
ସତ୍ୟାଦି ବଚନେ ପ୍ରକାଶ ହେ । ୧ ।

ମନ୍ତ୍ର ପାଇଅଛ । କ ଗୁରୁ କଣଛ ।

ପୂର୍ବରୁ କର୍ଣ୍ଣଉପଦେଶ ହେ । ୨ ।

ଆସିଅଛୁ ଜୀବ । କିଛୁ ନାହିଁ ନେବ ।

ରହିବ ଯଶ ଅଯଶ ହେ । ୩ ।

ମାତୃଗର୍ଭେ ସବୁ । ଦେଇଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ।

ଆପଣା ସୁଖେ ଗଲା ନାଶ ହେ । ୪ ।

ଧନ୍ୟ ନ ପାଇଲ । ମାୟାରେ ପଡ଼ିଲ ।

କାହାର କିଛୁ ନାହିଁ ଦୋଷ ।୫ ।

ଭଣେ ଭୀମଜନ । ଗୁରୁଙ୍କୁ ନ ନନ୍ଦ ।

ସେ ପାଦ ମହିମା ଅଶେଷ ହେ । ୬ ।

(୬୦)

(୪) ଧର୍ମରେ ଧବଳ ରହିଲ ହେ । ପଦ ।

ସକାମରେ ନାହିଁ ନିଷ୍କାମରେ ଥାଇ !

ଏବେ ସେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଲା ହେ । ୧

ଏକାକ୍ଷର ପଦ । ଅବନା ନବେଦ ।

କୌଣସି ଯୁଗରେ ନ ଥିଲା ହେ । ୨ ।

କଳିଯୁଗେ ଜାଣ । ଏତେ ବଡ଼ ଜ୍ଞାନ ।

ଦାଣ୍ଡ ବାଟରେ ରହିଗଲା ହେ । ୩ ।

୫୯—୮—ମାତୃଗର୍ଭେ ପ୍ରଭୁ ଦେଇଥିଲେ ସବୁ

୫୯—୯—ଆପଣା ସୁଖେ କଲ ନାଶ ହେ ।

୫୯—୧୦—କାହା ନାହିଁ କିଛୁ ଦୋଷ

୬୦—୨—ସ୍ୱର୍ଗଯୁଗେ ଦେଖ । ନାହିଁ ରୂପରେଖ

୬୦—୩—ବହିଗଲା ।

ବ୍ରହ୍ମ ଗଙ୍ଗାନଦୀ । କର ସ୍ନାନ ସିଦ୍ଧି ।
ସ୍ୱର୍ଗେ ମେଘନାଦ ଅଛନ୍ତି ହେ । ୪ ।
ଅପୋଡ଼ା ଭୂମିରେ । ଅଳ୍ପ ଗୃପତରେ ।
ଏବେ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରାଟ ପଡ଼ିଲ ହେ । ୫ ।
ଭଣେ ଶ୍ୟାମ କନ୍ଧ । ଗୁରୁପାଦବନ୍ଦ ।
ମୋ ଚନ୍ଦ୍ର ନରଜେ ମଙ୍ଗଳ ହେ । ୬ ।

(୬୧)

(୧) ଉଠ ସ୍ୱାମି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡଠାକୁର ହେ ।
ବୃନ୍ଦେ କର । ହେଉଛୁ ଉତ୍ତର । ଘୋଷା ।
ରଜନୀ ହୋଇଲା ଶେଷ । ହୁଅ ପ୍ରାତ ଅବକାଶ ।
ମୁଖ ପଖାଳ ସୁବାସ । ନଗି ହେଲ ହେ ପ୍ରକାଶ ।
ଆସିଛନ୍ତି ଶୂନ୍ୟ ଗଙ୍ଗାନୀର ହେ । ୧ ।
ଦ୍ୱାରେ ଛନ୍ତି ଗୁଣ ନାମ । ସାଣ ବାନ୍ଧି ନିତ୍ୟକର୍ମ ।
ଆବର ସେ ଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମ । ଶାନ୍ତ ଶୀଳ ଦୟା ଧର୍ମ ।
ଆସିଛନ୍ତି ଦର୍ଶନେ ତୁମ୍ଭର ହେ । ୨ ।
ନିରାକାର ଆଦିକନ୍ଦ । ସଙ୍ଗେ ଘେନ ବସ୍ତୁବୃନ୍ଦ ।
ମନେ ହୁଅବ ଆନନ୍ଦ । ଜଣାଇବେ ଭଲ ମନ୍ଦ ।
ଦୁଃଖ ସୁଖ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀଗୁରୁର ହେ । ୩ ।
ମହାନିତ୍ୟ ଭକ୍ତଗଣ । ସ୍ୱାଗତ କର ଆହ୍ୱାନ ।
ସର୍ବେ ବ୍ରହ୍ମର୍ଷି ବ୍ରାହ୍ମଣ । ମୁଖେ ଗାୟତ୍ରି ବଖାଣ ।
ଆଜ୍ଞା ହେଲେ ସେବବେ ପସ୍ତର ହେ । ୪ ।

ଅଙ୍ଗଲଗି ସେବାକାଣ୍ଡ । ଅଗଣାରେ ଛନ୍ତି ଦୂର ।
ବଚନକୁ ଅନୁସର । ହୃଦେ ମନ୍ଦମା ସୁମର ।
କାକୁସ୍ଥରେ ଶିରେ । ଯୋଡ଼ି କର ହେ ।୫।

ଯୋଗନିଦ୍ରା ତେଜଗୁରୁ । ହଠ ନିଜ ଆସନରୁ ।
ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଲମ୍ବିତ ଦୂରୁ । ଥାଇ କବାଟ ଦୁଆରୁ ।
ଭଣେ ଭୀମ ଅଜ୍ଞାନ ପାମର ହେ ।୬।

(୭୨)

ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ସମ୍ଭାଳ ଶରଣ ହେ, ଶୂନ୍ୟବ୍ରହ୍ମ
ଦଅ ଦରଶନ । ଘୋଷା ।

ପଶ୍ଚିମ ଦ୍ୱାରେ ଅନନ୍ତ ଶଙ୍ଖିନୀ ମନ୍ଦିର ଘାତ,
ମନ କାମନା ବାଞ୍ଛିତ ଦରଶନରେ ଆଗତ
କରୁଛନ୍ତି, ନାମକୁ ଗାୟନ ହେ । ୧ ।

ପରମ ଉତ୍ତର ଦ୍ୱାରେ ଚନ୍ଦ୍ର ନବେଗି ଶୂନ୍ୟରେ,
ଧାଇ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପଦ୍ମରେ କରପଦ୍ମ ଯୋଡ଼ି ଶିରେ,
ଲଭିଅଛୁ ଶ୍ରୀମୁଖେ ଭଜନ ହେ । ୨ ।

ଦଶଦ୍ୱାରେ ଭ୍ରମ ହରି ବଜାଇ ବୀଣା ବାଂଶରୀ
ଦରଶନେ ଇଚ୍ଛା କରି ନାଚୁଛନ୍ତି ଖେଳେ ପଢ଼ି
ଜୟଶଙ୍ଖ ସ୍ଥିରେ ଘନ ଘନ ହେ । ୩ ।

୭'—୧-୨ ସମ୍ଭାଳି ଶରଣ ହେ ନାରାୟଣ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଦଅ ଦରଶନ;
୭୨—୭ ପରମ ଉତ୍ତର ଦଗେ,

ଦକ୍ଷିଣରେ ଜଗନ୍ନାଥ, ଦ୍ୱାରେ ଆସି ପ୍ରବେଶିତ,
ବେଡ଼ ପଡ଼ ଅପ୍ରମିତ, ରହିଛନ୍ତି ଯୂଥ ଯୂଥ,
ଦରଶନେ ସବୁଙ୍କର ମନ ହେ । ୪ ।

ଚଉଦଗରେ ଚହଲ, ଶୁଭେ ମୁଖରବ ଗୋଳ,
ଅବନାପୁର ମଣ୍ଡଳ, ଶବଦରେ କୋଲାହଲ,
ସ୍ୱର୍ଣଦ୍ୱାରେ ଲଗିଛି ଭଜନ ହେ । ୫ ।

ଶ୍ରୀଗୁରୁଚରଣେ ଚିତ୍ତ, ଭଣେ ଭୀମ ଅରକ୍ଷିତ,
କରାଅ ଭୃତ୍ୟର ଭୃତ୍ୟ, ଏତିକ ମୋର ବାଞ୍ଛିତ,
ମାଗୁଅଛି ଜୀବ ପଣଥାଣ ହେ । ୬ ।

(୬୩)

ସିଂହଦ୍ୱାରେ ସବେ ରହିଛନ୍ତି ହେ, ପାଶେପଥ,
ଆସି ଯଥ ସନ୍ତ । ଘୋଷା ।

ବ୍ରହ୍ମବାସୀ ମୁନିଗଣେ, ଆସିଛନ୍ତି ଦରଶନେ,
ବେଦମୁଖୀ ବ୍ରହ୍ମମାନେ, ହରଷିତ ପାଦ ଗମନେ,
ବେଦ ଧ୍ୱନି ଦ୍ୱାରେ କରୁଛନ୍ତି ହେ । ୧ ।

ଆସିଛନ୍ତି ରୁଦ୍ରକୁଳ, ଘେନି ଡମ୍ବରୁ ତ୍ରିଶୂଳ
ଅଷ୍ଟକୁଳା ନାଗବଳ ଅଣି କ୍ଷୀରସିନ୍ଧୁ ଜଳ
ଅବ୍ୟକତ ବସ୍ତୁ ଆସିଛନ୍ତି ହେ । ୨ ।

୬୨—୧୭ - ଅବନାପୁର ମଣ୍ଡଳ, ଭକ୍ତ ହୁଏ ବେଳୁ ବେଳ,
୬୨—୧୮ ସ୍ୱର୍ଣଦ୍ୱାରେ ହେଉଛି କୀର୍ତ୍ତନ

ସୁରପତି ଶଚୀଇନ୍ଦ୍ର, ସଙ୍ଗେ ଘେନି ଦେବବୃନ୍ଦ,
ବଜାଇ ଦୁନ୍ଦୁଭି ବାଦ୍ୟ, ନାଚୁଛନ୍ତି ଉନମାଦ,
ପାରିଜାତ ପୁଷ୍ପ ଆଣିଛନ୍ତି ହେ । ୩ ।

ସ୍ୱର୍ଗପୁର ହୋଇ ଠୁଳ, ପଢ଼ୁଅଛନ୍ତି ମଙ୍ଗଳ,
ଦରଶନେ ଆଖଣ୍ଡଳ ଭକ୍ତି ହୋଇ ବେଳୁ ବେଳ,
ବାଟ ନାହିଁ ଛନ୍ତି ଯନ୍ତାଯନ୍ତ ହେ । ୪ ।

ଛପ୍ପନ କୋଟି ଜୀବ ଯେତେ, ଆଶା କରିଛନ୍ତି ଚିତ୍ତେ,
ପଙ୍କ୍ତି ପାଇବା ନିମନ୍ତେ, ହସ୍ତକୁ ପାତି ସମସ୍ତେ,
ନେଲେ ଯାଇ କୁଟୁମ୍ବ ପୋଷନ୍ତି ହେ । ୫ ।

ଭଣେ ଭୀମସେନ ଖେଇ, ଶ୍ରୀଗୁରୁଚରଣ ଧ୍ୟାଇ,
ଥିବେ କେତେ ଠିଆ ହୋଇ, ଦୟା ହେଲେ ଯିବେ ସେଥି,
ଜଣାଉଛୁ ଘେନ ମୋ ବିନତି ହେ । ୬ ।

(୬୪)

(୪) ବିଦା ହେଲେ ସେଥାପୁର ଯିବେ ହେ । ଚାଲ ଏବେ ।
ଅନୁକୂଳ ଶୁଭେ । ଘୋଷା ।

ଦୂରଦେଶ ଭକ୍ତମାନେ । ଆସିଛନ୍ତି ଦରଶନେ ।
କିଛୁ ନ ବୁଝଇ ଆନେ । ଧାଇଁଛନ୍ତି ଅନୁକ୍ଷଣେ ।
ନାମେ ଖେଳ ହେଉଛନ୍ତି ସବେ ହେ । ୧ ।

୬୩—୧୦—ବଜାଇ ଦୁନ୍ଦୁଭି ବାଦ୍ୟ, ମନେ ଉତ୍ସବ ଆନନ୍ଦ,
୬୩—୧୨—ସ୍ୱର୍ଗପୁର ଭକ୍ତକୁଳ,
୬୪—୩—ଆସିଛନ୍ତି ସନ୍ନିଧାନେ
୬୪—୪—ଧାଇଁଛନ୍ତି ଅନୁକ୍ଷଣେ

ଦେଖ ପ୍ରଭୁ ଅନାଦି ତ । ଅଶେଷ ଜଗତ ହିତ ।
ଟାକଅଛନ୍ତି ଭଗତ । ଆନନ୍ଦରେ କୃତ କୃତ ।
ନଚନ୍ତିରେ ପଦ୍ମପାଦେ ଲଗେ ହେ । ୨ ।

ଯାଅ ବୋଇଲେ ନ ଯାନ୍ତି । ପଛଆରେ ରହିଛନ୍ତି ।
ମାଗୁଛନ୍ତି ପଦଗତି । ଦମ୍ଭେ ରହୁ ନାହିଁ ମତି ।
ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖିବାର ଲୋଭେ ହେ । ୩ ।

ଗୁହାରିଆ ଆସିଛନ୍ତି । ଦୋଷମାନ କରିଛନ୍ତି ।
ବିକଳ ହେଲେଣି ଅତି । କ୍ଷମାକର ଦଣ୍ଡ ଶାସ୍ତି ।
ଅପରାଧ କରିଛନ୍ତି ପୂର୍ବେ ହେ । ୪ ।

ହେଉଛନ୍ତି ଥରହର । ହୃଦସ୍ଥ ଛନ୍ନ କାତର ।
କରିବ ଯେବେ ଉଦ୍ଧାର । କସ ବିବ୍ଧୁଛ ଆର ।
ଗୁରୁ ପଗ ଅଟ ଚରଣଯୁଗେ ହେ । ୫ ।

ଶ୍ରୀକର ପାରୁଶେ ରହି । ଭଣେ ଭୀମସେନ ଭୋଇ ।
ଧରି ପାଦପଦ୍ମ ଦୁଇ । ଅନେକ କହେ ବିନୋଇ ।
ହସ୍ତ ହୋଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଅଗେ ହେ । ୬ ।

(୬୫)

(୧) ଅଣାକାର ଅଟରୂପେ ପ୍ରକାଶ । କିଛି ନ ଦିଶନ୍ତି ଶୂନ୍ୟ ଆକାଶ । ଘୋଷା

ବର୍ଣ୍ଣଭେଦ ନାହିଁ କି ବର୍ଣ୍ଣ ବର୍ଣ୍ଣିବ, ଅବର୍ଣ୍ଣ ସେ ପୁରୁଷ । ୦ ।
ପାଦ ପାଣି ନାହିଁ କି ସେବା କରିବେ, ଖରେ ହୁଅନ୍ତି ଦୃଶ୍ୟ । ୨ ।
କଟି ନାହିଁ ଆଡ଼ବନ୍ଧ କହପୁନ କାହିଁ ପିନ୍ଧିବେ କିସ । ୩ ।
ନାହିଁ କରପଣା ହୃଦସ୍ଥ ମଣ୍ଡଳ, ନାହିଁ ଉର ସନ୍ଦେଶ । ୪ ।

ତାହିଁ ନ ବୁଝନ୍ତି ଛଡ଼ାଇ ନୁଅନ୍ତି, ନ କରନ୍ତି ବିଶ୍ୱାସ । ୫ ।
ଭଣେ ଶ୍ରୀମନ୍ଧାନ ପାମର ଅଜ୍ଞାନ, ଗୁରୁ ପଦ୍ମରେ ଆଶ । ୬ ।

(୬୨)

(୨) କଳିଯୁଗେ ବୈଷ୍ଣବ ମରଠ ।
ନର ଅଙ୍ଗେ ସ୍ୱାମୀ ବଳେ ଧରଠ । ଘୋଷା ।

ନିଷ୍କାମ ଧର୍ମରେ   ସତ୍ୟବାଦ କର୍ମରେ
ରହିଛୁ ନବ ଷିଡା ୧ ।
ବୃଦ୍ଧତନୁ କ୍ଷୀନ   ଶ୍ୟାମଳ ବରଣ
ସେ ସ୍ୱରୂପ ଦଶନ୍ତି । ୨ ।
ଅରକ୍ଷିତ ବେଶ   ମୁକୁଳିତ କେଶ
ଭିକ୍ଷା ମାଗୁଅଛନ୍ତି । ୩ ।
ସାକ୍ଷାତେ ସେ ବ୍ରହ୍ମ   କଥା କହୁଛନ୍ତି
ନାହିଁ ଚିହ୍ନୁଅଛନ୍ତି । ୪ ।
ଦୀକ୍ଷା ଅବଧୂତ   ମହିମା ବିଖ୍ୟାତ
ଭୂମେରେ ସେ ଶୁଅନ୍ତି । ୫ ।
ଶ୍ରୀମ ଅରକ୍ଷିତ   ଗୁରୁ ପାଦଗତ
ମାଗୁଅଛୁ ବନଠ । ୬ ।

(୬୩)

(୩) ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ କହେଛନ୍ତି ବିସ୍ତାର । ଭଗତ ହେ ଅଛି ସନ୍ଧାଳି ଧର ॥
ନିଜ ନାମ ଯାହା, କହି ନୋହେ ତାହା, ନ ବସଇ ଅକ୍ଷର । ୧ ।

୬୨—୧—ଅବଧୂତ ମରଠ

ଶବଦ ଯେତେକ, ବେଦାନ୍ତ ତେତେକ, ପ୍ରଚରୁଛୁ ସଂସାର । ୨ ।
ଅନାଦି ପୁରୁଷ, ଯାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି, ଅନ୍ତ ନାହିଁ ତାହାର । ୩ ।
ଗୁରୁଦେବ ସ୍ୱାମୀ, ଯେହୁ ସେ ଅନନ୍ତ, ସାର ଜ୍ଞାନ ଭଣ୍ଡାର । ୪ ।
ମହିମା ନାମଟି, ଯେହୁ ବୋଲୁଛନ୍ତି, ଅଗାଧ ସେ ସାଗର । ୫ ।
ଗୁରୁ ପାଦ ଧ୍ୟାଇ, ଭଣେ ଭୀମ ଭୋଇ, ନଷ୍ଟେ ହେବ ହଙ୍କାର । ୬ ।

(୬୮)

(୪) କଲି ଭାଙ୍ଗି କରିବେ ସତ୍ୟ ଯୁଗ
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ଧ୍ୱଜ ଜାଗିଲେ ଅଗ । ଘୋଷା ।

ଷୋଳ ପ୍ରାପ୍ତେ ହୋଇ । ଜମ୍ବୁ ଦ୍ୱୀପ ମଧ୍ୟ । କଲେଣି ସାଧୁସଙ୍ଗ । ୧ ।
ଯେ ହେବ ଅତିଥ । ସେ ହେବ ମୁକତ । ବୁଝିଲେ ଭେଦ ମାର୍ଗ । ୨ ।
ମନ ବାଞ୍ଛା ସିଦ୍ଧି । କରିବେ ଅନାଦି । ପାଇବେ ରାଜଭୋଗ । ୩ ।
ଗୃହିଁ ବୃକ୍ଷ ରୂପ । ଇଚ୍ଛି ଘୋର ତପ । ଅଛୁ ଯେମନ୍ତେ ଲାଭ । ୪ ।
ଏ ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ । ସେ ବ୍ରହ୍ମ ଅଖଣ୍ଡ । କରିଅଛୁ ସଂଯୋଗ । ୫ ।
ଭୀମ ଅରକ୍ଷିତ । ଗୁରୁ ପାଦେ ଚିତ୍ତ । ଥିବ ଯେମନ୍ତେ ଭାଗ୍ୟ । ୬ ।

(୬୯)

(୧) ଶୂନ୍ୟ ପୁରୁଷ ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଖେଳୁଛନ୍ତି ହେ ।
ନରରୂପେ ଦେବାଦେବୀ ଖଟିଛନ୍ତି ହେ । ଘୋଷା ।

ସେହି ଏକା ମହାଗୁରୁ । ବିଜୟେ ଶୂନ୍ୟମନ୍ଦିରୁ ।
ସଂଶୟ ଛାଡ଼ି ହୃଦରୁ । କର ସ୍ତୁତି ହେ । ୧ ।
ସେହିଟି ଜୀବର ଧନ । ଅପ୍ରତେ ନ କର ମନ ।
ଭଲ କରି ଏବେ ଚିହ୍ନ । ଧର ଚେତି ହେ । ୨ ।

ଠାକୁର ମହିମା ସେହି । ଏକା ଗୁରୁ ମନ୍ତ୍ରମାହିଁ ।
ଧନ୍ଦ ହେଉଛ କପାଇଁ । କର ଯୁକ୍ତି ହେ । ୩ ।

ବେଲ ଆଉ ବସାଧର । ଜ୍ଞାନେ ସାଧୁ ସଙ୍ଗ କର ।
ସ୍ମୁରେ କର ଗୋଚର । ଦେବେ ସ୍ଥିତି ହେ । ୪ ।

ତୋଲ ଷଟଚକ୍ର ମନ୍ଦର । ପଡ଼ୁଛି ଛକ୍ର ଭ୍ରମର ।
ନେଡ଼ିଛନ୍ତି ପୁର ନର । ଚଉକଣ୍ଠ ହେ । ୫ ।

ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଚରଣେ ଧ୍ୟାଇ । ଭଣେ ଭୀମସେନ ସ୍ନେଇ ।
ଆନନ୍ଦେ ଶୋଭା ପାଉଛୁ । ଏ ଧରଣ ହେ । ୬ ।

(୭୦)

(୨) ଭାଗ୍ୟ ଥିଲେ ଧର ଧର ପଦ୍ମପାଦ ହେ ।
ଖଣ୍ଡିବ କାଳ ବିପତ୍ତି ପରମାଦ ହେ । ଘୋଷା ।

କରିଅଛ ଯେବେ ଦୋଷ । ଜଣାଅ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପାଶ ।
ଛେଦ ହୋଇବ ଉଲ୍ଲାସ । ଅପରାଧ ହେ । ୧ ।

ପାପ ପୋଡ଼ିବ ବ୍ରହ୍ମରେ । ନାମ ଅଲେଖ ଧର୍ମରେ ।
ଭଜ ସାତ୍ତ୍ୱିକ କର୍ମରେ ନିରବେଦ ହେ । ୨ ।

ସତ୍ୟ ଅଟେ ଏ ଦୁଆର । ମନେ ଅପ୍ରତେ ନ କର ।
ପଶ୍ଚାତେ ହେବ ଅସାର ପରମାଦ ହେ । ୩ ।

ଶକତ ଯାହାର ଥିବ । ନିଶ୍ଚେ ଭକତ ଲଭିବ ।
ଗୁରୁପାଦବନ୍ଦ ଅଟେ ସାର ପଦ ହେ । ୦ ।

ଅରୂପ ରୂପ ସ୍ୱରୂପ । ନୟନ ପୂରାଇ ଦେଖ ।
ବୁଦ୍ଧିରେ କରି ବିବେକ ହେବ ସିଦ୍ଧ ହେ । ୫ ।

ଓଁକାର ପରମ ପାଦୁଁ । ପିଅ ମକରନ୍ଦ ମଧୁ ।
କହେ ଭୀମ ଅରକ୍ଷିତ ଅତି ସ୍ୱାଦ ହେ । ୬ ।

(୬୧)

(୩) ମହାନନ୍ଦ୍ୟ ଖେଳ ଦେଖେ ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପେ ।
ଶସ୍ୱର୍ଥ ପରକାଶେ ବାହ୍ୟରୂପେ ହେ । ଘୋଷା ।
ସତ୍ୟାଦ୍ଧ ଯୁଗେ ଜଗତ । ଯାର ପାଇଁ ତପୋବନ୍ତ ।
ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ହତେ ଜନେ ଆପେ ହେ । ୧ ।
ତ୍ରେତୟା ଯୁଗରେ ତପୀ । ଭକ୍ତମାନେ ହେଲେ କପି ।
ସେହ୍ନ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ନରେପି ଆତ୍ମାସୁଖେ ହେ । ୨ ।
ଦ୍ୱାପର ଯୁଗକୁ ଯୁହି । ବ୍ରଜ ଗୋପାଳୁଣୀ ହୋଇ ।
ବ୍ରହ୍ମଅଙ୍ଗେ ପ୍ରେମ ସଙ୍ଗେ ଚିତ୍ତ ରୂପେ ହେ । ୩ ।
ଏ କଳିଯୁଗରେ ଦେଖ । ଗୃହୀଯୁଗ ଭକ୍ତହୃଦ ।
ହୋଇଲେଣି ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ତପେ ହେ । ୪ ।
ଜନମି ଗୃହଦରେ । ବାହ୍ୟନ ପାତକ ଘରେ ।
ଉଦ୍ଧାଲେଣି ଠାବେ ଠାବେ ଧାଇ ଥୋକେ ହେ । ୫ ।
ଭଣେ ଭୀମ ସ୍ୱାନ ଭୋଇ । ସମସ୍ତେ ପାଇବେ ଜାହି ।
ସଦଜ୍ଞାନ ମୁକ୍ତି ପଦ ଗୁରୁ ମୁଖେ ହେ । ୬ ।

(୬୨)

(୪) ଘୋଟିଲଣି ଆସି କଥା ଦେଖୁଁ ଦେଖୁଁ ହେ ।
ମନୁଷ୍ୟ କ ପ୍ରଭୁ ସେହ୍ନ ତହ୍ନ ତାଙ୍କୁ ହେ । ଘୋଷା ।
ନିର୍ଗୁଣ ସେ ହୋଇଥିଲ । ମହାଶୂନ୍ୟ ନିତ୍ୟଲୀଳା ।
ଦେବ ମାନବରେ ଖେଳା ଏ ଯୁଗକୁ ହେ । ୧ ।

୬୧—୫—ଯୁଗରେ ଜପି

ଅନନ୍ତଙ୍କ ଖେଳ ଏହୁ । କେ କହିବ ଦେହୁ ବନ୍ଧୁ ।
ହାସ୍ୟ ରଙ୍ଗ କରୁଅଛ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହେ । ୨ ।

ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ପାଇ । ବୃଶନ୍ଧଗୁଁ ଭକ୍ତେ ଯାଇ ।
ଅର୍ଘ୍ୟସ୍ଥାଳୀ ବନ୍ଦାଇଲେ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହେ । ୩ ।

ଫୁଲ ଚନ୍ଦନ କର୍ପୂର । ସପ୍ତାମୃତ ଯେ ସମ୍ଭାର ।
ଶିଧପ ଥାଳଠମାନ ମଙ୍ଗଳକୁ ହେ । ୪ ।

ନାମଧ୍ୱନି ହୁଳହୁଳି । ମନ୍ତ୍ର ପଢୁଛୁ ଉଚ୍ଛୁଳି ।
ପ୍ରଚଣ ଘଳଶୀ ତାଳ ଶିପୁରକୁ ହେ । ୫ ।

ଶ୍ରୀଗୁରୁଚରଣେ ଧାଇ । ଭଣେ ଶ୍ରୀମଯୋଳ ଶୋଚ ।
ଦୟା ନଥି ଖୋଜୁଅଛୁ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହେ । ୬ ।

(୧୩)

(୧) ଶୂନ୍ୟବାସୀ ମନ୍ତ୍ରୀ ଆସି, ବଳଏ ଯେ ରଖିଛଲେ । ଘୋଷା ।
ଲୋଡ଼ି ଯାଇ ଦ୍ୱାରଦେଶେ । ଏକମନ ହୋଇ ଯତେ ।
ନଷ୍ଟଟେ ପାଇବ ଭେଟ ହୃଦେ ସ୍ମରଣ କଲେ । ୧ ।
ଉଚ୍ଚବାଚ କଥା ଛାଡ଼ । ନିଷ୍କାମ ପ୍ରେମରେ ବୁଡ଼ ।
ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇବେ ପ୍ରଭୁ ସନ୍ଧି ଇଚ୍ଛା ଛନ୍ଦି ଥିଲେ । ୨ ।
ମନ ମୋର ହୋଇବାକୁ । ଶ୍ରୀଗୁରୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ଦେଲେ ନିକୁ ।
ପଥରେ କର୍ଣ୍ଣେ ଦେଲେ ଏବେ ହୋ ଚେତ କଲେ । ୩ ।
ଏକାକ୍ଷର ପାଦ ଧ୍ୟାଇ । ତାଙ୍କ ଏକ ମୁଖ୍ୟ ହୋଇ ।
ଗୋଁପ୍ୟାନରେ ଦେହ ଧରିଛନ୍ତି ଅବନୀ ମଣ୍ଡଳେ । ୪ ।
ଅନ୍ଧାର ହେଲ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ । ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପ ନବଖଣ୍ଡ ।
ରହିଲ ଯେବେ ସେ ପୁର ଠାବ କର ଦେଖ ହେଲେ । ୫ ।

ଯେ ଅଦା ଅଛ ଭଗତ । ସମ୍ମାନ ରଖ ଜଗତ ।
ଭଣେ ଖ୍ରୀମକନ୍ଦ ସ୍ତୁତି ଦଅଅ ଏ କଳିକାଳେ । ୬ ।

(୭୦)

(୨) ଧର୍ମ ଧାରଣେ ଧର୍ମ ରହିଛି କଳିଯୁଗରେ । ଘୋଷା ।
ଶାନ୍ତ ଶୀଳ ଦୟା କ୍ଷମ । ଏହା ପାଳନ୍ତି ଯେ ଜନ ।
ଆତ୍ମା ଚହ୍ନି ଅନ୍ନ ଦାନ ଦେଲେ ବଶ ହେବେ ତାରେ । ୧ ।
ନାମରେ ଶରଣ ଯାଅ । ଜୀବ ପରେ ଦୟା ବହ ।
ଏ ଧର୍ମର ସାର ଆଉ ନାହିଁ ନା ଏ ସଂସାରେ । ୨ ।
ଶଙ୍ଖ ସର୍ବେ ଜ୍ଞାନ କର । ତେବେ ପାଇବ ଗୋଚର ।
ସେ ଅଲେଖ ଅଣାକାର ଅଛନ୍ତି ସର୍ବ ଘଟରେ । ୩ ।
ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ସେ ପୁରୁଷ । ଅଟେ ମହିମା ଅଶେଷ ।
ସେବା ଭକତଙ୍କ ଜାଣି ଦୃଶ୍ୟ ହୋଇବେ ଭବରେ । ୪ ।
ମନ ମଧ୍ୟେ କଲେ ତତ୍ତ୍ୱ । ତେବେ ଅଛୁ ସତ୍ୟ କୃତ୍ୟ ।
ବଚ୍ଛିଲେ ପାଶେ ଛନ୍ତି ଉଦାର ଭକ୍ତ ହୃଦରେ । ୫ ।
ଦେହ ଦେଇଁ ଲୁଦ୍ଧ ହେ । ହୃଦରେ ସନ୍ତୋଷି ଭୁଏ ।
ଭଣେ ଭୀମ ଭକ୍ତ କେଯା ଲୋଡ଼ୁଅଛୁ ନିରନ୍ତରେ । ୬ ।

(୭୧)

(୩) ଜଗତ ଭଗତ ଜନ ଆସ ଲୋଡ଼ିବା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ । ଘୋଷା ।
ଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମେ ଜାଣ । ଥିଲେ ଯେଉଁ ନାରାୟଣ ।
ସେ ପ୍ରଭୁ କାହିଁ ରହିଲେ । ଭେଟିଲେ ଛନା ଦାରୁକୁ । ୧ ।
ନାହିଁ ମା ଗୋସାଇଁ ଚୂଳୁ । ଯେହୁ ଥିବା ମହାପ୍ରଭୁ ।
ତହିଁ କଣ ଥିଲୁ ଆଶା । ଶୂନ୍ୟ ହେଲେ ଦେଖ ଦେଖୁ । ୨ ।

ସାଧୁ ସନ୍ଥ ସୁଜ୍ଞଜନ । ଯେ ଅଛ ଜଗତେ ଜାଣ ।
ଶ୍ରୀକମ ତ୍ରିକୂମ ଯେତୁ । କହୁଅଛୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ । ୩ ।

ଗୃହଦରେ ଗୃହ ଧାମ । ଗୃହକର୍ମ ଗୃହ ନାମ ।
ଏଥି ଅବା ପ୍ରଭୁ ଥିବେ ପୁଛ ପଣ୍ଡିତ-ଜନଙ୍କୁ । ୪ ।

ଏତେ କଥା ହେଇଲଣି । କେହ୍ନ ନ ପାରୁଛ ଜାଣି ।
ଶପଥି ଆଗମ ଅଛୁ ଏ ସଂସାରସାଗରକୁ । ୫ ।

ଭଣେ ଖ୍ରୀମଭୋଇ କନ୍ଧ । କଥାକୁ ନ ବୁଝ ମନ୍ଦ ।
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ରହିବ ନୋହି ପରତେ ନାହିଁ ମନକୁ । ୬ ।

(୬୭)

(୪) ପୃଥୀ ହେଲଣି ଅନ୍ଧାର ସନ୍ଥାଳ କେ ଅଛ ଯେବେ । ଘୋଷା ।
କିବା ବେଦାନ୍ତୀ ସିଦ୍ଧାନ୍ତୀ । କିବା ନାଗାନ୍ତୀ ଯୋଗାନ୍ତୀ ।
କି ଅବା ସେ ସନ୍ଥ ସତୀ । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ରଖ ଏବେ । ୧ ।

ଦ୍ୱୋପାରେ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପିଲେ । ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଗୋପ୍ୟାନ ହେଲେ ।
ନୂଆଗ ରଞ୍ଜନା ହେବ । ଶାସ୍ତ୍ରେ ଶୁଣିଥିଲ ପୂର୍ବେ । ୨ ।

କେବଣ ଧର୍ମରେ ପୃଥ୍ୱୀ । ରହିବ ଯଣ କାରଣ ।
ଯେମନ୍ତେ ସତ୍ୟ ଗଚ୍ଛିବ । ସେ ଧର୍ମକୁ ଧର ସବେ । ।

ନାମ ବ୍ରହ୍ମେ ଯେ ଆଶ୍ରିତ । ପାଇବ ଗତି ମୁକତ ।
ଭବ ସାଗରୁ ତରିବ । ରହିବ ଅଲେଖ ଗତେ । ୪ ।

ଆମ୍ଭାକୁ କଲେ ଗୋଚର । ପାଇ ଆଦ୍ୟ ଅନ୍ତ ତାର ।
ଦୃଢ଼ଜନେ ସେବାକର । ନଷ୍ଟଏ ସେ ତାର ନେବେ । ୫ ।

୬୭—୯—ଅନନ୍ତ ଗଡେ

ଭଣେ ଖ୍ରୀମ ସ୍ଥାନ କନ୍ଧ । ଜୀବନ୍ତେ ହେଲଣି ବନ୍ଧ ।
ଜଣାଉଛୁ ପାଦ ବନ୍ଦ । ଶ୍ରୀଗୁରୁ ହେବେ ଜାଣିବେ । ୭ ।

(୭୭)

(୧) ସ୍ୱାମୀସେବା ଗୁରୁସେବା ସ୍ୱଦେହରେ କର ।
ସତ୍ୟ ଆଗ୍ରହେ ସାତ୍ତ୍ୱିକ ଧର୍ମକୁ ଦୃଢ଼ବନ୍ଧେ ଧର । ଘୋଷା ।
କୋଟି ଜନ୍ମ ଘୋର ତପସ୍ୟା ପୁଣ୍ୟରୁ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ଏ ସାର ।
ଅଜ୍ଞାନରେ ଦିନ ଗଲା ହେ ସୁଜନ ଭଜ ଶ୍ରୀପଦ୍ମର । ୧ ।
ଗଜ ମୁକଜ ସମ୍ପତ୍ତି ଛାଡ଼ି ଦେଇ ମାୟାକୁ କରିଛ ସାର ।
ମାଡ଼ି ପଡ଼ିବ ଳହଡ଼ି ଘଡ଼ଘଡ଼ି ପଶ୍ଚାତ୍ତେ ଉପର । ୨ ।
ହେତୁ ଥାଉ ଆଶା ଲଗାଅ ଭରସା-ଟିଆକୁ ହେଉଛୁ ଦୂର ।
ଶୂନ୍ୟେ ଥିଲେ ଯେତ୍ତ ରବିତଳେ ସେତ୍ତ ସବୁର ଠାକୁର । ୩ ।
ନବଦ୍ୱାର ବାଟେ ପୂରିବ ଏ ଘଟେ କାରୁଣ୍ୟ ପ୍ରଳୟ ନୀର ।
ପାଇଛ ଯେତକ ନ ପାରିଲେ ରଖି ହେବ ନାରଖାର । ୪ ।
ସାକ୍ଷାତରେ ସତ ହେବ ପରପତ ଗୁରୁସେବା କଲେ ସାର ।
କାଳ ମାୟାଜାଲ ଛୁଡ଼ିବ ସକଳ ତେବେ ହେବ ପାର । ୫ ।
ନ ଦଣ୍ଡିବ ଯମ ପାଇବ ଆଶ୍ରମ ବସିବ ଅଭୟପୁର ।
ଭଣେ ଖ୍ରୀମକନ୍ଧ କବିକୁଳ ବୃନ୍ଦ ହେବ ଅଜାମର । ୬ ।

(୭୮)

(୨) ମାୟା ତେଜ ମୋହ ତେଜ ଅପରୂପ ଭେଦ ଘଟେ ଘଟେ ବାସ ।
ଅଲେଖ ପୁରୁଷ, ତାଙ୍କୁ କର ଠାବ । ଘୋଷା ।

ପବନ ପରୀଏ ସର୍ବାଙ୍ଗ ଶରୀରେ ଖେଳୁଛୁ ଶବଦ ନାଦ ।
କରୁଛୁ ଭ୍ରମଣି, ଫେରୁଛୁ ଉଜାଣି, କ୍ଷର ଏକପାଦ । ୧ ।

ଅନୁମାନ ଦ୍ୱାରେ, ଗମିବ ସେପୁରେ, ନଗମରୁ କ୍ଷର ପଦ ।
ଜିହ୍ୱା ନ ଲାଗଇ, ପାର ଯେବେ ଖାଇ, ତେବେ ପାଇ ସ୍ୱାଦ । ୨ ।

ଅରୂପକୁ ରୂପ କର, ମୁଖେ ଜପ ହୋଇବ ବଚନେ ସିଦ୍ଧ ।
ଅଦେଖା ଦେଖିଲେ, ଏ ଘଟେ ରଖିଲେ, ଆତ୍ମା ହେବ ବୋଧ । ୩ ।

ଶ୍ରୋତ୍ର ଚକ୍ଷୁ ନାସା ମୁଖ ଏ ସମସ୍ତ ସାକ୍ଷାତେ ଅଟନ୍ତି ବେଦ ।
ରଜ ବୀଜ ପାଞ୍ଚ ପଚଶ ପ୍ରକୃତି ଏକଠାରେ ମେଦ । ୪ ।

ସେ ବ୍ରହ୍ମକୁ ଧ୍ୟାଅ, ଚିତ୍ତ ଦୃଷ୍ଟି ଦିଅ, ନ କର ମନରେ ଖେଦ ।
କୋଟିଏ ଅନଳ, ତେଜ ପରବଳ, ପାପ ହେବ ଛେଦ । ୫ ।

ପରଚେ ହୋଇଲେ । ରହିବ ନଶ୍ଚଳେ । ନୋହିବ ଜନମ ବନ୍ଧ ।
ଭଣେ ଶ୍ୟାମକନ୍ଧ । ଜ୍ଞାନଭେଦ ବନ୍ଧ । ଫିଟିଅଛୁ ମୁଦ୍ର । ୬ ।

(୭୯)

ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ ବାଞ୍ଛା ନାହିଁ ଏ ଧର୍ମରୁ ଅଧିକ ।
ଆତ୍ମାଜ୍ଞାନ ହିତ ନତେ କର ଚିତ୍ତ ବୃଦ୍ଧିରେ ବିବେକ । ଘୋଷା ।

ଧନ ଦାରା ସୁତ କଳତ୍ରଣୀ ସମସ୍ତ ଏ ମଥିକ ସଙ୍ଗ ଲୋକ ।
ମୋହୋ ମୋହୋ ବୋଲ ଅଛୁ ତୁ ଆବୋଧ ପଛେ ଦେବେ ଦୁଃଖ

୭୮—୩—ପବନ ପ୍ରାଏ ଏ ଶରୀରେ ସର୍ବାଙ୍ଗେ ଖେଳୁଛୁ ପରମ ନାଦ
୭୮—୪—ଫେରୁଛୁ ଉଜାଣି କରୁଛୁ ଭ୍ରମଣି ।
୭୮—୯—ପାଦ ହସ୍ତ ନାସା ଚକ୍ଷୁ କର୍ଣ୍ଣ ମୁଖ ଏ ଅଟେ ସାକ୍ଷାତେ ବେଦ
୭୮—୧୩—ରହିବ ନଶ୍ଚଳେ
୭୯—୨—ଆତ୍ମାଜ୍ଞାନ ହିତ ଲସ୍ତୁ କର ଚିତ୍ତ ବୃଦ୍ଧିରେ ବିବେକ ।

ସର୍ବାପଣ ଭଜ ଜୋନାଥବା ସ୍ଵକଲ ତହୁଁ ନାହିଁ କିଛୁ ସୁଖ ।
ବ୍ରହ୍ମକୁ ନ ଚିହ୍ନି ହେଲେ ନୃପମଣି ଲଭେ ଦୋଷ ପାପ । ୨ ।

ଷଣ୍ଢି ପଣ ବୁଦ୍ଧି ଯେମାନେ କରନ୍ତି ଅଜ୍ଞାନ ମୂଢ଼ ମୂରୁଖ ।
ଅଧୋଗତି ହୁଅନ୍ତି ନରକେ ପଡନ୍ତି ତହୁଁ ନାହିଁ ସୁଖ । ୩ ।

ନାମବ୍ରହ୍ମ ଲଭ ଜୀବକୁ ଧ୍ୟାଇଁ ଭି ପିଣ୍ଡକୁ କାରଣ ଦେଖ ।
ଛପନ କୋଟି ଜୀବ କରନ୍ତି ଯଜନା ଅନାଦି ଅଲେଖ । ୪ ।

ନାଦକୁ ରଚ, ଭେଦକୁ ପ୍ରକାଶ ହୁଅଇ ଦୋଷକୁ ଗୁପ୍ତ ।
ଡାକିଣୀ ମୁଦ୍ରାରେ ନ ମିଳାଇ ଥାନ୍ତି ଦେବ ନରାପଣ । ୫ ।

ମନକୁ ନ ଗ୍ରାହ୍ୟ କେଉଁରେ ନ ପଡି ଭଜ ଅଛି ଯାର ଶକ୍ୟ ।
ଭଣେ ଶ୍ରୀମ କବି କବି ବୀରବର ଅଭେଦ ଅରୂପ । ୬ ।

(୮୦)

ଭକ୍ତି କଲେ ସ୍ଥିର କଲେ ଅନ୍ତ ଲେଶ ପାଇବ ।
ମହୁଁ ମାୟାଗର ଏ ମଣ୍ଡମଣ୍ଡଳେ ଦୋଳଚନ୍ଦ୍ର ନାବ । ଘୋଷା ।

ଜଣେ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲ ମୂଢ ହେଇ । ଦେବ ଆସି ଦେଲ ଜ୍ଞାନ ।
ଅବନାମଧରୁ ବିଳମ୍ବ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଭଜ ଥିଲେ ଯୋଗ୍ୟ ।

ବ୍ରହ୍ମମଣ୍ଡଳରୁ ଖସିଲ ବେଳରୁ । ଯାକୁ ଲକ୍ଷ ନାହିଁଥିବ ।
ବେଦଧରୁ ଆସି ନବେଦରେ ପଣି ସେବା ଯୋଗାଇବ । ୨ ।

ପୂର୍ବ ବାସନାରୁ କେତେ ଦୁଷ୍କୃତରୁ । ଲେଖା ହୋଇଅଛି ଆଗ ।
ଅକର୍ମ ବିକର୍ମ କରିପାରେ ସମ ଲଭେ ସାଧୁସଙ୍ଗ । ୩ ।

ଅନାଦି ବ୍ରହ୍ମରେ ଚିତ୍ତ କରନ୍ତେ । ଲଗାଇ ପ୍ରେମସୂତ୍ର ଥିବ ।
ଅସାଧନା ମାର୍ଗେ ଏକତ ସମ୍ଭବେ ଉପରେ ବସିବ । ୪ ।

୮୦—୧୦—ଲଗାଇ ପ୍ରେମସୂତ୍ରେ

ଧନୁ ଧନୁ ଜ୍ଞାନ ହୃଦରେ କାର୍ତ୍ତିକ । ଲଗାଇ ସେମନ୍ତ୍ର ଶର ।
ଅନାମ ନାମକୁ ଆତ୍ମେ କଲେ ଚକ୍ଷୁ । ଉଧାରଣ ଫେର । ୫ ।
ଅପୋଡ଼ା ବଂନକୁ ବଳାଅ ମନକୁ । ବେଳନ୍ତୁ କଣଥା ଠାବ ।
ଭଣେ ଶ୍ରୀମ କନ୍ଧ ଗୁରୁପଦବନ୍ଦ । ହେବ ଯେବେ ଯୋଗୀ । ୬ ।

(୮୯)

ନିର୍ବେଦ ଘରେ ଭେଦ ନାହିଁ ବ୍ରହ୍ମକୁ । ଘୋଷା ।
ନୁହେ ଶବଦ ଭେଦ, ଶୂନ୍ୟ ଅଟେ ଆନନ୍ଦ ।
ଜଳ ପବନ ନାହିଁ ନିଜ ଅଙ୍ଗକୁ । ୧ ।
ସ୍ୱର ଧରା ନୋହୁଛି, ନିଷ୍କାମ ଯୋଗେ ଅଛି ।
ନିଗମ ଅଟଇ ପଥ ସେ ଭୁବନକୁ । ୨ ।
ଅଲେଖ ସ୍ୱାମୀ ଯେଣୁ, ନିର୍ବେଦ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସେଣୁ ।
ଅବେଦ ମାର୍ଗେ ଚଳ ସେ ମନ୍ଦିରକୁ । ୩ ।
ସର୍ବଙ୍କ ନୋହେ ଦୃଶ୍ୟ, ଅଛି ନିଜ ଅଶେଷ ।
ସଙ୍ଗ କରିଛି ଏକା ସତ୍ୟ ଧର୍ମକୁ । ୪ ।
ବ୍ରହ୍ମ ସମାନେ ଶୂନ୍ୟେ, ଅଛି ଆତ୍ମର କଣେ ।
କେହି ନ ଜାଣେ ତାଙ୍କ ନିଜ ନାମକୁ । ୫ ।
ଭଣିଲେ ଶ୍ରୀମ କନ୍ଧ, ବେଦ ପଦକେ ଭେଦ ।
ଅନୁସର ରହିଛି ପାଦବନ୍ଦକୁ । ୬ ।

(୮୨)

ଫେଡ଼ି କବାଟ ଯାଅ ପଶି ଭିତରେ । ଘୋଷା ।

୮୯—୯୦—ବ୍ରହ୍ମ ଉପରେ ବ୍ରହ୍ମ ଶୂନ୍ୟେ ରହିଛି ମର୍ମ ।
ବ୍ରହ୍ମଠାରୁ ସମାନେ ଅଛି ଅନ୍ତର କଣେ ।

ପରଚେ ହେଲେ ତାଙ୍କୁ । ଭୟ ନାହିଁ କାହାକୁ ।
ଯଶଟୁ ଯିବ ମନୁ ସେବ ପଦ୍ମରେ । ୧ ।

ଓଁ ମ, ବେଦାକ୍ଷର । ଜ୍ଞାନୀଜନେ ବିଚାର ।
ଏକତ୍ର କର ଯୁକ୍ତ ତ୍ରିବାଣୀରେ ୨ ।

ପାଦରୁ ଫେଡ଼ି ପଦ । ଅନାମେ କର ଭେଦ ।
ରହିବ ଏକା ଶୂନ୍ୟ ଯୁଗରେ । ୩ ।

ସମ୍ବାଦ ବ୍ରହ୍ମଯୋଗ । ଜନ୍ମବନ୍ଧ ନୋହିବ ।
ପ୍ରବେଶ ହେବ ଜୀବ ବ୍ରହ୍ମପୁରରେ । ୪ ।

ରୂପ ଅରୂପ ଦୁଇ । ଛନ୍ଦ ସମାନ ହୋଇ ।
ମଧ୍ୟେ ଅଭ୍ରପୁର ଅଛି ସେଠାରେ । ୫ ।

ଭଜିଲେ ସ୍ୱାମ ଜନ୍ମ । ବନ୍ଧୁନ୍ତ ମକରନ୍ଦ ।
ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ନାହିଁ ଜର ପିଅ ମୁଖରେ । ୬ ।

(୮୩)

ବ୍ରହ୍ମସାଗରେ ପିଣ୍ଡ ଝସାଅ ନେଇ । ଘୋଷା ।
ମହିମା ଯେ ସାଗର ତାହାଙ୍କୁ ଆଶ୍ରା କର ।
ଯାହା ବୋଲନ୍ତେ ଗୁରୁ ଆଜ୍ଞାକୁ ବହ । ୧ ।

ତତ୍ତ୍ୱ ଜଳେ ତରିବ ବ୍ରହ୍ମେ ଭେଟ ହୋଇବ ।
ତ୍ରିଗୁଣ ଛାଡ଼ିଯିବ ନିଷ୍କାମ ହୋଇ । ୨ ।

ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ସାର ଏ ଦେହେ ହେତୁ କର ।
ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ପିଣ୍ଡ ଆଉ ପାଇବ ନାହିଁ । ୩ ।

୮୨—୮—ଜନ୍ମବଧ; ୮୨—୯—ପ୍ରବେଶ ହେବ ହେ ଯାଇ ନିଜବ୍ରହ୍ମରେ
୮୩—୨—ମହିମା ଯେ ସାଗର—ତହିଁରେ ବୁଡ଼ିପର
୮୩—୩—ଦୁର୍ଲଭ ପିଣ୍ଡ ଆଉର ପାଇବ କାହିଁ ।

ଅଖଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମ ଯେହୁ   ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ନୁହଇ
ଆଶ୍ରିତ କଲେ ଯାଇଁ ଭବବ ମଧ୍ୟା । ୪ ।
ସେହୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦାନ   ବାଅ ପିଣ୍ଡ ପରାଣ ।
ମୁକ୍ତ ପାଇବ ବ୍ରହ୍ମ ଭେଟିଲେ ଯାଇ । ୫ ।
ଭଣିଲେ ଭୀମ କନ୍ଧ   ପଦ ଅଟେ ବନ୍ଧନ ।
ଜ୍ଞାନୀ ଜନଙ୍କୁ ବିନା ଧର୍ମ ରୁଚଇ । ୬ ।

(୮୪)

ଚନ୍ଦ୍ରି ଭଜଲେ ଜାଣି ପ୍ରସନ୍ନ ହେବେ । ଘୋଷା ।
ଅବନା ଭୂମି ସ୍ଥାନ   ଜଳୁଛୁ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ
ଦୃଷ୍ଟି ଲଗାଅ ଜ୍ଞାନ ନେତ୍ରେ ଦଶିବ । ୧ ।
ନଗମେ ଅଛୁ ବ୍ରହ୍ମ   ସେହୁ ଠାବକୁ ଗମ
ଜନ୍ମ ମରଣ ଦୁଃଖ ସେହୁ ନାଶିବେ । ୨ ।
ଯମ ନସ୍ୟମକୁ ଯାକୁ   କଣରୁ ସେ ପଥକୁ
ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଦେବ ଏକା ଉଦ୍ଧର ନେବେ । ୩ ।
ପଦ୍ମ ପାଦକୁ ରଖ   ସେବା ଭଗତ ଖଟ
ଅମରପଦ ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାଯେ ଦେବେ । ୪ ।
ସତ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ଧର   ହ୍ୱାଇ ଗ୍ରଇ ନବାର
ନଜ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗେ ଗ୍ରନ୍ଥ ଲୀନ କରିବେ । ୫ ।
ଭଣିଲେ ଭୀମ କନ୍ଧ   ସେ ଯେ ଅରୂପା ନନ୍ଦ
ସେବଲେ ଯାଇଁ ପାଦେ କଥା କହୁଚେ । ୬ ।

୮୪—୭-ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ନସ୍ତେ । ୮୪—୧୦-ଗ୍ରଇ ସଂସ୍କର ।
୮୪—୧୩-ସେବ ପାଇଲେ ।

(୧୫)

ଦିଠି ଜ୍ଞାନ ନେତ୍ରେ ଶୂନ୍ୟେ ଦେଖ । ଅଭସ୍ମ ମଣ୍ଡଳକୁ । ଘୋଷା ।
କର୍ମକାଣ୍ଡ ଇଟା ପଥର ବସାଇ
ଜ୍ଞାନ କଳା ଚୂନ ଗୁଡିଛନ୍ତି ତହିଁ ।
ସୁପତ୍ୟ ପୁଣ୍ୟକୁ ମାଟିଖତ କରି
ଲିପିଛନ୍ତି ଅନାଦି ଅଲେଖ । ୧ ।

ଧର୍ମ ହୋଇଅଛି ଗୁମ୍ଫୁଟି ପହିଁରି
କୋଠା ଖରକୁଛି ବୃଲି ବେଢ଼ା ବେଢ଼ା ।
ସର୍ଜନା କଳ୍ପନା ଖୁଣ୍ଟି ଅନ୍ପଣା
ମୁଖେ କେ କହିବ କେତେ ଶିକ୍ଷା । ୨ ।

ରାମକୃଷ୍ଣ ନାମ ହୋଇଛି କବାଟ
ଲାଗିଅଛି ଦଶ ପରକାରେ କାଠ ।
ଅର୍ଥ ଲୁହାକଣ୍ଟା ଡାଳଛନ୍ତି ପିଟି
କମ ହୋଇଛି ଦ୍ୱାଦଶ ରୂପ । ୩ ।

ଏକାକ୍ଷର କଣ୍ଠ କୋଲପ ହୋଇଛି
ଜ୍ୟୋତି ବ୍ରହ୍ମଦ୍ୱାରା କବାଟ କରୁଛି ।
ଗୃହଯୁଗ ଯାକ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ ହୋଇ
ଲାଗିଛନ୍ତି ତହିଁ ଏତେ ଲୋକ । ୪ ।

ଅନାଦି ନଜର ନିଷ୍କାମ ନିର୍ବେଦ
ଜ୍ଞାନୀଜନମାନେ ପାଇବେ ଭେଦ ।
ଏ ପିଣ୍ଡ ରହିବ କରୁଣା ହୋଇବ
ତେବେ ଏ ଜୀବକୁ ଅଛି ମୋକ୍ଷ । ୫ ।

୮୫—୩-ପୋଛୁଛନ୍ତି ତହିଁ ।

ଭକ୍ତେ ପ୍ରେମ କଳ୍ପ ମନରେ ଆନନ୍ଦ
ମହାକ୍ରନ୍ଦ ଯେ ଯେ ଅଣରୂପବୃନ୍ଦ ।
ଥିବ ଯେବେ ଧ୍ୟାଇ । ଲୀନ ହେବେ ଯାଇ
କୋଟିଜନ୍ମ କରିଥିଲେ ତପ । ୭ ।

(୮୭)

ମହିମାସାଗର ବ୍ରହ୍ମପୁଷ୍ପ । ଅବନା ମନ୍ଦରରେ । ଘୋଷା ।
ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ ମନ୍ଦର ପାଦିଆ
ଉଦେ ଅସ୍ତ ମେରୁ ହୋଇଛୁ ତୂଳିଆ ।
ବୃନ୍ଦାବନ ଯାକ ବୃକ୍ଷଖଣ୍ଡ ଶ୍ରେଣୀ
ମଉଡ଼ ମାରିଛୁ ଯତ୍ନ କରା । ୧ ।

ଅନୁମାନ ବୁଦ୍ଧି ବାରେସି କଳ୍ୟାଣ
ବୃଷ୍ଟି ଫୋଡ଼ ପୋଛୁ କରିଛୁ ନିର୍ମାଣ ·
ସାଲ ପିଆଉଛୁ ବାଣ ତ ନୋହୁଛୁ
ବିବେକ ମନକୁ ସ୍ନେହେ ଧରି । ୨ ।

ତେତିଶକୋଟି ଦେବ ଭୁଅ ନଇ ବତା
ବିଚିତ୍ର କମରେ ଫୁଟାଇଛୁ ଲତା ।
ମେଘନମାଳାକୁ ଛବେଡ଼ା କରି
ସୁବର୍ଣ୍ଣୀ କରିଛୁ ମନ ସୁନ୍ଦର । ୩ ।

ଷୋଳ ବଖରକୁ ସାତ ଗୋଟି ବାଟ
ଲାଗିଅଛୁ ଚନ୍ଦ୍ର ସାଉଁଳ ବାଟ ।
ବସିଛୁ ଉଆଡ଼େ ବଳଣ ବେଢ଼ାରେ
ସାତ କବାଟକୁ ଏକ ଦ୍ୱାର । ୪ ।

ମଧ୍ୟ ବଖୁଣ୍ଟରେ ବାନ୍ଧିଛନ୍ତି ମଠ
ଶାନ୍ତ ଶୀଳ ଦୟା କ୍ଷମା ଧୂନି କାଠ ।
ନିର୍ଧୂମ ଅନଳ ତେଜ ପରବଳ
ଅନବ୍ରତ ଧୂନି ତେଜ ଖର । ୫ ।

ନବଲକ୍ଷ ତାରା ଧୂନିକାଠ ହୋଇ
ଶୂନ୍ୟେ ଉଡ଼ୁଅଛି ଯେସନେକେ ତୁଳା ।
ଭଣେ ଭୀମ କନ୍ଧ ଭକ୍ତକୁଳବୃନ୍ଦ
ଅଗ୍ରେ କର ଯାଉନ୍ତି ତର ୬ ।

(୮୨)

ଅଲେଖ ଅନାଦିତ ନିଗମ ଭୂମିରେ ରହିଛନ୍ତି । ଘୋଷା ।
କାମନା କଳ୍ପନା କ୍ଷୁଧା ତୃଷା ନାହିଁ
ନିଦ୍ରା ମଇଥୁନ ଆହାର ନ ଥାଇ ।
ହାସ୍ୟ ପ୍ରେମରସ ନବରଙ୍ଗେ ବେଶ
ହାଇ ଗୁଇ ନାହିଁ ତହିଁ କିଛି । ୧ ।
ନବାଶ ବସ୍ତୁ ନାହିଁ ଗନ୍ଧବାସ
ପାପ ପୁଣ୍ୟ ତହିଁ ନ ଲାଗଇ ଦୋଷ ।
ଆକାର ବିକାର ସକ୍ତ ସମାଗ୍ରୀର
କାହିଁ ନ ଲଭିଣ ଶୂନ୍ୟେ ଛନ୍ତି । ୨ ।
ତୀର୍ଥ ବ୍ରତ ତପ ନାହିଁ ମନ୍ତ୍ର ଜପ
ଲୋଭ ମୋହ ମାୟା ନାହିଁ କାୟାରୂପ ।
ଶୁଭ ଅନୁକୂଳ ନାହିଁ ବେଳ କାଳ
ସଦା ସରବଦା ହେଉଅଛି । ୩ ।

ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରାସ୍ତ୍ରକୁ ଦେଇଛନ୍ତି ଫିଙ୍ଗି

ସହସ୍ର ଯୋଜନେ ରହିଛନ୍ତି ଶଙ୍କି ।

ଧରଢ ଆକାଶ ଆପ ବାୟୁ ତେଜ

ସେମାନଙ୍କୁ ସାକ୍ଷ ରଖିଛନ୍ତି । ୦ ।

ଥିଲେ ଧ୍ରୁବ ତପ ଦେଖିବ ସେ ରୂପ

ତେବେ ଷମା ହେବ ପିତାମାତା ଶାପ ।

ଜନ୍ମ ଲଭିଅଛ ପାତକ କରିଛ

ଏବେ ପାଦପଦ୍ମ ଧର ବାଛୁ । ୪ ।

ଭଣେ ଭୀମ କନ୍ଧ ନିରଗୁଣ ପଦ

ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୃଶ୍ୟ ନୁହଇ ସେ ଭେଦ ।

ଲୁଚିଅଛୁ ସହି ହବାର ନୁହଇ

ଭକ୍ତ ନୟନକୁ ଦିଶୁଅଛୁ । ୬ ।

(୮)

ଅନାମିକା ପଦକୁ ଅମନରେ ଝାଇ ପ୍ରତେକର । ଘୋଷା ।

ଜଳ ପବନର ଭେଦ ନାହିଁ ତହିଁ

ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ତେଜ ବାଜିବାକୁ ନାହିଁ ।

ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଶିବ କୋଟି କଳପ ପୁର

ସେ ଠାବକୁ ସମସ୍ତେ ଅନ୍ତର । ୧ ।

ଆସିଥିଲେ ସିଏ ଯାଇ ନ ପାରିଲେ

ଅନନ୍ତ ଗର୍ଭରେ ସମସ୍ତେ ରହିଲେ ।

ସେ ବହିଲେ କାୟା ଲାଗିଲା ମାୟା

ଅଠଯାତ ହେଲେ ଜନପୁର । ୨ ।

୮୭—୧୪—ତେବେ ଷମ୍ୟ ହେବ

ତହିଁ ଉପରକୁ ନ ଦଣେ କାହାକୁ
ଭଗତ ଯେ ହେବ ଦଶିବ ତାହାକୁ ।
ଅତ ବଡ଼ ପ୍ରଥା ଅଟଇ ସେ କଥା
ଯାରେ ଦଖିା ହେବ ସେ ପଦ୍ମର । ୩ ।
ପୂର୍ବଦଗେ ମୁଣ୍ଡ ପଶ୍ଚିମକୁ ଗୋଡ଼
ମଧ୍ୟେ ରହିଅଛୁ ଏକପାଦ ଖଣ୍ଡ ।
ସୁଜନ ପଣ୍ଡିତା ବୁଝିବେ ଏ କଥା
ଅଜ୍ଞାନୀ କି ଅଟେ ବଡ଼ ଦୂର । ୪ ।
ତହିଁର ଉପରେ ଅନାମିକା ନାମ
ଅଗ୍ରୁତ ଅମୂର୍ତ୍ତି ନିତ୍ୟାମ ସେ ବ୍ରହ୍ମ ।
ସେହିଟି ମୁକତ ଜୀବର ସମ୍ପତ୍ତି
ତାଙ୍କୁ ଆଶ୍ରେ କର ନରବରେ । ୫ ।
ଭଣେ ଭୀମ କନ୍ଧ ନବଘନ ଗୃନ୍ଦ
ଅନୁପଶ ଅଛୁ ସୁଧା ମକରନ୍ଦ ।
ପଣନ୍ତ ପ୍ରଜାର ଶ୍ରୀପଦ୍ମର ଧର
ଶ୍ରୀଗୁରୁମୁଖେ ଯୋଗ୍ୟ ବେନ କର । ୬ ।

(୮୯)

ରୂପରେଖ ନାହିଁ ଯେ ଶୂନ୍ୟଦେହ । ଅଛୁ ହୃଦେ ହୋଇ । ଘୋଷା ।
ବରଷୁଛୁ ଜଳ ନ ଥାଇ ପବନ
ଅନ୍ତରୀକ୍ଷେ ବାୟୁ ବହେ ଘନ ଘନ ।
ବହୁ ଅଛୁ ଜଳ ନାହିଁ ନଦୀକୂଳ
ଉଲୁକାପାତ ଧାରା ବହି । ୧ ।

କକଜକ ଓଦା ପୃଷିଲ୍ଲ ହୋଇଛୁ
କବାଟ ନ ଫିଟୁଁ ନେତରେ ଦଶୁଛୁ ।
ସେଠାରେ ଅଶ୍ରମ ଅନାଦତ ବ୍ରହ୍ମ
ଉଦେ ଅସ୍ତ ନାହିଁ ତହିଁ ହେ । ୨

ନଅଁଠା ପଦ ନସ୍ତାମ ନିଃବେଦ
କଲ୍ପଣା ନ କର ଧର ପଦ୍ମପାଦ ।
ନ ବାଞ୍ଛି ଦର୍ଶନ କରୁଅ ପ୍ରଯନ୍ନ
ଅଶା ଭରସା ନ ଦେଇ ହେ । ୩ ।

ବାଲି ମାଟି ନାହିଁ ଉଭୁକୁଛୁ ହ୍ରଦ
ଗଙ୍ଗାଜଳ ଗ୍ରୁତ୍ତି କୁପଜଳେ ଗାଧ ।
ଲଢ଼ିବ ମୁକତ ନ ବୁଡ଼ିବ ନାଥ
ଦୂବ ପୁଣ୍ୟ ଥିଲେ ପାଇ । ୪ ।

ଗ୍ରୁଇ ପଡ଼ିଅଛୁ ନାହିଁ ବୃକ୍ଷମୂଳ
ପୁଷ୍ପିକଢ଼ି ନାହିଁ ଫଳୁଅଛୁ ଫଳ ।
ଫୁଟିଛୁ ପତର ଡେମ୍ଭ ନାହିଁ ତାର
ଅସାଧନା ମଗେ ପାଇ ହେ । ୫ ।

ପଢ ପକ୍ଷୀରୂପେ କରନ୍ତ ଯୁଗଳ
ଉଡ଼ନ୍ତ ଅସ୍ତ ନାହିଁ ପିନ୍ଧନ୍ତ ବକଳ ।
ସେ ପ୍ରଭୁ ପଦ୍ମରେ ଧ୍ୟାନ କରନ୍ତରେ
ଭଣେ ଖ୍ରୀମଦେନ ଖେଳ ହେ ।

୮୮—୨୦—ମେଲଛୁ ପତର
୮୯—କେତେକ ପୋଥିରେ ୨ ପଦ ୩ ପଦରୂପେ ଓ ୩ ପଦ ୨ ପଦ ରୂପରେ ଦେଖା ହୁଏ ।

(୯୦)

ପାଶେ ପାଶେ ଅଛ ହେ ନ ଦିଶୁଛ । ଆବୋରି ରହିଛ । ଘୋଷା

ଅଣରୂପେ ଥାଇ ରୂପ ପରକାଶ
ପାପ କରୁଅଛ ନ ଲଗୁଛି ଦୋଷ
ଧନ ନ ମିଳୁଛି ପୁଣ୍ୟ ଅରଜୁଛ
ଖାଲି ହସ୍ତେ ଭ୍ରମୁଅଛ ହେ । ୧ ।

ସତ୍ୟକୁ ନ ଧରି ମିଛ କହେ ନ କଢ
ଯୋଗକୁ ନ ସାଧି ବୋଲାଉଛ ଯତି
ନ କରି ଭଜନ ଦେଇଛ ଚିତ୍ତ ମନ
ଅପରତେ ନାହିଁ କହୁ ହେ । ୨ ।

ଶିଷ୍ୟ ହୋଇ ଅ ଥାଇ
ପ୍ରଭୁପଣ ଗୋଟା ଲେଉଡ଼ିବାକୁ ନାହିଁ ।
ଜାତି ଗାର ନଟ ଶ୍ରେଷ୍ଠପଦେ ଉଚ୍ଚ
ଏତା ନାହିଁ ପୂଜା ଅଛ ହେ । ୩ ।

ଗାଲି ଦ୍ୱନ୍ଦ ନାହିଁ ସଭି ମଧ୍ୟେ ଥାଇ
ନ୍ୟାୟ ଛଡ଼ାଉଛ ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ।
ଯେ ମାରଇ ମାଡ଼ ତାକୁ କରେ ବନ୍ଦି
ଗୋଷ୍ଠୀ ମଧ୍ୟେ ଥାଇ ଚାହୁଁ ହେ । ୪ ।

ସିଦ୍ଧାଣି ନ ହୋଇ ବନାଉଛ ବୁଦ୍ଧି
ରଖିଲ ମୁଣ୍ଡକୁ ପକାଉଛ ଛେଦି ।
କଞ୍ଚା ପିଠା ସ୍ୱାଦ ଏକଠାରେ ମେଦ
ସବୁ ପକାଉଛି ବାଛି ହେ । ।

ଚରଣାରବିନ୍ଦେ ଅବନାରେ ବନ୍ଦେ
ସୁଧାରସ ନାହିଁ ପିଇ ବୋଲ ବୃନ୍ଦେ ।
ଶ୍ରମ ଅରକ୍ଷିତ, ହେବାକୁ ଉଗତ
ଶ୍ରୀଗୁରୁମୁଖରେ କାଢ ମାଛୁ ହେ । ୬ ।

(୯୧)

(ଖ) ଭଜ ସର୍ବେ ଚେତ ହେ । ପ୍ରାଣପତ ।
ଗୁରୁ ବଜାସ୍ତେ ଧରତ । ଘୋଷା ।
ଜୀବର କରତା ବଜସ୍ତେ ଫସାରେ
ଭେକବାନା ବନ୍ଧ ବୈଷ୍ଣବ ବେଶରେ ।
ଅତଥ ବୋଲନ୍ତ ମାଗିଣ ଖାଆନ୍ତ
ନାହିଁ ତାଙ୍କ ଫନ୍ଦା ବୁଦ୍ଧି ହେ । ୧ ।
ଅନ୍ନ ଖାଉଛନ୍ତ ନାହିଁ କିଣି ହାଣ୍ଡି
କର ନେଉଛନ୍ତ ପ୍ରଜାକୁ ନ ଦଣ୍ଡି ।
ନୁହନ୍ତ ସେ ରଜା ଖଟିଛନ୍ତ ପ୍ରଜା
ବୁଝୁଛନ୍ତ ନବ ଷିତ ହେ । ୨ ।
କୁଟୁମ୍ବ ଅଛନ୍ତ ଖରଚ୍ଚ ନ ଲୋଡ଼ି
ତଣ୍ଡୁଳ କିଣନ୍ତ ନ ଦେଇ କଉଡ଼ି ।
ଯାଚ ନ ଦଅନ୍ତ ବନ୍ଧୁ ଆଣୁଛନ୍ତ
ଅପ୍ରୀତରେ କର ପ୍ରୀତ ହେ । ୩ ।
ବଳବାଡ଼ ନାହିଁ ଚପୁଛନ୍ତ ହଳ
ବନ୍ଧନ ନ ବୁଣି ଫଳୁଅଛୁ ଫଳ ।

୯୧—୪—ସନ୍ୟାସ ବେଶରେ

ମେଣ ଖଳା ନାହିଁ ଧାନ ମଳୁଛନ୍ତି
ନ ରଖି ହଳଆ ଗୋଠ ହେ । ୪ ।
ପୁଣ ବଣ୍ଡ ନାହିଁ ବୋହୁ ଆଣୁଛନ୍ତି
ରତି ସଙ୍ଗ ନାହିଁ ଜନମୁଛି ନାତି
ଶିଶୁ ମେଳ ନାହିଁ ଏକା ଖେଳୁଥାଇ
ଆଗେ ପଛେ ଖେଳୁଛନ୍ତି ହେ । ୫ ।
ଭଣେ ଭୀମ ହୀନ ପାମର ଅଜ୍ଞାନ
ପାଦ ପାଣି ନାହିଁ ଧଶଛୁ ଚରଣ।
ପଚଶ ପ୍ରକୃତି ବଷସ୍ଥାରେ ମାତି
ନାହିଁ ସଦଜ୍ଞାନ ମତି ହେ । ୬ ।

(୯୨)

(୪) କର ଲସ୍ଷେ ନାହିଁ ମୁଖୁ ଭସ୍ଷେ ନ ପଡ଼ିବ କାସ୍ଷେ ହେ । ଘୋଷା ।
ତୋଳଛୁ ମନ୍ଦର ନାହିଁ ଖୁମ୍ବ ପାଟି
ଛୁଏଣି କଶଛୁ ଚୂନକୁ ନ ଘୁଣ୍ଟି
ଦଶୁଛୁ ଶୁକଳ ଅତି ପଣମଳ
ସ୍ୱରୂପ ଧବଳ ମସ୍ତୁ ହେ । ୧ ।
ଲଗିଛୁ କବାଟ ନ ଥାଇ କଳଶୀ
ରଜ୍ଜୁ ନାହିଁ ତହିଁ ପଡ଼ିଛୁ ବାନ୍ଧେଣି ।
କାନ୍ଥ ଦେଇଅଛୁ ଚଣ୍ଡା ନ ଘାହୁଛୁ
ଇଟାହିଁ ଦେଅର ନୁହେଁ ହେ । ୨ ।

୯୧—୨୨-ଆଗେ ପଛେ ଲଗିଛନ୍ତି
୯୨—୧—୨-ନ ପଡ଼ିବ କାସ୍ଷେ ହେ, କର ଲସ୍ଷେ, ନାହିଁ ମୁଖୁ ଭସ୍ଷେ

ଧୂନି ଜଗାଇଛୁ କୁଣ୍ଡରୁ ନ ଖୋଳି
କାଠ ପୋଡୁଅଛୁ ପାଉଁଶ ନ ପଡ଼ି ।
ହଉଛୁ ହୁତାଶ ବ୍ରହ୍ମତେଜ ଝାସ
ନ ଦିଶଇ ଧୂମମଧ୍ୟେ ହେ । ୩ ।
ଦେଖୁଛୁ ଆଦ୍ଭୁତ ନ ଥାଇଣ ଦୃତ
ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼ା ନାହିଁ କହୁଅଛୁ ଅର୍ଥ ।
ବତାଉଛୁ ଜ୍ଞାନ ନ ଭେଦ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ
ଧରିବାକୁ ନାହିଁ କଏ ହେ । ୪ ।
ଉଇଁଛୁ ଅରୁଣ ନୁହଇ ଦିବସ
ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରକାଶିଛୁ ନ ଥାଇ ତମସ ।
ଅନ୍ଧକାର ରାଜି ନାହିଁ ସନ୍ଧ୍ୟା ପ୍ରାତ
ଅନ୍ଧାର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ନୁହେ ହେ । ୫ ।
ଦିଗ ବଜେ ନାହିଁ ପଡ଼ୁଛୁ ପାଏଡ଼ା
ସୁଆର ନ ଥାଇ କଷୁଅଛୁ ଘୋଡ଼ା ।
କୋରଡ଼ା ନ ଥାଇ ପିଟୁଛୁ ତୁହାଇ
ଭୀମ ଅରକ୍ଷିତ କହେ ହେ । ୬ ।

(୯୩)

(୧) ଗୁଣ ଯୁଗେ ନର ଅଙ୍ଗେ ଲଗିଛନ୍ତି ଭକ୍ତ ସଙ୍ଗେ ହେ । ଘୋଷା ।
ଶନ୍ୟ ବୋଲି ଯେଉଁ ଶବଦ । ସୁଜ କର ଘଟେ ସମ୍ବାଦ ।
କହନ୍ତା ନହନ୍ତା ଏ ଦୁଇ ମଧ୍ୟରେ । ବିରାଜିତ ବ୍ରହ୍ମ ସେଠାରେ ।୧ ।

୯୨—୧୨-କାଷ୍ଠ ଲଗାଇଛୁ, ୯୨—୧୩-ବ୍ରହ୍ମତେଜ ଝାସ,
୯୨— ୫-କରୁଅଛୁ, ବତାଉଛୁ । ୯୩—୩-ସେଠାରେ
୯୩—୭-ଜ୍ୟୋତିରୂପ ଘେନ, ୯୩—୮-ଟିଣ୍ଡ ରହୁଛୁ ।

ଅଲେଖ ନାମର ଯେ ଅର୍ଥ । ଅଶେଷ ଲକ୍ଷଣେ ଲକ୍ଷିତ ।
ଲେଖ ଅଣଲେଖ ଏ ଶବ୍ଦରେ ଦେଖ । ଭେଦ କର ଆତ୍ମାର କାର୍ଯ୍ୟ । ୧ ।

ଗୁରୁ ବୋଲିବାର ବଚନ । ଗଣନ୍ତ୍ର ସେବାରେ ପ୍ରସନ୍ନ ।
ଯତରୂପ ଦେକ ଜଗତେ ବହାର । ଗୁପତେ ଅଛନ୍ତି ସବେ ଦେ । ୩ ।

ଶଙ୍ଖରେ ପବନ ଖେଳୁଛୁ ସତ୍ୟରେ । ଏ ପିଣ୍ଡ ଚଳୁଛୁ ଶବଦ ବ୍ରହ୍ମରେ ।
ଆସୁଛୁ ଯାଉଛୁ । ଅଗ ଅଗୋଚର ସେ ମାର୍ଗେ । ୪ ।

ପ୍ରଭୁ ବୋଲିବାର ସନ୍ଦେଶ । ପରମ ପୁରୁଷ ସାରସ ।
ପୂର୍ଣ ରହିଅଛି ପର ହୋଇଯିବ । ଅଧଗକୁ ଧର ବେଗେ । ୫ ।

କରଣା କହିବା ବେଦାନ୍ତ । କରୁଛୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଉଦତ ।
ଭଣେ ଭୀମକନ୍ଧ ଗୁରୁ ପାଦଦ୍ୱନ୍ଦ । କରପଦ୍ମ ଯୋଡ଼ଣ ମାଗେ । ୭ ।

(୯୪)

(୨) ଦେହ ଶାସ୍ତ୍ରେ ଭେଦ କର । ରୂପ ଚିହ୍ନି ବାଛୁ ଧର ହେ । ଘୋଷା ।

ଅଙ୍କ ଟି ଅଛଠ ଯୋଜନ
ଏଥି ଅଛୁ ଶୂନ୍ୟ ଭୁବନ ।
ଶେଷରକୁ ଅର୍ଥ କର ସାଧୁ ସନ୍ଥ
ଭେଟିବ ସେ ବ୍ରହ୍ମର ଘର । ୧ ।

ଘଟରେ ବ୍ରହ୍ମକୁ ବହିଛ
ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ଷେ ନେଉଛ ଆଣୁଛ ।
ଘଟ ଛୁଟିଗଲେ କେ ଦେଖିଛ ତୋଟଲ
ଏପରି ମହିମା ତାଙ୍କର । ୨ ।

୯୪— ୨-ଅଙ୍କ ଟି ଅଛି ଏ ଜବନ

ସାକ୍ଷାତେ କହୁଛୁ ବଚନ ।
ମଣୁଛ ଯେସନେ ସ୍ୱପନ ।
ଏ ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଆଜ୍ଞାରେ ଚଳୁଛୁ ।
ତରଳ ଯାଉଛୁ ପଥର । ୩ ।
ବାହ୍ୟେ ଭ୍ରମି ଭ୍ରମି ନ ମର ।
ଆତ୍ମା ନିରୂପଣେ ବଦ୍ଧାର ।
ପରମେ ପରତେ ହୁଅ ତାଙ୍କ ପକ୍ଷେ ।
ଯେହୁ ନେବେ ଅଲେଖପୁର । ୪ ।
ତତ୍ତ୍ୱର ଗୋଚରେ ମିଳୁଛୁ ।
କର୍ମକୁ ଧରାଇ ଚଳୁଛୁ ।
ଗୁରୁସେବା କର, ଧ୍ୟାଇ ଅନୁସର ।
ବସିଛୁ ଏ ଘଟ ଭିତର । ୫ ।
ସେ ଯେ ଅଣରୂପ ପୁରୁଷ ।
ନବ୍ୟାମ ଭକ୍ତରେ ଦୁରୁଶ ।
ବୋଲେ ଖ୍ରମଭକ୍ତ । ଗୁରୁପାଦବନ୍ଦ
ହୃଦ ପଙ୍କ୍ଟା ବନ୍ଧ ଉପର । ୬ ।

(୯୫)

(୩) ଘଟେ ଘଟେ ବନେ ଗୁରୁ ।
ଅଣାକାର ତଲ୍ଲତରୁ । ଘୋଷା ।
ପିତା ମାତା ଶୂନ୍ୟ ନଗମ ।
କଲ୍ପଣାରେ ରଚ ସଙ୍ଗମ ।

୯୪—୨୪–ସୁଧା ମକରନ୍ଦ

ଏ ପିଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପୃଥୀ ନବ ଖଣ୍ଡ ।
ଦେଖଛି ପ୍ରତିମା ବିଧାରୁ । ୧ ।

ପାଦରୁ ତାଳୁକା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।
ଅସ୍ଥି ମାଳମାନ ଗନ୍ଥ ତ ।
ଅଙ୍ଗ ରୋମମୂଳ ମହୀ ମାଳ ମାଳ ।
ଦେଖ ଅସ୍ଥି ମାନ ସେ ମେରୁ । ୨ ।

ଏ ଷୋଳ ଡମ୍ବରୁ ଭିତରେ ।
ଖେଳୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମ ସଧୀରେ ।
ପଞ୍ଚୁ ଛି କରଣ ଏ ତିନି ଭୁବନ ।
ନିର୍ଦ୍ଦିଶିଲା ହଁବ ଠାବରୁ । ୩ ।

ନବଦ୍ୱାର ନବ ମେଦିନୀ ।
ତାଳୁ ଶିଖେ ଶୂନ୍ୟ ମୂର୍ଦ୍ଧନି ।
ପଦ୍ମେ ଯୁକ୍ତ ଗଲେ ପଦେ ଆଜ୍ଞା ପଡ଼େ ।
ଭିତର ଅବନା ମନ୍ଦରୁ । ୪ ।

ବତିଶ ବେଢ଼ାର ଭିତର ।
ବଳୟେ ମହିମା ସାଗର ।
ଆଦିଶକ୍ତି ପରେ ଅଲେଖ ପୁରୁଷ ।
ବିଜେ କରିଛନ୍ତି ଶୂନ୍ୟରୁ । ୫ ।

ଅଗ୍ରସ୍ଥ ଜାତକ ଦିନରୁ ।
ବାନ୍ଧି କର କଳିଯୁଗରୁ ।
ବୋଲେ ଶ୍ରୀମକନ୍ଦ ସୁଧାମକରନ୍ଦ ।
ଦୟା ହେବ ବୃନ୍ଦେ ପଦ୍ମରୁ । ୬ ।

(୯୬)

(୪) ଗୁପତରେ ରହିଛନ୍ତି । ଦେଖି କଳାପୁର ସନ୍ତ । ଘୋଷା ।

ଦେଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଧର୍ମକୁ, ଧର୍ମ ଧର ଡାକ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ।
ଜଗତ ଭଗତ, ଆତଙ୍ଗ ନମନ୍ତେ, କର୍ଣ୍ଣେ ଡେଉଛନ୍ତି ସେ ନନ୍ଦ । ୧ ।

ମୁଖେ ଯେବେ ନାମ ଘୋଷିବେ, ସନ୍ଧି ଥିଲେ ଗୁରୁ ରସିବେ ।
ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ, କର ସାଧୁଜନ, ଶୂନ୍ୟେଁ ହେବେ ରୂପ ମୂରତ । ୨ ।

ଭଗତ ଲକ୍ଷଣ ନମନ୍ତେ, ନ ଲାଗନ୍ତି ମାୟା ସଙ୍ଗତେ ।
କ୍ଷଣକରେ ରୂପ, କ୍ଷଣକେ ଅରୂପ, ଭଗତ ନିକଟେ ଅଛନ୍ତି । ୩ ।

ଭଗତ ଅଙ୍ଗରେ ବସନ୍ତି, ଅଗ୍ନିକାନ୍ତି ରୂପ ଦଶନ୍ତି ।
ପୂର୍ଣ୍ଣାନନ୍ଦ ସ୍ୱାମୀ ଘଟେ ପୂରିଛନ୍ତି, କୋଟିଏ କନ୍ଦର୍ପ ସନ୍ତୋଷ । ୪ ।

ଏକ ବ୍ରହ୍ମପାଦ ସଂସାରେ, ଦେଇ ଅମ୍ଭ ଜ୍ଞାନ ଆସ୍ୱରେ ।
ବାହ୍ୟେ ଭ୍ରମାଇଲେ, ସମାଧି ଘେନିଲେ, ସ୍ୱଦେହରେ ଛନ୍ତି ଏ ଛିନ୍ନ । ୫ ।

ଏକ ବ୍ରହ୍ମ ବିନୁ ହୃଦରେ, ଅନ୍ୟ ମୁଁ ନ ଜାଣେ ଚଉଦରେ ।
ବୋଲେ ଖ୍ରୀମକନ୍ଦ, କବିକୁଳ ଚନ୍ଦ, ଗୁରୁପାଦେ ରହୁ ମୋ ମତି । ୬ ।

(୯୭)

(୧) ଭଜ ଅଲେଖ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ।

ଈଶ୍ୱର ଧ୍ୟାଇଅଛନ୍ତି ଯେଉଁ ନାମ ଅଜପାକୁ । ଘୋଷା ।

ଦିବା ନିଶି ହରଶଂକର । ଧ୍ୟାଇଛନ୍ତି ଯା ପୟର ।
ସେ ପାଦକୁ ଚିହ୍ନି ଧର । ଛେଦ ମୋହନ ମଦକୁ । ୧ ।

୯୬—୧୦—ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଗୋଚରେ
୯୭—୧—ଅଜସ୍ତ୍ର ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ

ଏକାକ୍ଷର ଆଶ୍ର ଧ୍ୟାଇ । ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଥିବୁ ବନ୍ଧ ।
ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ନ ଲାଗଇ । ଚିହ୍ନି ଧର ଧର ତାଙ୍କୁ । ୨

ଛାଡ଼ ଏ ସକଳ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ । ଭଜ ଏକା ନଶବେଦ ।
ଛପନ କୋଟି ଜନ୍ମ ଜୀବ । ନ ଚିହ୍ନି ସ୍ୱାମୀ ପଦକୁ । ୩

ଋଗବେଦ ଋଗଗ୍ରନ୍ଥ । ଜ୍ଞାଟ ପଣ୍ଡିତେ ସେ ଯୁକ୍ତ ।
ଶୁଷ୍କ ପଦ ସଙ୍ଗେ ଲକ୍ଷ । ଛାଡ଼ି ଜପ ଅଜପାକୁ । ୪

ଋଣକ୍ୟ ଅବଧାନ ପାଠ । ଏ ସର୍ବ ଅଟନ୍ତି ଶାଠ ।
ସାରସ୍ୱତ ବ୍ୟାକରଣ । ତେଜି ଜପ ଅରୂପକୁ । ୫ ।

ଏକାଦଶ ଯାତ୍ରା କନ୍ଥ । ମାତାର ପଦ୍ମ ସେ ହୋଇ ।
ତହିଁରେ କି ଫଳ ପାଇ । ଛାଡ଼ି ଜପ ନିର୍ବେଦକୁ । ୬

ନ ଭଜ ନର ବିଷ୍ଟକୁ । ନ ଭଜ ବୃନ୍ଦାବଣ୍ଡାକୁ ।
ମାୟା କଲ୍ପଣାଟି ସେହୁ । ଚିହ୍ନି ଧର ନିଗମକୁ । ୭ ।

ଅଷ୍ଟାଦଶ ପୁରାଣିକ । ଏ ସର୍ବେଟି ଅବିବେକ ।
ଗତି ମୁକ୍ତି କିଛି ନାହିଁ । ତେଜି ଧର ଅନାମକୁ । ୮

ଭଣିଲେ ସେ ଗ୍ରାମ ଭନ୍ଥ । ପଦ ଅଟଇ ବିଛନ୍ଦ ।
ଜ୍ଞାନୀ ଜନେ ଚିହ୍ନି ଧର । ଭଜ ଅନାମ ରୂପକୁ । ୯ ।

(୯୮)

(୧) ଭଜ ଅବର୍ଣ୍ଣ ରୂପକୁ ।
ବର୍ଣ୍ଣି ନାହାନ୍ତି ଯୋଗୀଏ ଅବର୍ଣ୍ଣିକା ପୁରୁଷକୁ । ଘୋଷା ।

ସାରଳା ସେ ସିଦ୍ଧ ମୁନି । ବର୍ଣ୍ଣି ନ ପାରିଲେ ପୁଣି ।
ଅରୂପ ଅବ୍ୟକ୍ତ ନାମ । ଚିହ୍ନି ଧର ଧର ତାଙ୍କୁ । ୧ ।

ନାରଦ ଅଗସ୍ତି ମୁନି । କଣ୍ବ କପିଳ ଏ ତିନି ।
ଯୋଗଧ୍ୟାନେ ମନ ଦେଇ । ଦୃଶ୍ୟ ନ ପାଇଲେ ଯାଙ୍କୁ । ୨ ।

ବ୍ରହ୍ମା ଏ କଲେଣି ଧ୍ୟାନ । ନ ପାଇଲେ ଯନ୍ତ୍ର ଶୂନ୍ୟ ।
ଚାରିବେଦରେ ଲୋଡ଼ିଲେ । ଅଭସ୍ମ ବ୍ରହ୍ମ ପାଦକୁ । ୩ ।

ଚାରିବେଦେ ନାହିଁ ଯେହୁ । ଲୋଡ଼ିଲେ ପାଇବେ କାହୁଁ ।
ଛଅ ବେଦେ ନ ଭେଟନ୍ତି । ଅନ୍ତର୍ଣ୍ଣିକା ପୁରୁଷକୁ । ୪ ।

ଏ ଦେହରେ ରହିଅଛି । ଚିହ୍ନି ଧର ଧର ବାଛି ।
ଯେ ଚିହ୍ନି ପାରିବ ତାଙ୍କୁ । ରହିବ ଚାରିଯୁଗକୁ । ୫ ।

ଭଜିଲେ ସେ ଶ୍ରମ କନ୍ଧ । ଖୋଜ୍‌ଛନ୍ତି ସ୍ୱାମିପଦ ।
ନାହିଁ ପାଉଛନ୍ତି ଅନ୍ତ । ଅନାମିକା ପୁରୁଷକୁ । ୬ ।

(୯୯)

(୩) ଭଜ ଅଲେଖ ରୂପକୁ । ଶୂନ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମେ ଚିତ୍ତ ଦେଇ ଭଜ
ଅରୂପ ରୂପକୁ । ଘୋଷା ।

ଅଲେଖ ରୂପକୁ ଯେହୁ । ଜଗତରେ ଖେଳୁଥାଇ ।
ତା ପାଦେ ଶରଣ ମୋର । ଧ୍ୟାଇ ଅରୂପାନନ୍ଦଙ୍କୁ । ୧ ।

ଚାରି ଯୁଗେ ଚାରି ବେଦେ । ନ ସେବିଲେ ସ୍ୱାମୀପାଦେ ।
ଛପନ କୋଟି ଜନ୍ତୁ ଜୀବ । ଚିହ୍ନି ନ ପାରିଲେ ଯାକୁ । ୨ ।

ଚାରି କର୍ମ ଚାରି ଧର୍ମ । ନ ପାଇଲେ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ।
ଛଅ ରିତୁ ଦଶା ନାହିଁ । ଅନ୍ତ ନ ପାଇଲେ ଯାକୁ । ୩ ।

ସିଦ୍ଧାନ୍ତୀ ଯୋଗାନ୍ତୀ ଯୋଗୀ । ବେଦାନ୍ତୀ ନାଗାନ୍ତୀ ବୈରାଗୀ ।
କୋଟି କୋଟି ତପ କରି । ଦୃଶ୍ୟ ନ ପାଇଲେ ଯାକୁ । ୪ ।

୯୯—୫—ନ ଚିହ୍ନିଲେ ସ୍ୱାମୀପଦେ—

ନବଲକ୍ଷ ତାରାଗଣ । ଗମି ନ ପାଇଲେ ଜ୍ଞାନ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ବୃଶଦଗ । ନ ପାଇଲେ ଆଦ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ । ୫ ।

ତେତିଶ କୋଟି ଦେବଗଣ । ଯୋଗୀ ଋଷି ବୃନ୍ଦ ଜାଣ ।
ରାମ କୃଷ୍ଣ ବଳଦେବ । ନ ଚହ୍ନି ସ୍ୱାମିପାଦକୁ । ୬ ।

ଭଣିଲେ ସେ ଶ୍ୟାମକନ୍ଧ । ଅରୂପ ପସ୍ୱର ବନ୍ଧ ।
ଧ୍ୟାଇ ଅଛୁ ହୃଦଗତେ । ଅଲେଖ ବ୍ରହ୍ମ ପାଦକୁ । ୭ ।

(୧୦୦)

(୨) ଭଜ ଆହେ ଜ୍ୟୋତନାଦ । କରୁଛୁ ବୀଣା ଶବଦ ।
ଶବଦ ଉପରେ ରହିଅଛନ୍ତି ନବେଦ । ଘୋଷା ।

ବେଦର ଉପରେ ରହିଅଛନ୍ତି ନବେଦ ।
ନବେଦ ଉପରେ ଅଛୁ ଅଣାକାର ପଦ । ୧ ।

ଅଣାକାର ପାଦବନ୍ଦ । ଗଳୁଅଛୁ ମକରନ୍ଦ ।
ପାନ କର ସାଧୁଜନେ ପିଅ ମକରନ୍ଦ । ୨ ।

ଅଲେଖ ଶୂନ୍ୟ ଶବଦ । ଶୂନ୍ୟେ କରୁଅଛୁ ନାଦ ।
ଶୂନ୍ୟପୁରେ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଛନ୍ତି ଗୁଣବେଦ । ୩ ।

ଶୂନ୍ୟ ଜ୍ୟୋତ ପାଦ ମୋଦ । ରହିଛନ୍ତି ଛଡ଼ ବେଦ ।
ଛଡ଼ ମଣ୍ଡଳରେ ଶୂନ୍ୟ ରୂପ କର ନାଦ । ୪ ।

ଋକ୍ ସାମ ଯଜୁ ଅର୍ଥ । ତଳ ପାବଛନ୍ତିରେ ମୁଦଂ ।
ଅଲେଖ ବ୍ରହ୍ମେ ବିଷ୍ଟୁକୁ କରଇନ୍ତି ଭେଦ । ୫ ।

ଅଭସ୍ତ ବ୍ରହ୍ମର ପାଦ । ଭଜଣ କରନ୍ତି ମୁଦ ।
ଭଜୁଛନ୍ତି ନବେଦରେ ଭକ୍ତ-ଜନ-ବୃନ୍ଦ । ୬ ।

ଶୂନ୍ୟେ ଶୂନ୍ୟେ ବ୍ରହ୍ମନାଦ । ରହୁ ଅନାମିକା ପଦ ।
ଷାଣାଯନ୍ତ୍ର ସ୍ମୃତ୍ରିଛନ୍ତି । ଅଟଳେଖ ନିର୍ବେଦ । ୭ ।

ଅଲେଖ ଅରୂପାନନ୍ଦ । ଶୂନ୍ୟେ ରହିଅଛୁ ନାଦ ।
ଲଏ କର ସାଧୁଜନେ ମନକୁ ନିର୍ବେଦ । ୮ ।

ଧର ନିଷ୍କାମ ନିର୍ବେଦ । ମାୟାଜାଲମାନ ଛେଦ ।
ଶୂନ୍ୟେ ଜ୍ୟୋତି ପାଦ ତହେ ମନକୁ ମୋଦ । ୯ ।

ଅଣାକାର ପାଦଦ୍ୱନ୍ଦ । ଝରୁଅଛୁ ମକରନ୍ଦ ।
ଭଣିଲେ ସେ ଭୀମକନ୍ଧ କବିକୁଳ ବୃନ୍ଦ । ୧୦ ।

ପ୍ରଥମ ଖଣ୍ଡ ସମାପ୍ତ

ମହାରାଜା ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ପ୍ରେସ, ବାଣୀବିହାର—୧୦୦୦

ପ୍ରାଚୀଗ୍ରନ୍ଥମାଳା ଷଷ୍ଠ ଖଣ୍ଡ

ଭଜନମାଳା

ପ୍ରଥମ ଶତକ

ଭୀମଭୋଇ କୃତ

ସୁବିଶୁଦ୍ଧ ଦ୍ୱିତୀୟ ସଂସ୍କରଣ

ପ୍ରାଚୀସମିତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ

ସମ୍ପାଦକ;—

ଅଧ୍ୟାପକ ରାୟ୍‌ସାହେବ ଶ୍ରୀ ଆର୍ତ୍ତବଲ୍ଲଭ ମହାନ୍ତି

ମୂଲ୍ୟ ଛଅଣା ମାତ୍ର